

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 58 • 29 Mayıs '99 • 5 DM

**Öcalan şahsında yargılanan
Kürt halkının özgürlük istemidir**

İÇİNDEKİLER

Kürdistan ulusal kongresi toplandı . . . 4	Sınıf hareketi 6-7
KESK GYK toplanıyor :Kazanmak için ilerlemek durumundayız. 8-9	Siyasal süreçlerde kilitlenme ve devrimci fırsatlar 10
Serbest sömürü bölgeleri 11-12	TKİP Belgeleri:
Siyasal durum üzerine değerlendirmeler/1 (Orta Sayfa) 14-17	Emperyalizmin Balkanlar'daki çıkmazı derinleşiyor 20
NATO "yanlışlıkla" vurmaya devam ediyor. 21	Almanya'da Gençlik Festivali 23
Suçlu adalet sisteminin kendisidir . . 26	

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:58 ★ 29 Mayıs 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başkanlığı No:108/KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 ₺ TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

“Kurtulamayacaklar halkın coşkun akan selinden!”

Devrim tarihimizde bir dizi gelişmeye yıldönümlüğü yapan Mayıs'ın son günlerindeyiz.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma gününü selamlayarak başlayan Mayıs, Türkiye devrim tarihine unutulmaz isimler, paha biçilmez miraslar yazdıran bir aydır.

6 Mayıs, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in, sadece devrimci mücadeledeki yiğitlikleriyle değil, idam sehпасındaki yüreklilikleriyle de devrim davasına sarsılmaz inanç ve bağlılığın simgeleri olarak abideleştikleri gündür.

18 Mayıs granitten bir direniş anıtıdır, ser verip sır vermeyen İbrahim'in anısına.

31 Mayıs, Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan ve arkadaşlarının “Nurhak’a abide kaldı”ğı tarihtir.

'90'lı yıllara gelindiğinde ise, kontr-gerilla saldırılarına karşı ve binlerce kayıpların hesabını sormak üzere mücadelenin yükseldiğini, uluslararasılaştığını görüyoruz. Binlerce kayıptan biri olan Hasan Ocak'ın, uzun süren aramaların ardından, işkenceyle katledilmiş cesedinin bulunduğu 17 Mayıs, kayıplara karşı mücadelenin uluslararası bir örgütlülüğe kavuşturulması (ICAD) ve mücadelenin ortaklaştırılmasının adı oluyor.

'96'dan bu yana ICAD, her yıl 17-31 Mayıs Kayıplar Haftası'nda uluslararası etkinlikler düzenliyor. 3. Kayıplar Kurultayı bu yıl Filipinler'in başkenti Manila'da toplandı. Ve alanlarda kontr-gerilla saldırılarının yanı sıra, emperyalist saldırılara karşı da bayrak açtı.

Türkiye'de ise, tahkim operasyonu seçimlerden

belirli bir başarıyla çıkan sistem, saldırılarında giderek daha da pervasızlaşmakta.

Hem suçlu hem güçlü kontr-gerilla cumhuriyeti, kayıp/katliam suçlarının üstünü yeni suçlarıyla örtme çabasında oldukça azim göstermekte. Kayıp yakınlarını Galatasaray'dan sökebilmek için aylarca uğraştığı yetmiyormuş gibi, Kayıplar Haftası'nda mezar ziyaretini de devlet terörüyle engelledi.

İHD'nin Ankara'da yapmayı planladığı Düşünceye Özgürlük Mitingi'ni yasakladı.

Öcalan davalarını Kürt halkına ve tüm ilerici-devrimci muhalefete karşı saldırılarına vesile etmeyi sürdürüyor.

Buralardan aldığı güçle de, sınıfa karşı saldırılarında mesafe almaya çalışıyor. Sınıfın direniş mevzilerini yoketmek için, Kürt halkına ve devrimcilere karşı savaşta geliştirdiği kirli savaş araç ve yöntemlerini kullanıyor. İşçi önderlerini kaçırıyor, katlediyor, işçileri panzerlerle, jandarma dipçisi-polis copuyla direniş mevzilerinden söküp atmaya çalışıyor.

Devrimci basını susturmak, tüm bu saldırılarının kamuoyundan gizlenmesi için temel bir önem taşıyor. Cezalar, kapatmalar, gözaltılar, tutuklamalar, kaçırımlar, işkenceler tüm şiddetiyle sürüyor.

Adana büromuz çalışanı Fatma Sesli'nin tutuklanması vesilesiyle yeniliyoruz;

“Bunların hiç biri ama hiç biri sizi kurtaramayacak”

“Kurtulamayacaksınız halkın coşkun akan selinden”

Kızıl Bayrak dalgalanacak, sosyalizm kazanacak!

Bayilerde...

kamu emekçileri bülteni

Kurtuluş Yok
Teh. Başına
Ya Hep Beraber
Ya Hiçbirimiz

Yeni saldırı hükümeti kuruluyor!

Sermayenin saldırılarını püskürtmek için mücadele barikatlarına!

Örgütlenme hakkımız engellenemez!

Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!

kamu emekçileri bülteni

Öcalan davası:

Yargılayanlar yargılanmalıdır!

ABD'nin başını çektiği uluslararası bir komplo ile Türk devletine teslim edilen PKK lideri Abdullah Öcalan'ın yargılanması başlamak üzere. Öcalan'ın Roma'ya gidişi ve Türkiye'ye getirilişi MGK tarafından planlanan ve medya aracılığı ile kışkırtılan büyük şovenist histerilere vesile edilmişti. Yargılama günü yaklaştıkça dozu sürekli arttırılan benzer bir şovenist kampanya bugün de sürdürülmektedir. Seçimlerde şovenizmi temsil eden partilerin sağladığı başarı da böyle bir kampanya için uygun bir zemin olarak kullanılmaktadır.

Geçmiştekilere benzer bir histerik atmosferin yaratılabilmesi için her zaman kirli savaşın hizmetinde olmuş sermaye medyası bir kez daha işe koyulmuş durumda. Yargılamaya ilişkin haber ve yayınlar en kaba ve arsız yöntemler eşliğinde bu amaç doğrultusunda kullanılıyor. Bilinçsiz Türk halk kitlelerine intikamcı bir ruh halini aşmak için her yol mübah sayılıyor. Halk Öcalan'ın idamını istiyor havası yaratmak için MGK kaynaklı sinsi bir oyun tezgahlanıyor.

Generallerin, eğer bu gücü bulabilirlerse, Öcalan'ın idamına yönelik gizleme gereği duymadıkları bir niyet taşıdıkları bilinmektedir. Fakat yine de bunun sorumluluğunu doğrudan taşımış olmamak için, topluma sırınga edilen intikamcı histeri ile hükümet ortağı edilen MHP'den yararlanılmaya çalışılmaktadır. MHP de bir kez daha bu türden iğrenç ve kanlı bir oyunun gönüllü taşeronluğunu üstlenmektedir.

Öcalan'ı elikolu bağlanmış halde intikam peşindeki Türk devletine teslim eden emperyalist dünya, şimdi de alay edercesine aynı devletten "adil yargılama" beklediğini söylüyor. Yeryüzündeki tüm adaletsizliklerin kaynağı ve bekçisi olan bu modern haydut takımının gerçekte bu türden bir kaygısı zerre kadar yoktur. Fakat onlar kendi halkları karşısında görüntüyü kurtarmak ve "hukuk" şampiyonluğunu elde tutmak için bu tür istemleri usulen ifade etmek zorundalar.

Yargılamanın ne denli "adil" olacağını ise, Öcalan'ın üç ayı aşkın tutukluluk koşulları yeterli açıklıkta göstermiş bulunuyor. Generallerin denetimindeki bir adada ağır tecrit koşulları altında tutulan Öcalan'a bu süre zarfında sistemli bir psikolojik işkence uygulandı. Bu arada, elikolu ve ağız bağlanmış durumda tutulan Öcalan'ın "30 bin kişinin katili" olduğuna dair ulusal bir kampanya tüm düzen güçleri tarafından en rezil yöntemlerle sürdürüldü. Bu kampanya "adil yargılama" komedisinin sahneleneceği şu günlerde dozu daha da arttırılarak halen sürdürülüyor. Türk devleti tüm hazırlıklarını "adil bir yargılama" için değil, seyirlik bir oyuna göre yapmış bulunmaktadır.

Hükümet kuruluşu dikkate değer bir rastlantıyla Öcalan'ın yargılamanın başlayacağı günlerin hemen öncesinde bir sonuca bağlandı. Ecevit hükümetin ilk birkaç icraatından birinin DGM Yasası'ndaki değişiklik olacağını söyleyip duruyor. Herşeyiyle hukuk dışı ve gayri meşru olan, devletin kontra örgütlenmesinin yargı alanındaki kolu işlevi gören DGM'lere yapılacak bu makyaj, "adil yargılama" komedisine bir dayanak olarak kullanılmak isteniyor. Bütün bu oyunların ne kadar tutacağını, eğer

yargılama ertelenmezse, kısa süre içerisinde görme olanağı bulacağız.

PKK lideri Abdullah Öcalan mazlum bir ulusun özgürlük ve eşitlik uğruna verdiği haklı ve meşru bir mücadelenin lideridir. Generallerin güdümündeki bütün bir düzen cephesinin en rezil ve aşağılık yöntemlerle aşağılayıp karaladığı Öcalan'ı, ulusal bilince erişmiş geniş Kürt halk kitleleri kendi ulusal liderleri olarak kabul etmektedirler. 18 Nisan seçimlerinde tüm baskı ve engellemelere rağmen Kürt halkının ortaya koyduğu eğilim bu gerçeğin tescili olmuştur.

Bir siyasal şahsiyet, bir ulusal kurtuluş lideri, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin halihazırdaki simgesi olan Abdullah Öcalan'ın Türk devleti tarafından yargılanmasının hiçbir meşruiyeti yoktur. Bu dava herşeyiyle temelsizdir ve gayri meşrudur. Yargılanması gereken Öcalan, onun şahsında hedef alınan Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi değil, Türk sömürgeciligidir. Yargılanması gereken, bu sömürgeciliğin tarihsel ve sınıfsal sorumluluğunu taşıyan Türk burjuvazisi ve onun inkarcı-katliamcı devletidir.

Bu çerçevede biz komünistler, yargılamanın biçimini ya da yöntemini değil, temelden kendisini red ve mahkum ediyoruz. Bu temelsiz ve gayri meşru yargılamanın derhal durdurulmasını ve Abdullah Öcalan'ın koşulsuz olarak serbest bırakılmasını istiyoruz. Tarihsel ve siyasal açıdan biricik meşru istem budur. Türk devletinden Öcalan'ın adil bir biçimde yargılanmasını istemek, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemini ve iradesini hiçe saymaktır. Bu tür bir yargılama girişimiyle, Türk burjuvazisi ve onun sınıf devleti, Kürt halkına ve Anadolu'da yaşayan öteki kardeş halklara karşı işlediği sayısız tarihsel suça bir yenisini daha eklemektedir.

Türk burjuvazisi ne yaparsa yapsın, tarihi bir uyanışı yaşamış ve bu uyanışıyla Türkiye'den öteye dünyada bir etki gücü yaratmış Kürt halkının iradesini, eşitlik ve özgürlük isteğini kırmayı başaramaz. Bu irade ve istek yenilmezdir, er ya da geç başarıya ulaşacaktır. Kürtler yaşadığımız toprakların ve Ortadoğu'nun en köklü, en eski ve en büyük halklarından biridir. Özgürlük ve eşitlik onların en doğal hakkıdır. Kürt halkı, gösterdiği yiğitlikler ve ödemekten geri durmadığı ağır bedellerle, eşitliği ve özgürlüğü bin kere hak eden bir halk olduğunu ayrıca göstermiştir.

Öcalan'a kurulan uluslararası komplonun hemen
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ertesinde bu sayfada yayınlanan "Trajik gelişmeler ve paha biçilmiz dersler" başlıklı başyazımızda, bu yeni sürecin sorunları ve sorumlulukları ortaya konulurken, öteki şeyler yanında şunlar söylenmişti:

"Öcalan'ın yargılama sürecinin azgın bir şovenist propaganda kampanyasına ve çok yönlü kirli oyunlara sahne olacağı da kesindir... Yargılama sürecine paralel olarak sahnelenecek olan bu oyunların etkisini göğüslemede ve karşı bir saldırı zemini yaratmada ise, Abdullah Öcalan'ın mahkemeyi 'yargılayanları yargılama' platformuna dönüştürmedeki başarısı temel önemde bir etken durumundadır. Öcalan'ı büyük bir tarihsel ve siyasal sorumluluk beklemektedir. Mahkeme süreci, Kürt hareketini bugünkü

çıkmazlara sürükleyen 'siyasal çözüm' çizgisinin bir yinelenme platformu değil, fakat 75 yıllık inkar ve imha çizgisinin tarih ve insanlık önünde cepheden devrimci bir yargılanması platformu olmalıdır. Birinci tutum, yeni hayal kırıklıklarına ve demoralizasyona neden olacak, oysa ikincisi hareketi yepyeni bir ruh, heyecan ve mücadele azmi ile dolduracak, Türk gericiğinin inkar ve imha çizgisini içte ve uluslararası planda büyük sıkıntılar içine sokacaktır."

Öcalan ve PKK önderliğindeki Kürt hareketi, burada tanımlanan birinci tutumu seçti. Yaşanan trajik gelişmelerden devrimci açıdan hiçbir ders çıkarılamadığını gösteren bu tercih, Öcalan'ın yargılanmasıyla başlayan yeni sürecin en büyük zaafiyeti durumundadır. Israrlı uzlaşma ve barış arayışlarının oluşturduğu zaafiyet görüntüsü, şu günlerde Türk burjuvazisi için büyük bir psikolojik ve politik avantaj oluşturmaktadır.

PKK adına son günlerde peşpeşe yapılan açıklamalarda, Öcalan'ın hayatının tehlikede olmasının da verdiği bir hassasiyetle de olsa, devrimci olan her insanı şaşırtan anlaşılması güç tutumlar yansımaktadır. Sorun ya Türk devletiyle barış ve uzlaşma, ya da Türk ve Kürt halkı arasında onyılları bulacak bir kanlı çatışma sahte ikilemi içinde formüle edilebilmektedir. Ya da sorun, güç kazanmış ve artık dışarıda yayılacak bir konuma gelmiş Türk burjuvazisinin bu yayılmacı hevesleri okşanarak, bunun yapılabilmesi için öncelikle Kürt sorununun çözülmesi gerektiği ve bu yapıldığı ölçüde Türk burjuvazisinin yayılma heveslerinde büyük başarılar sağlayacağı vurgulanarak, ortaya konulabilmektedir. Devrimci açıdan düşünülemez ve kabul edilemez bu yaklaşımların, Kürt halkının özgürlük mücadelesine de en ufak bir katkısı ya da yararı olmayacaktır.

Başlayan Öcalan davası ile birlikte yeni bir zorlu döneme giriyoruz. Burjuvazi şovenizm silahını ve şovenist histeriyi bu dava boyunca kendi amaçlarına en uygun biçimde kullanma yoluna gidecektir. Bu dava yalnızca Kürt halkının özgürlük istemine değil, işçi sınıfı ve emekçilerin hak alma mücadelelerine karşı da kirli bir silah olarak kullanılacaktır. Bu çerçevede tüm devrimci kuvvetleri büyük sorumluluklar beklemektedir. Burjuvazinin bu oyunlarını mümkün olduğunca bozmak, Türk ve Kürt halkının devrimci birliğini geliştirmek sorumluluğudur bu.

Kızıl Bayrak

Kürdistan Ulusal Kongresi toplandı

Uzun zamandır hazırlıkları yapılan Kürdistan Ulusal Kongresi, Kürdistan'ın tüm parçalarından 175 delegenin katılımıyla 24 Mayıs günü Hollanda'da toplandı. Kürdistanlı 29 parti ve kurumun temsil edildiği kongre, Kürt ulusal marşı Ey Raqip'in okunmasıyla açıldı. Kongreye çeşitli ülkelerden ilerici örgütlerin temsilcileri de gözlemci olarak katıldılar ve desteklerini sundular. PKK-MK adına kongreye gönderilen mesajdan bir bölüm ile Özgür Politika'nın konuya ilişkin bir başyazısını okurlarımıza sunuyoruz.

“Ulusal tarihimizde ilk defa bu düzeyde özgürlük imkanı ve umudunu yakalamış bulunuyoruz”

Ulusal tarihimizde ilk defa bu düzeyde özgürlük imkanı ve umudunu yakalamış bulunuyoruz. Yine ilk defa birlik olmanın ihtiyacını bu kadar yakıcı hissediyor ve bir araya geliyoruz. Bu gelişme, hakimiyetlerini ulusal zaafımıza dayandıran sömürgeci güçler için bir darbe niteliğindedir. “Kürtler bir araya gelemez, ortak iş yapamaz” yargısı, Kongre ile tarihte kalacak, “birbirine düşür-böl-yönet” politikası, Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı bir silah olarak kullanılamayacaktır.

Ulusal Kongre, Ortadoğu'da Kürtlerin inkar edilemez büyük bir ulus olduğunu bir daha gözler önüne serecektir. Bu gelişme; Ortadoğu'daki diğer halkları Kürt halkıyla birlikte özgür ve eşit koşullarda yaşamının kaçınılmaz ve gerekli hale geldiği sonucuna varıracak, bölge devletlerini de Kürt sorunu karşısında daha gerçekçi yaklaşmaya götürecektir. Ulusal Kongre, Ortadoğu'da her zaman komşu olarak yaşayacağımız halklar ve onun demokratik temsilcileriyle ilişkileri geliştirecek, Başkan Apo'nun esir düşmesi sonrası 35 Arap örgütü tarafından gösterilen dostluk tutumunu ve diğer olumlu yaklaşımları somut desteğe dönüştürecek. Yüzümüzü biraz Ortadoğu'ya çevirdiğimizde dostlarımızın hiç de az olmadığını rahatlıkla tespit edebiliriz.

Ulusal Kongremiz, halklar ve dinler mozaği olan Mezopotamya'nın tüm değerlerini kucaklayarak, dünyanın en demokratik ve zengin renkliliği içeren bir platform olarak tarihteki yerini alacaktır. İnsanlığın beşiği olan bu toprakların insanlarına ve kurumlarına da ancak bu bilgelik-olgunluk ve kapsayıcılık yaraşır.

Ulusal Kongremizin gerçekleşmesi bizleri sevindirip geleceğe olan umudumuzu artırırken, diğer yandan Başkan Apo'nun esir düşmesi tümümüzü kaygılandıran ulusal bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Sömürgeci güçler tarihte ulusal isyan ve ulusal kurtuluş önderlerimizi idam sehpalarında katletmek istemişlerdir. Qazi Muhammed, Şêx Said, Seyit Rıza ve Güney Kürdistan'da Schid Şahab ve arkadaşları örneğinde görüldüğü gibi gerçekleştirmişlerdir de.

Sömürgeci Türk devleti Başkan Apo'yu idam etmeyi amaçlamaktadır. Başkan Apo'nun ulusumuza yaptığı hizmetler ve katkıları dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. Sonradan bir idamın acısını ve sahiplenmemenin vicdan azabını çekmemek için şimdiden

Başkan Apo etrafında kenetlenmek, esaret konumunu bir ulusal dava olarak görüp sahiplenmek, Kongremizin temel görevlerinden biri olmalıdır. Ulusal Kongremiz, tüm ulusu Önderliği sahiplenecek biçimde birleştirip, tavrını ortaya koyarsa, sömürgeciler Önderliğimize dokunmaktan çekinecek ve Önderliğimizi er-geç siyasal muhatap almak zorunda kalacaklardır.

(...)

(PKK-MK üyesi Mustafa Karasu'nun Ulusal Kongre'ye sunduğu mesajdan...)

Ulusal Kongre'nin anlamı

Kürdistan keskin bir süreçten geçiyor. Bir yandan ABD öncülüğündeki emperyalizmin planları ile Kürdistan'ın birliği ve geleceği parçalanmak isteniyor. Diğer yandan Kürt halkı birleşme çabalarını sürdürüyor.

ABD geçen yıl Washington'da oluşturduğu anlaşma ile Güney Kürdistan'da bağımlı, iradesiz bir yönetim oluşturmaya çalışıyor. KDP'nin baş aktör olduğu bu oyunda, oluşturulacak yönetim, bir yandan PKK'ye karşı savaşarak ARGK gerillalarının Güney'deki sosyal, siyasal ve askeri aktivitesine son vermeye çalışacak. Öte yandan ABD'nin aralıksız bir biçimde saldırdığı Irak rejimine karşı kullanılacaktır.

ABD, İngiltere ve İsrail'in fikirbirliği içinde bulundukları bu plan, Kürdistan halkının ve Kürdistan siyasi güçlerin irade birliğini değil, ayrılığı ve parçalanmayı hedeflemektedir. Çünkü Washington planı, Kürtlerin çıkarlarını ve iradesini değil, ABD'nin çıkarlarını yansıtmaktadır. Güney Kürdistan'da ABD'nin oluşturmak istediği “yeni statü”, Kürdistan'ın yapay sınırlarının güçlendirilmesi ve süreklileştirilmesidir.

Bu keskin süreçte, madalyonun ters yüzünde de Kürtler ve Kürdistan için umut ve aydınlık görünüyor. PKK Genel Başkanı Öcalan'ın kaçırılması ile birlikte, dört parçadaki Kürtleri birleştiren haklı tepkiler örgütlenme ihtiyacını daha yakıcı bir biçimde açığa çıkarıyor. Bütün Kürdistanlılarda kolektif bir dayanışma arzusu, güçleri birleştirme isteği ve kendi özgür iradesi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesine katılma kararlılığı her geçen gün açığa çıkıyor. Birbiri ile sınırlı ve tesadüfi ilişkileri bulunan doğu, kuzey ve güney Kürdistanlılar şimdi kalıcı ilişkiler arıyorlar. Her ulus için kaçınılmaz olan “ulusal ruh birliği”, yani “tasada ve kıvançta bir olma” düşüncesi hızlı bir biçimde gelişiyor.

Kürdistanlılar tarihin hiçbir döneminde şimdi olduğu gibi kendi kendisini yönetme kararlılığına ulaşmamıştı. Kürtler, düşmanlarının azgın ve eşitsiz koşullardaki saldırıları karşısında birbirlerini anlamaya, birlikte iş yapma, siyaset yürütme arayışlarını hızlandırıyorlar. Kürtler bu keskin süreçte düşmanlarının ittifakları karşısında birleşme kararlılığına ulaştılar. Kürtlerin düşmanları klasik “böl, parçala, yönet” taktiğini uygulamaya çalışıyorlar. Kürtler de buna ulusun iradesi anlamına gelen Ulusal Kongre ile yanıt veriyorlar. Ulusal Kongre ise bir ulusun kendi kaderini kendisinin belirlemesi anlamına geliyor. Bunun için Ulusal Kongre Kürdistanlılar için güzel günlerin güzel bir müjdesi.

Özgür Politika, 22 Mayıs '99, başyazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kürt halkına dönük katliamlar kimyasal silahlarla sürdürülüyor!

Şırnak'ın Silopi ilçesinde çıkan çatışmada, faşist sermaye devleti kimyasal gaz başlıklı roket kullandı. Bu çatışmada 20 gerilla kimyasal silahlarla yaşamını yitirdi. PKK, kimyasal roket başlıklarını ve gerilla cenazelerini elinde tuttuğunu belirtip, uluslararası kurumlara inceleme yapmaları için çağrı yaptı.

Faşist sermaye devletinin Kürt halkı ve onun yiğit evlatlarına karşı temel politikası inkar ve imhadır. Devlet savaşı derinleştiriyor. Köyleri, ormanları yaktı, boşalttı. Dağları bombaladı. Toplama kampları oluşturup, yaşlı, kadın, çocuk demeden buralara doldurdu. Toplama kamplarında, köy meydanlarında Kürt halkını işkenceden geçirdi. Yaylalara çıkma yasağı, yiyecek ambargosu uygulandı. Kontr-gerilla yöntemleriyle yıllardır kan kusturdu. Hiçbiri Kürt halkını yıldırıyaya yetmedi. Şimdi de kitle imha silahlarını kullanıyor. Kürdistan'da tam bir imha operasyonu yürütülüyor.

Sırp yönetiminin Kosova'da Arnavutlara dönük “etnik temizlik” yaptığı gerekçesiyle Yugoslavya'ya saldıran emperyalistler, Türkiye Kürdistan'ında yıllardır süren imha ve etnik temizlik operasyonlarının destekleyicisidirler. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin lideri A. Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesi bir CIA ve MOSSAD operasyonu ile başarılmıştı. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın ortağı emperyalist haydutlar, Irak'ı kimyasal silah ürettiği gerekçesiyle yıllardır bombalıyorlar. Silopi'de kullanılan kimyasal başlıklı roketler nerede üretildi peki? Kosova'da Miloseviç'in “etnik temizliği”ne, Irak'ta Saddam'ın Kürt halkına karşı uyguladığı zulme karşı sözde “yüreklere burkulup” insan hakları adına müdahale eden emperyalistler, uşakları TC'nin Kürt halkı üzerinde yürüttüğü

katliamlara kimyasal silahlarla yenilerini eklemesi karşısındaki tutumu ne olacaktır?

ABD halkların anti-emperyalist mücadelelerini, işçi sınıfı ve emekçilerin sömürücülere karşı savaşlarını kirli yöntemlerle, kontr-gerilla yöntemleriyle bastırmanın mucididir. NATO kuruluşundan hemen sonra üyesi bulunan bütün ülkelerde Gladyo benzeri kontr-gerilla örgütlenmelerini ilk elden oluştururken, sosyalist ve halk demokrasisi ile yönetilen ülkelerde ise karşı devrimci işbirlikçilerini örgütledi. Vietnam Savaşı'nda uyguladığı kirli yöntemleri ve edindiği deneyimleri tüm dünya gericiiliğinin hizmetine sundu. Vietnam'da kullanılan biyolojik ve kimyasal silahlar sonucu hala sakat çocuklar doğmakta, hala birçok bölgede ot dahi bitmemektedir.

Çıplak kadın gerilla cesetlerinin televizyonlarda teşhiri, panzerin arkasına bağlanıp kilometrelerce sürüklenmesi, parçalanması, cenazelere bile işkence edilmesi, kulak-burun kesme, kafa derisi yüzme vb. gibi onlarca kirli yöntemle yıldırılmak istenen Kürt halkı, bu iğrenç savaşa özgürlük tutkusunu daha da alevlendirerek yanıt vermiştir. A. Öcalan'ın yakalanması ile özgürlük savaşının bittiğini ilan edenlere seçimler güçlü bir yanıt olmuştur. Kürdistan illerinin hemen hepsinde HADEP milletvekilleri kazanmıştır. Anti-demokrat %10 barajı nedeniyle meclise girememiş olmalarının önemi yoktur. Kürt halkı iradesini ulusal özgürlük istemi doğrultusunda kullanmıştır, önemli olan da budur. Faşist sermaye devletini asıl saldırganlaştıran, tüm baskılara rağmen Kürt halkını sindirememiş olmasıdır.

Kürt halkı mücadele dinamizmini hala korumaktadır. Bu mücadele isteği ve kararlılığı güçlü bir işçi hareketi ile birleştiği koşullarda, Kürt halkının özgürlük isteminin gerçek ve kalıcı çözümünün de önü açılacaktır.

İMF-TÜSİAD-MGK kiskacında hükümet arayışı oyunu

Sermaye düzeni, siyasal istikrarsızlığına bir parça merhem olsun amacıyla girdiği 18 Nisan seçimlerinden siyasal istikrarsızlığını daha da ağırlaştırarak çıktı. Rahatsızlık duyduğu siyasal parçalanmışlık tablosuna son verilemedi. Tam tersine, düzen seçimlerden daha derin bir istikrarsızlığın batağına yuvarlanarak çıktı. Deyim uygunsu, yağmurdan kaçarken doluya tutuldu.

MGK-TÜSİAD'ın tercihi olan DSP-ANAP hükümetinin mecliste yeterli çoğunluğu sağlayamaması, diğer ortak olarak MHP'nin hükümet formüllerine dahil edilmesine yol açtı. Bunun içinse MHP'nin kanlı geçmişinin unutturulması, ona yeni bir imaj verilmesi gerekirdi. Düzen medyası hemen kolları sıvadı. MHP'nin ne kadar "merkezde" olduğunu, ne kadar "değiştiğini" anlatmaya başladı. Fakat "MHP değişti" balonunu, "değişmedik" vurgusuyla bizzat MHP'nin kendisi patlattı.

Hükümet programı üzerine bir arayış yoktu. Buna gerek de yoktu. Her zaman olduğu gibi, program bizzat İMF-TÜSİAD tarafından seçimlerden önce belirlenmişti. Bu durumda söz konusu olan, İMF-TÜSİAD'ın sosyal vahşet programını hangi koalisyonun daha "başarılı" uygulamaya koyacağını tespitten ibaretti.

Her ne kadar 8 hükümet seçeneğinden söz edilse de, bunların kağıt üzerinde olduğunu taraflar biliyordu. MGK-TÜSİAD damgalı müstakbel hükümet belliydi: DSP-MHP-ANAP koalisyonu...

Sermaye medyası, 18 Nisan seçimlerinden itibaren, ancak DSP-MHP ağırlıklı bir hükümetin ülkenin sorunlarını çözebileceği propagandasını yaptı. Bütün öteki seçenekler, "kağıt üstü seçenekler"di. "İlk önce DSP'yi de MHP'yi de birlikte iktidarda görmek istediği"ne dair söyleşilerden, uzman görüşlerinden, anketlerden geçilmez oldu. Kimisi hazını alamayıp, işçi ve emekçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etme taktiğini bile uyguladı; "ya DSP-MHP ortaklığı, ya da yeni bir Milliyetçi Cephe!" dendi.

İş. hükümetin nikahını kıymaya gelmişti ki birden bir çatlak ses çıktı. Bu ses, her ne kadar kamuoyunda suskunluğu ile bilinen Rahşan Ecevit'in sesi olsa da, Bülent Ecevit'ten bağımsız olması mümkün değildi. Bu çiftin 28 Şubat konseptine uyumu da düşünülürse, kuşkusuz bu MGK'nın da sesi sayılmalıydı.

Rahşan Ecevit'in açıklamaları, sermaye medyası tarafından siyaset arenasına düşen bir "bomba" olarak lanse edildi. Rahşan Ecevit, MHP ile ilgili "kaygılarını" seslendirdi. MHP'nin gençleri silahlandırdığından, sayısız can aldığından ve çetelerle içiçe olduğundan söz etti. "Bunlar unutulur mu? Biz MHP değişti diyen basına mı, yoksa değişmedik diyen MHP yöneticilerine mi inanacağız?" diye sorduktan sonra "temenni ederim ki hayırlı bir hükümet ortaklığı kurulabilsin" dileğinde bulunmaktan da geri durmadı.

Evet ortada bir "kayı" vardı. Bu çiftin düzen ve devletle ileri düzeyde bütünleştikleri dikkate alınırsa, salt partisine dönük bir kaygı değildi. Düzen ve devletin geleceğine dönük bir kaygı olduğu açıktı.

Taha Akvol burjuvazinin kaygısını en iyi ifade

edenlerden biri olarak şunları söyledi:

"DSP ve MHP'ye böylesine çabuk gelen oylar, çabuk gidebilir de... Bu aşırı kayganlık, derin bir siyasal istikrarsızlık işaretidir.

İkincisi, katı kutuplaşma tehlikesi... Bir koalisyon için 'flört' ederken bile DSP'nin 12 Eylül öncesine dayalı 'kuşku'ları ayağa kaldırmayı: DSP ile MHP'nin çekişeceği bir seçimin nasıl geçeceğinin göstergesi midir?

Toplumsal psikolojileri bir defa fitilleyince denetim altında tutmak zordur; bir de ekonomik kriz binerse Türkiye 12 Eylül öncesine kayar" (Milliyet, 18 Mayıs '99)

Aradan geçen kısa süre, Rahşan Ecevit'in attığı "bombanın" sahteliğini de açığa çıkardı. Rahşan'ın çıkış amaçlarından birincisi, MHP'yi biraz daha sıkılaştırmaktı. MHP'nin 28 Şubat sürecine çıkarabileceği olası bir pürüze karşı, önden alınan bir tür tedbirdi bu. İkincisi, DSP tabanını MHP ile ortaklığa alıştırmaktı. Onlara başka seçenek olmadığını göstermek, böylece "solcu" imajını kaybetmemekti.

MHP'nin Rahşan'ın açıklamalarına karşı tavrı, hükümet görüşmelerini kendilerinden "özür" dileme şartına bağlayarak askıya almak oldu. İlişkilerde birkaç gün sürecek buzlaşma başladı. Manevra gereği iplerin bir parça gerilmesi gerekiyordu. Gerildi.

Ama bu kadar oyun yeterdi. İMF'nin programını uygulayacak hükümete acil ihtiyaç vardı. Demirel'in dediği gibi "armudun sapı, üzümün çöpü"yle uğraşmak değildi.

MGK-TÜSİAD'ın görüşlerini dillendiren Demirel; "kamuoyu eğilimi DSP-ANAP-MHP hükümeti yönünde olmuştur" yolundaki konuşmasıyla buzları eritmek için devreye girdi. Mesut Yılmaz aynı paralelde konuştu. Ecevit ile yapacağı konuşmayı erteleyerek ona manevra ve zaman sağladı. Nihayet bütün bu oluşumların sonucunda Devlet Bahçeli, "özür"de ısrarlı olmayarak, "esas olan, geçmişe saplanıp kalmak değil, geleceğe bakmaktır" sözleriyle kapalı kapıyı araladı.

Rahşan Ecevit'in MHP'nin kirli geçmişine ait olarak yaptığı tespitler "tümüyle tarihsel" denilerek geçildi. Ecevit; "Aramızda herhangi bir görüş ayrılığı yok. MHP yönetimindeki arkadaşlara güvenimiz var." deyip gönül aldı. Böylece MGK-TÜSİAD'ın gönlünde yatan DSP-MHP-ANAP hükümet formülü yeniden ön plana çıkarıldı. Pazarlıklara başladılar ve şu günlerde bitirmek üzereler.

Haftalardır "hükümet kurma çalışmaları" adı altında işçi ve emekçiler aldatılıyor. Kurulacak hükümetin, işçi ve emekçilere saldırı hükümeti olacağı açıktır. Yine açıktır ki, bu saldırıyı göğüsleyip püskürtecek olan komünist işçi partisi önderliğindeki işçi ve emekçilerin örgütlü, militan mücadelesidir.

Tuzla Deri'de TİS imzalandı Direnişler sürüyor

Tuzla Deri Sanayii'nde 25 Şubat'ta başlayan ve işverenlerin uzlaşmaz tutumuyla aylardır sürüncemede kalan TİS süreci, 17 Mayıs'ta başlayan grevin ardından, 20 Mayıs'ta Çalışma Bakanlığı'nın devreye girmesi sonucu sözleşmenin imzalanmasıyla tamamlanmış bulunuyor. Grev başlar başlamaz sermaye devletinin aracılığıyla soyunarak sözleşmenin bir an önce imzalanması çabasına girmesi, sermayenin direnişler beldesi Tuzla Deri Sanayii'nde bir bölgesel grevi göze alamadığının göstergesidir. Özelde İstanbul işçisi, genelde tüm sınıf hareketimiz açısından olumlu bir örnek teşkil edebilecek bir bölgesel grev, böylece başlamadan bitirilmiş bulunuyor. Fakat Tuzla'da direniş çadırları hala sökülmedi. Mücadele sürüyor.

TİS süreci üzerine Deri-İş Tuzla Şube başkanı Cemal Taşkın'la yaptığımız söyleşiyi sunuyoruz:

Kızıl Bayrak: TİS sürecinizi anlatır mısınız?

Cemal Taşkın: Bilindiği üzere sözleşme sürecimiz 25 Şubat tarihinden itibaren başladı. O günden beri işveren sendikası uzmanlarıyla bir kez görüşmemiz oldu. Sözleşme tarihinden bir hafta sonra bir teklif sundular. Teklifleri yaklaşık %40'lık gibi gülünç bir rakamdı. Biz de onları pek samimi bulmadığımız için bir daha görüşme gerçekleşmedi. Sözleşme sürecine girmemizden itibaren bizim çalışmalarımızı sabote etmek amacıyla sermayenin ve devletin kurum ve kuruluşları yalan beyanlar devreye sokarak sendikal örgütlülüğümüzü dağıtmak ve sözleşmeyi ortadan kaldırmak için büyük çaba sarfettiler. Biz Tuzla Deri-İş Sendikası ve işçileri olarak sermayenin ve devletin tüm saldırılarına karşı direniş geleneğimizi sürdürerek bazı taktiksel değişiklikler yaptık. Daha önceleri herhangi bir saldırıya karşı genel üretimi durduruyorduk. İşveren sendikasının yeni bir tezgah içinde olduğunu farkederek bu tezgahı boşa çıkartmak için yeni taktikler geliştirdik. Mesela iş durdurduğumuz zaman sermaye ve devletin kurumları, bakanlık müfettişleri işyerlerine gelip, işi bıraktığımızı dair tespit yaparak iş kanununun 13. ve 17. maddesine göre iş akitlerimizi feshedebilecekler ve dönüp jandarmaya "bunları o sanayi bölgesine almayın" talimatı verebileceklerdi. Biz de bu oyuna gelmemek için genel üretimi durdurmak yerine, tüm sanayi bölgesinde %70-80 civarında üretimi yavaşlatmaya karar aldık. Tabii ki biz bu taktiği geliştirince sermaye çıkmaza girdi.

Yani bizi de kendi zeminlerine çekmeye çalışmışlardı. Ama bu taktiklerimizle bunu boşa çıkardık. 20 Mayıs günü Çalışma Bakanı saat 18:00'de telefonla arayarak bizleri Ankara'ya davet etti. Biz daha önce uğradığımız saldırılardan dolayı Çalışma ve İşçileri Bakanlıkları ile Başbakanlık'a saldırıya uğradığımızı dair bir başvuruda bulunmuştuk. Biz bunun için çağrıldığımızı düşünüyorduk. Ancak 21 Mayıs'ta Ankara'ya gittiğimizde işveren sendikası temsilcilerinin de orada olduğunu gördük. Biz sözleşme için çağrıldığımızı tahmin etmiyorduk. Buna rağmen sözleşme komitesindeki arkadaşların ve işçi arkadaşların görüşlerini ve onayını alarak Ankara'ya gitmiştik. Yani yetkiyi bize vermişlerdi. Çalışma Bakanlığı Müdürü bizi sözleşme masasına oturttu. Bu toplantı sırasında arkadaşların talepleri ve verdiği yetki doğrultusunda tavrımızı ortaya koyduk. Ve neticede sözleşme, 1. yıl için %76, 2. yıl için enflasyon+%5 ve sosyal haklarımızda da %95 ile %100 zam aldık. Tabii ki sözleşme öncesinde öncelikle direnişçi arkadaşların sorunlarını çözmemiz gerektiğini söyledik. İşveren sendikası da TİS bitmeden direnişçilerin sorununu çözmemiz mümkün değildir, önce anlaşmayı yapalım daha sonra çözüm için masaya oturalım demiştir.

Bunun üzerine Çalışma Bakanlığı Müdürü, işveren sendikasına talimat vermesiyle sözleşmenin hemen ardından bu konunun çözülmesi konusunda anlaşarak sözleşmeyi bağlamıştır.

Kızıl Bayrak: Direnişteki işçilerin işverenle protokol imzalanmasından bahsediliyor. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

Cemal Taşkın: Biz 1992'den bu yana bazı protokoller uyguladık. Aslında protokollerin bir geçerliliği yoktur. Yalnız, elimizde kanıt olmuş, işveren atılan işçileri geri almıyorum dediğinde karşısına çıkarmışızdır. Ve çoğu zaman protokollerle işe dönüşler olmuştur. Zaten başka işçi çalıştırmasının olanağı yoktur. Çünkü biz topyekün direnişlerimizle buna engel olmuşuzdur.

Kızıl Bayrak: Şu anda bazı işletmelerden atılan işçiler var, onların durumu ne olacak?

Cemal Taşkın: O işyerlerinde 2 yıllık sözleşme vardır. Atılan işçilerin durumu bu sözleşmede yer almıyor. Yalnız çözüm noktası mutlak bu arkadaşların işe geri alınmasıdır. Çoğunun 17.-45. maddelerden iş akitleri feshedilmiştir. İşverenleri masaya çağırarak tabiki direnişimizin sonucu iş aktinin feshedildiği maddeleri ortadan kaldırarak arkadaşlarımızın işbaşı yapmasına sağlamaya çalışacağız.

Kızıl Bayrak: İşçi arkadaşlar sözleşme hakkında ne düşünüyor?

Cemal Taşkın: Tüm arkadaşların ortak düşüncesi varolan bu ağır koşullar altında en iyi sözleşmenin olduğu yönündedir. Arkadaşlar bu konuda hemfikir.

Kızıl Bayrak: Sadece deri işverenlerinin değil, devletin de Tuzla Deri'ye yoğun bir saldırısı var. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

Cemal Taşkın: Newroz döneminde 54 arkadaşımızın tutuklanmasında olduğu gibi, Tuzla Deri işçisi çok yoğun devlet saldırısıyla karşı karşıyadır. Topyekün saldırı ve sindirme politikaları o günden bu yana sürmekte, arkadaşlarımız asılsız iddialarla hergün keyfi olarak gözaltına alınmaktadır. Ancak arkadaşlarımız kararlı bir şekilde tekrar direniş yerlerine geri dönerek direnişlerini sürdürmektedirler. Bu saldırılar arkadaşlarımızı daha da direngen kılmıştır.

Kızıl Bayrak: Şu anda bölgeniz dışında birçok fabrikada, işletmede direnişler ve grevler sürmekte. sınıf dayanışması ve bu mevzi direnişler üzerinden yine desteğinizi sunacak mısınız?

Cemal Taşkın: Biz 1999'da sendikal faaliyete başladığımızdan bu yana sınıf sendikacılığı yaptığımızdan dolayı tüm direnişlere desteğimizi elden geldigince sunmuşuzdur. Ayrıca tüm ülkedeki anti-demokratik uygulamalara karşı sınıf tavrımızı ortaya koymuşuzdur. Bu elbetteki bundan sonra da sürecektir. Yalnız sınıf dostlarına sitemlerimiz vardır. Özelde Tuzla Deri Sanayii ve Tuzla Deri-İş Sendikası devletin ve sermayenin hedef noktası haline gelmiştir. Ama bu son dönemde gerçekleşen özlem duyduğumuz sınıf dayanışmasını ve sınıf dostlarının tam anlamıyla desteğini göremedik. Sonuçta burada kaybeden Tuzla Deri olmayacaktır. Kaybeden tüm sınıf olacaktır. Tüm sınıf dostlarının da dar grupçu mantığı bir kenara bırakmaları ve sınıf içi ortak merkezi cylem kararlarını geliştirerek her yönüyle ortak davranmaları gerekmektedir. Bu tüm direnişler için geçerlidir. Aynı ayrı mevzi direnişleri ve mücadeleler sınıf için başarı değildir, olsa olsa kayıptır.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz.

Güçlü olmanın yolu örgütlenmekten geçiyor

Merhaba tüm değerli emekçi kardeşler!

Neler yazabileceğimi düşünüyorum. Önüme sorunlardan, zehir edilen hayattan ve gitgide artarak bize yaşamı çekilmez hale getiren aşağılık patronların düzeninden, dünyasından başka birşey gelmiyor.

Bir tarafta, biz işçiler, hergün 12-14 saat çalışıyoruz, dünyanın zenginliğini üretiyoruz. Karşılığında aldığımız, karnımızı doyurmaya bile yetmeyen 57 milyonluk sefalet ücreti. Diğer tarafta ise, bunu bile bize çok gören asalak, bizim sırtımızdan geçinen patronlar dünyası.

Patronlar işine geldiği gibi bizi çalıştırır, sefalet ücretiyle çalışmaya mahkum eder. Dönem dönem, özellikle de zam dönemi geldiğinde, bir sürü arkadaşımızı gözünün yaşına bakmadan kapının önüne koyar. Karşılığında daha sonra ihtiyacı varsa bizim çalıştığımız ücretten daha düşük ücrete, işe ihtiyacı olan insanları alır, keyfi nasıl isterse o zaman paramızı öder, sigorta pirimlerini ödemez ya da çok eksik öder. Yani kısacası, bize yaşamımızı zehir eden aşağılık patronlar bunları yaparlar ve bu sayede saltanat içinde yaşarlar.

Ve bizler, sevdiklerinden koparılan, gülemeyen, eğlenemeyen, dinlenemeyen, monoton bir yaşantı içinde sürüklenip giden bizler, genç yaşta yıpranan biz işçiler... Stres, üzüntü, acı, keder bizim günlük olağan yaşantımız haline gelmiş. Bu sadece bizde mi böyle? Elbette hayır. Dünyada da böyle. Hani o demokrasi içinde yüzen ülkelerde de, bizim kadar olmasa da, hemen hemen aynı sorunlar yaşanıyor.

Yugoslavya'nın bombalanarak yıkılma uğratılması, Kosova'da süren savaş, yüzbinlerce Arnavut kardeşimizin yerlerinden, yurtlarından, ailelerinden edilmesi, her gün iş kazalarında ölen-yaralanan işçiler, babasız ve dul kalan kadınlar, yarıbaşımızda Kürt halkının yaşadığı topraklarda süren haksız ve kirli savaş, köylerin boşaltılması, insanların kurşuna dizilmesi, yine yerlerinden göç ettirilmesi, açlık ve çığ gibi büyüyen işsizlik, yoksulluk, sefalet bütün bunlar günlük hayatta yaşadığımız sorunlarla bağlantılı şeylerdir. Hani o aman bana ne dedikimiz sorunlar bunlar.

Ben bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Doğal olarak, bizim işyerinde de durumlar yukarıdaki gibi. Biz de günlük hayatta onların acısını çekiyoruz. Çalıştığım işyerinde her zam dönemini mutlaka işten atmalar oluyor.

Bundan 6-7 ay önce fabrikada şirket değişikliği olmuştu. Giriş çıkışlar yapıldı. İmza atmayan işe işten atıldı. Ücretlerimiz düz asgari ücrete bağlandı. Yani 10-15 yıllık emeğini veren işçiler de asgari ücretten çalışıyor şimdi. Sigorta pirimleri 3 aylık ödenmiş, geriye kalan 4 ay ödenmemiş. Bunca değişiklik ve diğer olaylar için de hiçbir açıklama yapılmadı. Yani bizim, onların gözünde o kadar değerimiz bile yok. Ücretlerimiz hep keyfi bir şekilde geciktiriliyor.

Bütün bu sorunlarla boğuşmak için güçlü olmak gerekiyor. Bizlerin güçlü olmasının tek yolu da örgütlenmekten geçiyor. Biran önce öncü devrimci işçilerle ilişkiler geliştirmeli ve sorunların çözümü için mücadeleye doğru adımlar atmalıyız.

Bir tekstil işçisi/İzmir

Karyapsan basın açıklaması

Karyapsan A.Ş.'den atılan Kartal Belediyesi işçileri 22 Mayıs Cumartesi günü saat 13.00'de Kartal Meydanı'nda yaklaşık 2000 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında Karyapsan işyeri temsilcisi, Belediye-İş Şube Başkanı, Belediye-İş Genel Merkezi'nden örgütlenme sekreteri, Belediye-İş Anadolu yakası şube başkanı konuşma yaptılar. Konuşmalarında özetle; Fazilet Partili Kartal Belediye Başkanı olan Mehmet Sekmen'in, Karyapsan'da çalışan işçileri kendi yandaşlarını işe almak için işten attığını ve bahane olarak da ekonomik krizi gösterdiğini, ama yukarıda da belirtildiği gibi işten atılmalarının nedeninin kriz değil seçim öncesi yandaşlarına verdiği söz olduğunu belirttiler. Daha sonra Tuzla deri işçileri adına Tuzla Deri-İş Genel Sekreteri Hasan Sonkaya konuştu. Konuşmasında Karyapsan'daki direnişçi işçilerin sonuna kadar yanında olacaklarını söyledikten sonra, Tuzla'da toplu sözleşmelerin imzalandığını, dolayısıyla yeni başlamış olan grevin sona erdiğini açıkladı. Karyapsan işçilerinin eylemine ailelerinin yanısıra, Tuzla deri, Swisscard, Malazlar, Mutlu Akü, Aymasan işçileri de destek vermişlerdi.

Ağırlıklı olarak dayanışma sloganlarının atıldığı coşkun bir miting havasında geçen eyleme Karyapsan işçisi direniş yerinden başlayan bir yürüyüşle gelmişti. Saat 14.00 civarında eylemin sona ermesinin ardından yine toplu halde sloganlar atarak direniş yerlerine doğru yürüyüşe geçtiler. Karyapsan direnişçilerinin kendi eylemlerinde pankart taşıma çekincesi karşısında, Tuzla deri işçilerinin pankartlarıyla katılımı anlamlı bir mesaj oluşturuyordu. Direnişçilerin sonradan açtığı pankart ise, yukarıya kaldırılamadığı için kitle tarafından görülemiyordu. Fakat bu eksiklik bol miktardaki dövizlerle bir nebze kapatılmıştı.

Bizler de Anadolu yakasındaki tüm yoldaşlarımız ve okurlarımızla eyleme destek verdik. Zaten bir süredir bölgede süren direniş ve grevlerle sınıf dayanışmasının örgütlenmesine yoğunlaşmış bir siyasal faaliyet içinde olduğumuzdan, eyleme katılım için ek bir çalışma da gerekmiyordu. Ancak direnişçilerle önden yaptığımız konuşma üzerinden eyleme biz de pankartsız katılmış olduk.

Gerek Karyapsan direnişinin kendisi gerekse de bu eylem, sınıf hareketi açısından bölgede bir canlılık-hareketlilik kaynağı durumunda. Özellikle de sermayenin kuşatması altında son derece durgun geçen grevlerle kıyaslandığında. Görevimiz bu canlılığın yaygınlaştırılması, güçlendirilmesidir. Yaşasın Karyapsan direnişimiz, yaşasın işçilerin birliği!

Kızıl Bayrak/Kartal

Adana belediyelerinde işten atılmalar başladı...

Her seçim sonrasında olduğu gibi, 18 Nisan seçimlerinden sonra da belediyelerde beklenen işten atılmalar dizginsizce başladı. Gerici ve milliyetçi siyasi partilerin seçildiği yerlerde saldırılar daha yoğun sürüyor. Adana'da da, şimdi MHP'nin yönetiminde olduğu Yüreğir Belediyesi'nde de kadrolu 837 işçiden 107'si işten çıkarıldı.

Bu işsizleştirme saldırısına karşı işçilerin ciddi bir tepki ortaya koyamaması, kısmen örgütlülük bilincinin zayıflığından, esas olarak örgütlü mücadelenin zayıflığından kaynaklanıyor. Sendikalar her zamanki gibi işçinin "geri bilinci"nden söz ediyor ama bu bilincin oluşması-gelişmesinde üstlerine düşeni ne kadar yerine getirdiklerinden söz etmiyorlar. Kaldı ki işçiler sendikacılara azıcık güven duyabilse, satılmayacağına, yarı yolda bırakılmayacağına azıcık inanabilse, bugünkü bilinç düzeyiyle dahi güçlü direnişlere atılmaktan kaçınmayacaktır. Konu, alt tarafı "ekmek davası"dır. Bunun için de ileri bir tarih bilinci gerekmiyor. Kaldı ki, sendikaların gündeminde son bir haftadır tensikatlardan çok delege seçimlerinin olduğu da biliniyor. Saldırıların örgütlü bir tepkiyle karşılanamaması olmasının "kötü" sonuçlarından birisi de, işverenlerin pervasızlığını artırmasıdır. Eğer Yüreğir Belediyesi'ndeki tensikata karşı ciddi bir mücadele geliştirilebilseydi, tersinden, diğer belediyelerdeki işçilerin cesareti artacak, belediye işverenlerinin ise bir nebze kırılmış olacaktı. Bugün ise, işçilerin çok az bir kısmı işletmelerde beklemekle yetiniyor, pek çoğu da ya çaresizlik duygusuyla tazminatlarını alma çabasına veya tekrar işe alınacakları umuduna kapılmış durumda.

Seyhan Belediyesi'nde henüz tensikata gidilmemiş olması ise, emekliliği yaklaşan 71 işçiye zorunlu emekliliğin dayatılmış olmasına yoruluyor. Köşürelide 10, Doruk'ta 15, Mercimek'te 18 işçi olmak üzere belde belediyelerinde işten çıkarmalar yaşanırken, Ceyhan Belediyesi'nde şimdilik işçi çıkarımı yok. Fakat sürgünler, yönetime yakın kişilerin çavuş vs. gibi önemli görevlere getirilmesi vb. uygulamalarla daha kapsamlı saldırıların hazırlığı yapılmakta. Ceyhan'ın MHP'li yeni belediye işverenini tensikat konusunda tereddütlü kılan asıl nedense, toplu sözleşmede yer alan işgüvenliğine ilişkin maddeler. Halihazırda tıkanmış durumdaki TİS görüşmelerini

yeniden başlatmak için işveren, iş güvencesi maddelerinin kaldırılmasını dayatıyor. "Maddeleri değiştirelim ücret konusunda ne istersiniz vereceğim" söyleminin altında, işgüvencesi maddelerinden dolayı rahatlıkla işçi çıkaramaması yatıyor. Ceyhan Belediye işçileri bunun bilinciyle işgüvencesi maddelerinden taviz vermemelidir. Ceyhan Genel-İş şubesinin verdiği bilgiye göre, işgüvencesi maddelerinin kaldırılması dayatması sonucunda 14 Mayıs Cuma günü TİS sürecinin tıkanacağı zaptı tutulmuştur. Sendika yönetiminin işçilerle yaptığı toplantıda iş güvencesi maddelerinden kesinlikle taviz verilmeyeceği, tıkanma çözülmezse işçilerin istemleriyle grev silahının kullanılacağı sonucu çıkmıştır. Ceyhan Belediye işçilerinin, geçen yılki TİS'in tıkanmasından sonra grev silahını kullanarak TİS'i kazanmış olması önemli bir deneyimdir. Ceyhan Belediye işçileri bu süreci de örgütlü güçleriyle karşılayarak kazanımla sonuçlandırabilir.

Tüm bu belediyelerde süren saldırıların görünürdeki nedeni yeni yönetimlerin politik yandaşlarına verdikleri sözlerin faturasını işçilere çıkarmalarıdır. Fakat asıl neden, kapitalist sermaye devletinin belediye işçileri üzerinden işçi sınıfına saldırısıdır. Sermaye partilerinin hiç birinin birbirinden farkı yoktur. DSP, ANAP, DYP, CHP, FP ve MHP'nin ortak politikası işçileri sefalete ve açlığa sürüklemektir. Bugün belediyelerde yoğunlaşan bu işçi kıyımına yönelik tepkilerin örgütlenerek birleştirilmesi ve sürecin sınıf lehine çevrilmesi gerektiği açıktır. Bu da ancak sosyalistlerin, devrimcilerin, öncü işçilerin kendi üzerlerine düşen sorumluluk bilinciyle süreç yüklenmeleriyle olanaklıdır.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Genel grev-genel direniş!**

Kızıl Bayrak/Adana

KESK GYK Toplanıyor

Teslimiyete geçit vermeyelim!

Mücadelenin kazanımlarına sahip çıkalım!

KESK GYK'sı 4-6 Haziran'da toplanıyor. Uzun sayılabilecek bir sessizlik ve durgunluk döneminin ardından, ilk bakışta bu toplantının kendi başına bir öneminin olmadığı söylenebilir. Yeni yetme sendika bürokrasisinin mutad toplantılarından biri olarak görülebilir. Fakat kamu emekçilerinin içinden geçtiği mücadele süreci, karşı karşıya oldukları saldırıların kapsamı ve sermaye devletin planları gözönüne alındığında, bunun boş gözlerle izlenecek, sessizlikle geçirilecek bir GYK toplantısı olmadığı daha iyi anlaşılır. GYK toplantısından kamu emekçilerinin mücadelesi ve örgütlülüğünü ilgilendiren yeni kararlarla çıkılacaktır. Bu kararların icazetçi-parlamentarist mücadele anlayışları doğrultusunda biçimleneceği ise açıktır.

Teslimiyetçi çizgide yeni adımlar gündemde

Oluşturulan örgütlülüklerin devlet nezdinde tanınmasını fiili ve meşru hak alma mücadelesinin, bu amaçla kurulan örgütlülüklerin karşısına koyan icazetçi anlayış, yönetimde olma avantajını da kullanarak, bu anlayış doğrultusundaki çizgisini daha da ileri boyutlara vardırma peşindedir. Son yıllarda alınan eylem kararlarında, önerilen mücadele biçiminde, içine girilen siyasal hesaplarda, bunun izlerini görmek mümkündür. KESK genel kurul seçimleri ve genel seçimlerde bugünkü yönetici bürokratların aldıkları tutum bunu yeterli bir açıklıkta ortaya koydu. KESK 2. GYK toplantısında alınan bazı kararlar (DSP il ve ilçe yöneticilerinin ziyaret edilerek sahte sendika yasasının gündeme getirilmemesi talebinin iletilmesi, illerde milletvekilleri üzerinde aynı yönde basınç yapılması, şovenist saldırılar karşısında eylemlerin ertelenmesi vb.), bu yönelimin somutlanmış biçimlerini oluşturuyor. Yeni dönemde bu yönelimin daha cüretli örnekleriyle karşı karşıyayız. Son gelişmeler, kamu emekçilerinin 10 yıllık mücadelesini ve taleplerini ciddi biçimde tahrip edecek işaretlerle doludur. İşte KESK GYK toplantısı bu gelişmeler üzerine gelmektedir.

Grevsiz-TİS'siz sendika dayatması karşısında kararlı bir duruş sergilemeyen icazetçi reformist gruplar eliyle kamu emekçilerinin yeniden tüzük tartışmalarına çekilmek istenmesi, hiç de boş bir çabanın ürünü değildir. Bu, KESK'i ve kamu emekçilerini devletin "grevsiz-TİS'siz sendika" çözüm çizgisine hazırlama, çıkarılacak bir sahte sendika yasasına adaptasyonu sağlama çerçevesinde başvurulan kirli bir yöntemin parçasıdır. Yıllardır verilen hak ve özgürlükler mücadelesinin hiçe sayılması anlamına gelen bu girişimin toplanacak GYK içinde tartışılması ve buna uygun düzenlemelere gidilmesi, hiç de sürpriz olmayacaktır. Mücadelenin kazanımlarını ayaklar altına alanların, bunu tabanın irade ve eğiliminin bir yansıması olarak sunmaya çalışacakları ise yeterince açıktır.

Şimdiye kadar mücadeleyi "eylem takvimleri" çıkarmakla sınırlayan bir sendikal yöneticilik anlayışının bundan sonraki hesabı, "Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olmamak" için, devletin tanıyacağı sınırlarda haklara razı olmak üzerine kuruludur. Hazır devletin elinde KESK'e karşı bir koz olarak kullandığı Türk Kamu-Sen'in varlığı da sözkonusu iken, bürokrat takımının sahte sendika ve diğer saldırıları sessizce kabul etmesi için yeni kılıflar

bulması hiç de zor olmayacaktır.

Devrimci kamu emekçileri bu oyunu bozmalıdır

Fakat kamu emekçilerinin yılları bulan mücadelesini bu kılıflar içinde boğmanın ya da hareketi dizginlemenin mümkün olup olmayacağı, bütünüyle, kamu emekçilerinin kendi mücadelesine ve taleplerine sahip çıkıp çıkmayacağına bağlıdır.

Eylemlerin satışı dışında, taban ve kitle dinamiğinin şimdiye kadar, gidererek mücadelenin önünde bir iç barikata dönüşen bu yeni yetme bürokrat takımına yönelmemesi, onlar açısından bir güç dayanağı, kamu emekçileri açısından ise zaaf alanı olmuştur. En kitlesel ve militan eylemler bizzat bürokrat takımının eliyle yenilgiye uğratılırken, bunlara duyulan güvensizlik, daha güven verici bir önderliğin inşası ve taban dinamiğinin işletilmesi doğrultusunda değerlendirilemedi. Alınan eylem kararlarından çarkeden ya da kamu emekçileri adına gerici kararların altına imza atan bu icazetçi takımdan hesap soracak bir taban dinamiği olmasına rağmen, taban ile reformist bürokrat takımı arasında açılan mesafe, taban-kitle dinamiğinin güçlendirilmesi lehinde işlevli bir tarzda doldurulamadı.

Sonuçta, siyasal ve sendikal düzeyde güçlü bir dinamiğe sahip kamu emekçileri hareketi, devrimleştirilemediği ölçüde, reformistlerin kolay bir biçimde denetlediği ve yönlendirdiği bir hareket olma özelliğinden kurtulamadı. Bu özellik yıllardır hareketin bir bunalım ögesidir. Yeni yetme icazetçi anlayışın bu denetimi ne ölçüde ileriye taşıyacağı, kamu emekçileri hareketinin sözkonusu bunalımı hangi yönde çözeceğine bağlıdır. Mücadeladaki kararlılıklarını devrimci bir sorumlulukla birleştirmeyi başaran öncü devrimci kamu emekçilerinin alacağı tutum, her zamankinden daha fazla bir belirleyiciliğe sahiptir, her zamankinden daha fazla bir ihtiyaçtır.

İcazetçi ve teslimiyetçi reformist anlayışla hesaplaşma zorunluluğu

GYK toplantısı öncesinde ve sonrasında öncü kamu emekçilerini bekleyen bu sorumluluğun yakın bir hedefi, çıkacak gerici-teslimiyetçi kararlar karşısında kazanımlarını ve tuttuğu mevzileri savunmak ve taban kitlenin sahiplenmesini sağlamaktır. Sendikalarda yönetimi elinde tutan gerici, uzlaşmacı, icazetçi anlayışlara karşı mücadele edilmeden, sermaye devletin fiili saldırılarına karşı fiili direnişler ve kitlesel mücadele olanakları seferber edilmeden, bunun başarılması da düşünülemez.

Önümüzdeki dönemde KESK GYK'nın alacağı geri kararlara, takınacağı icazetçi tutumlara tavır almak, oldu-bittiye getirilen kararları tabanda tartıştırmak, bu açıdan önemsenmeli ve yeni bir silkinin başlangıcı yapılabilir. Alınacak geri tutumlar mahkum edilmeli, ileriye doğru atılacak adımlar ise sahiplenilmelidir.

Fakat bir bütün olarak icazetçi, sınıf uzlaşmacı reformist anlayışın kendisiyle, programı ve siyasal anlayışıyla hesaplaşmadan kalıcı bir kazanım da sağlanamaz. Türk-İş'leştirilmeye çalışılan bir KESK'in karşısına, "söke söke hak alma"yı kendisine kılavuz edinmiş, devrimci bir KESK ile dikilmeyi başarmak hedef alınmalıdır. Ve bu başarılmalıdır. Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eğitim-Sen Ankara 5 No'lu Şube Başkanı Ali Kızıllırmak ile röportaj:

KESK

sorumluluklarının bilinciyle hareket etmelidir

KB: Kamu emekçilerinin örgütlenmeye başladığı 1989'dan itibaren geçirdiği süreci anlatabilir misiniz?

A.K.: 1989'dan başlayan işçi sınıfının bahar eylemleri, 12 Eylül darbesinin getirmiş olduğu baskıcı dönemin işçi sınıfı üzerindeki etkilerini kaldırmak için girişilen ve sendika yönetiminde bulunan uzlaşmacı, teslimiyetçi sendika ağalarına rağmen gerçekleşen örgütlü bir başkaldırıdır. Bu eylemler, 12 Eylül yasalarıyla yasaklanan grev hakkı, direniş hakkının tekrar fiili olarak kazanılmasını getirmiştir.

Uyuyan sınıfın tekrardan uyanması, işçi sınıfının en yakın dostları olan ve kendilerini onların bir parçası olarak kabul eden kamu emekçileri üzerinde de olumlu etkiler yaratmıştır. Kamu emekçileri, iş kollarında dernekleşme çalışmalarına son vererek, sendikalaşmak için arayış içerisine girmişlerdir. Sendika kurmanın yasak olmadığını 1982 Anayasasının 90. maddesinin son paragrafında belirtilmiştir. Bunun yanı sıra Türkiye'nin kabul etmiş olduğu ILO sözleşmelerinin kamu emekçilerine sendika kurma hakkını, örgütlenme hakkını, toplu sözleşme ve grev yapma hakkını kazandırdığını belirtmeliyiz (ILO'nun 87, 98, 151 sayılı sözleşmeleri).

Ancak kamu emekçilerinin '90-'91 yıllarında hızlı bir şekilde örgütlenmelerinin diğer nedeni daha var. '80 darbesiyle kapatılan siyasi partilerin yeniden açılması, yasaklı olan siyasilerin yasaklarının kalkması ve bunların '91 seçimlerinde tekrar seçilmek için aday olmalarından kaynaklı, meydanlarda 'Memurlara sendika hakkı, toplu iş sözleşmesi ve grev yapma hakkını' vaatmeleri, kamu emekçilerinin sendikalaşmalarını daha da kolaylaştırmıştır. '91-'93 yıllarında bir çok iş kolunda örgütlenen kamu emekçileri sendikaları, kendi aralarında bir platform oluşturarak ortak mücadele etme kararı aldılar: KÇSP (Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu).

KÇSP fiili-meşru mücadele hattı izlemiş, baskıların çok yoğun olmasına rağmen tutarlı ve doğru bir çizgi izleyerek kararlı bir şekilde sendikal mevzileri savunmuş, kapatılan sendikaların, şubelerin mühürlerini bir şekilde sökerek, yılmayacaklarını göstermiştir. Bu dönemlerde kitlesel ve merkezi Ankara olan yürüyüşleri, iş yeri grevlerini ve 20 Mart gibi kısmi genel grevler gerçekleştirmiştir. 1994 yılında KÇSKK (Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu) oluşturarak konfederasyonlaşmanın adımını atmışlardır. KÇSKK hazırlık çalışmalarını 1995 yılında tamamlayarak, böylece KESK yaratılmıştır.

KB: KESK yönetiminin şu an içinde bulunduğu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

A.K.: KESK'in kuruluşu aceleyle getirildi. Sendikalar kendi tabanlarında konfederasyonlaşmayı yeteri kadar tartışmadılar. Sendikalar kendi içlerindeki sorunları tartışıp çözmeden KESK'i kurdular. Sendikalarda yıllardan beri varolan sorunlar, hastalıklar, KESK'e taşındı. Örneğin; benim sendikam olan Eğitim-Sen'de öğretmenlerin küçük-burjuva anlayışları TÖS'den, TÖB-DER'den bugüne taşınarak varlığını sürdürmektedir.

Bugün KESK'de reformist-uzlaşmacı anlayışlar ile devrimci- mücadeleci anlayışın varlığı açık bir biçimde görülmektedir. Genel kurullarda, eylemlerde bu farklı anlayışların yoğun tartışmalarına, birbirlerini protesto

etmelerine tanık oluyoruz. Sendikalar emek örgütüdür ve emekçilerin ekonomik, demokratik, politik hak ve özgürlüklerini kazanmak, korumak için varolmalıdır. Sendikalarımızda dili, ırkı, milliyeti, dini, cinsiyeti ve siyasi görüşü farklı olan emekçilerimiz vardır. Sendikayı diğer örgütlenmelerden ayıran temel unsurlar bunlardır. Sendikalar sınıf örgütüdür, yani işçi ve emekçilerin ortak parolası olan emek-sermaye arasındaki çelişkiden doğan sömürünün azaltılıp ortadan kaldırılması için kullanılacak araçlardan birisidir.

KESK ekonomik ve politik alanda bütün emekçileri örgütleyip kucaklamalı, sermayenin sömürüye dayalı ideolojik örgütlenmesine karşı üyelerini sınıfın ideolojisi doğrultusunda eğitmeli, bilinçlendirmelidir. KESK bugünkü yapısıyla ve yapılanmasıyla bunu başaracak güçte değildir. KESK yönetimi bu dönemde fazla eleştirilmiyor, nedeni ise her kesim kendini MYK'da temsil ettiriyor. Ama KESK'in omurgasını oluşturan Eğitim-Sen'de durum farklı. %55'in yönetimde, %45'in muhalefette olduğu Eğitim-Sen'de, toplantılar çok tartışmalı geçiyor, bu da normal.

Kamu emekçileri tartışarak doğruyu bulmak zorundadır, bulacaktır da. Yeter ki örgütlülüğe zarar vermeden eleştiri, özelleştiri mekanizmalarını işletelim. Bunun sonucunda da sermayeye karşı güçlü bir sendikayı dimdik ayakta tutalım.

KB: Seçim sonuçlarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Yani hükümetin karakteri az çok belli, bunun işçi ve emekçilere yansımaları ne olacak? KESK bu süreçte nasıl bir politika belirlemeli?

A.K.: İrkcî, milliyetçi ve şovenist bir dalganın yükseldiği bir dönemde yapılan yerel ve genel seçimlerde sandığa giren oyların sayımı sonucunda çıkan durum, beklenen bir sonuçtur. Yalnız bunu nüfusun tamamına göre değerlendirdiğimizde, 65 milyon insanın iradesinin sonuçlara yansımadağını görüyoruz. Oy kullanması gerekenlerin %10 küsuru oyunu kullanmamıştır. Geçersiz oy kullananların sayısı da çok fazladır.

Çıkabilecek herhangi bir hükümetin işçi ve emekçiler yararına hiçbir şey yapmayacağı açıktır. Aksine önümüzdeki dönemde zamlar yağmur gibi gene yağacak, özelleştirmeler tüm hızıyla devam edecek, baskılar artacak, sürgünler artacak, işsizlerin sayısı artacak, ürün taban fiyatları gene maliyetin çok altında olacak, yeni vergiler çıkarmaya devam edecekler; düşünen, yazan, çizen aydın ve bilim adamları cezaevlerini dolduracak. Bağımsızlığımız IMF ve emperyalist tekellerin ipoteğine kalacak. Sendikalar, DKÖ'ler, ezilenin yanındayım diyen siyasi partiler, baskı altında olacaklardır.

Bu dönemde KESK, bu olumsuz koşulların yaratacağı baskılara karşı üyelerinin aldığı kararlar doğrultusunda nasıl bir eylem programı gerekiyorsa öyle davranmalıdır. KESK, bu dönemde yüzünü işyerlerine dönmelidir, işyeri örgütlenmelerini sağlamlaştırmalıdır. Merkezi Ankara yürüyüşlerini kesinlikle terketmelidir. İşyeri merkezli grevleri örgütleyip hayata geçirmelidir.

Biz yıllar önce "Hak verilmez, alınır" şiarıyla yola çıktık: "Grev hakkı grev yapılarak kazanılır" şiarını hayata geçirmeliyiz. Sahte sendika yasasına karşı, özelleştirmelere, emeklilik yaşının yükseltilmesine, anti-demokratik uygulamalara karşı KESK, beş yüz bin üyesinin yanına bunların ailelerini de, diğer sınıf dostlarını da mutlaka almalıdır. Çünkü haklarımızı ve hayatımızı karşı yapılacak her türlü saldırıya karşı örgütlü bir toplum olarak kendimizi korumak dışında başka bir yol yoktur.

Kızıl Bayrak/Ankara

4-5-6 Haziran'da yapılacak KESK GYK toplantısı ve kamu emekçi hareketinin seyri üzerine bir sağlık emekçisi ile yaptığımız röportajı sunuyoruz...

"Kazanmak için ilerlemek durumundayız!"

KEB: 4-5-6 Haziran'da yapılacak olan KESK GYK toplantısından ne tür sonuçlar çıkmasını bekliyorsunuz? Örneğin gündemlerden biri; "Bütçe ve diğer sendikal taleplerimizle ilgili yapılacak eylem ve etkinliklerin programlandırılması".

Cevap: Önce şunun altını çizelim, KESK GYK'ları uzunca bir süredir taban inisiyatifi yokluğunda toplanmaktadır. Çünkü kamu emekçileri tabanının konfederasyonun karar süreçlerine katılım kanalları kapanmıştır ya da işletilememektedir. Yani cidden bir bekleme söz konusudur geniş kamu emekçileri kitlesi için. Daha da vahimi daha büyük bir kitle ise böylesi kritik bir toplantıdan haberdar dahi değildir. Dolayısıyla herhangi bir beklentisi de yoktur.

KEB: Bir takım kararlar alınacak ama?

Cevap: Kuşkusuz. Ama bu kararlar örgütün dinamiklerinin müthiş ölçüde birbirinden koparıldığı bir ortamda alınacak. Bu parçalama bizzat parçalayanları da kapsayacak genişliktedir. KESK'e hakim çizgi kendi reformist programını hayata geçirirken kitlemizin bilinçsiz unsurlarını ve bunları temsil etme iddiasındaki gerici yaklaşımları KESK'in ideolojik platformuna soktu. Bunu KESK'teki devrimci-sosyalist unsurları tasfiye etmek için yaptı. Sonuçta sürdürülen 10 yıllık mücadelenin ideolojik-politik koordinatları parçalandı. Çünkü kongre ittifakları yoluyla yönetimlere taşınan gerici anlayışların bu koordinat sisteminin içine girmesi olanaksızdı.

KEB: Parçalanma parçalayanları dahi kapsamaktadır diyorsunuz. Herhalde KESK üst yönetimini taşıyan reformist anlayışın parçalandığını söylemiyorsunuz?

Cevap: Hayır, böyle bir şey değil, fiilen değil. Ama ideolojik olarak bir parçalanmışlık söz konusu. KESK üst yönetimi kendi programı üzerinden bir reformizm yapıyor bugün. Yani kitleye dönüp kendi reformist sosyalizm anlayışının propagandasını yapıyor. "Devrimcilerin, sosyalistlerin marjinalliği, tabandan uzaklığı, bölücülüğe prim veriyor oluşu" gibi bir anti propaganda üzerinden şekilleniyor politikası. Zaten bu daha geri unsurlarla ittifakın temellerini oluşturuyor. İşte bu temel kendi ideolojik-programatik bütünlüğünü de parçalıyor. Politikalarını birlerinin "marjinalliği", "azlığı" üzerinden önermeye başlamanız 'marjinal' saptamasının nerede duracağı belli olmaz ve elbet size de marjinal diyecek birileri bulunur ve bunlar KESK içinde de mevcuttur. KESK'e hakim reformist anlayış eliyle beslenip büyütülmüşlerdir.

Marjinal olmama vb. bir noktadan hareket eden bir sol anlayışın önünde iki yol vardır. Daha da sağcılaşma veya parçalanma, reformizm bu ikisini de yaşıyor. Fakat parçalanma öncelikle ideolojik düzeyde, söylem düzeyinde yaşanıyor. Ben bugün KESK GYK'sının (ki ezici çoğunluğu MYK ile aynı paraleldedir) MYK'nın getirip önüne koyacağı öneriler konusunda bir ön tartışması olduğuna ya da bu önerilerin reformist anlamda bile programatik bir öze sahip olacağına inanmıyorum.

KEB: Tekrar ilk soruya dönerek biraz daha somutlar mısınız?

Cevap: Bakın 28 Şubat'ta başlayıp Öcalan'ın yargılanmasıyla güçlenen ve 18 Nisan seçim sonuçlarıyla taçlanan bir süreç var. Bu süreci egemen sınıflar MGK

kapsamında ve devlet eliyle yürütüyor. Durum çok açık. KESK üst yönetimi bunu görmüyor mu? Tabii ki görüyor ama görmezden geliyor. Ya mücadele edeceksiniz ya da süreçle eklemeneceksiniz. Reformizmin mücadele niyeti olmadığına ve eklemenemeyi de göze alamadığına göre tek seçeneği kalıyor; görmezden gelmek. KESK üst yönetimi de bunu yapıyor.

KEB: GYK'dan pasifist-uzlaşmacı kararlar mı çıkacak?

Cevap: Öz olarak evet. Fakat göz boyama da ihmal edilmeyecek sanıyorum. Yani Urfa'daki 3 Şube'nin kapatılmış olmasıyla ilgili yapılacak etkinliklerde valiyi ziyaret etmenin ne anlama geldiğini Siyami Erdem de biliyor. Ama Urfa'ya gitmesini zorlayan bir taban baskısının hala olduğu koşullarda Urfa'ya gidiyor ama valiyi de ziyaret etmek istiyor. Ve vali S. Erdem'i kabul etmediği gibi o gün 3 KESK'li sendika yöneticisini daha sürgün ediyor. Sonuçta KESK Urfa'ya gitmiş oluyor. Türk Kamu-Sen'le aynı platformda yer alıyor ama eleştiriyor da. 1 Mayıs'ı doğruluyor ama değerlendirmiyor. Miting yapıyor ama valilikten izin alıyor. Muhtemelen GYK'dan bunlara benzer bir program çıkacak. Yani zevahiri kurtarmaya çalışacaklar.

KEB: Oysa hangi hükümet kurulursa kurulsun IMF-TÜSIAD ekseninde bir program dayatılacak emekçilere. Ve bu dayatmada faşist MHP politik olarak da fiili olarak da 'vurucu güç' olacak. Yürütülen kirli savaşın derinleşmesi de cabası. Bütün bunlara KESK GYK'nın diyecekleri olmalı.

Cevap: Kuşkusuz olmalı, olmak zorunda ama olamıyor. Bakın 18 Nisan seçimlerini okuduğunuzda bu ülkede kimlerin kaderinin kimlerle ortak olduğu görülecektir. Oysa KESK'teki DSD gibi Kürt yurtsever kamu emekçileri de bunu görmemekte ısrar ediyor. Ve seçimler bir başlangıç gibi algılanıyor oysa seçimler bir sonuçtur. Seçimlerde kazanılan ve kaybedilen mevzilerin daha çok aritmetiği çıkmıştır ortaya, ve emekçiler için gerileme açıktır.

Biz eğer mevcut mevzilerimizi korumak adına daha pasif daha uzlaşmacı bir hatta çekilirsek eldekileri de kaybedeceğimizden kimsenin kuşkusu olmamalı. Çünkü '95'ten bu yana KESK, bu hak alıcı süreçleri örgütleyerek göğüs göğüse bir mücadele yerine, kazanılmış mevzilerde kalarak buraları tahkim etmeye yönelik bir strateji benimsemiş ve bugünlere gelmiştir. Bu stratejinin politik arkaplanını biliyoruz ve işte 18 Nisan bu stratejinin kaybettiği mevzilerin tescilidir. "Mevzileri korumak saikiyle hareket edip ilerleme hedefinden vazgeçtiğinizde eldekileri kaybetmek kaçınılmaz oluyor." Bu da Türkiye'nin diyalektiği.

KEB: Devrimcilerin tavrı ne olmalı?

Cevap: Kazanmak için ilerlemek durumundayız. Aksi durumda ülkemizin faşizmin karanlık ortamında tam bir emekçi mezbahasına dönüşmesi kaçınılmazdır. Bu noktada sadece şunu söyleyelim; Proleter devrimler çağında ilerlemenin yolu devrim ve sosyalizm mücadelesidir. Kendi mücadelesini bununla ilişkilendirmeyen-bütünleştirmeyen bir sendikal hareket içinse gerileme kaçınılmazdır.

(Bu metin Kamu Emekçileri Bülteni'nin Mayıs-Haziran tarihli 6. sayısından alınmıştır.)

Siyasal süreçlerde kilitlenme ve devrimci fırsatlar

B.Özen

Sermaye iktidarı mali-ekonomik krizden temellenen çok yönlü bir bunalım sürecini yaşıyor. Bugünün Türkiye'sinde burjuvazi, yaşadığı krizin derinliği ve orta vadeli bir çözüm yoksunluğu yüzünden, bir çıkış olanağından da yoksun bulunuyor.

Düzen ile devrim arasındaki bu tablo, esasta siyasal süreçlerde bir kilitlenme yaratmış bulunuyor. Düzen gücünü iktidarda olmaktan alıyor. Devrim ise gücünü, sistemin çok yönlü krizi, bu krizin beslediği mücadele dinamiklerinin güncel patlama ihtimalinden alıyor. Düzen kısa vadeli olarak kriz yönetim politikalarını rahatlıkla uyguluyor. Ama yenilmemiş devrim kampının güç ve olanaklarını dikkate almak koşuluyla. Devrim kampı bugün düzen karşısında ciddi bir karşı politik odak bile oluşturamıyor, kitle hareketi asgari düzeyde bile süreklilik sağlamakta zorlanıyor; ama devrim en ölü dönemlerin üzerine bile yeniden ayağa kalkma olanakları bulabiliyor. Siyasal süreçlerde kilitlenme, iki gücün politik olarak karşı karşıya kalışını ve adım atmamasını değil, düzenin özne olanakları ile devrimin nesnel olanakları arasındaki bir denge durumunu anlatıyor. Bu kırılamadığı için, ne istikrarlı bir devrimci yükseliş, ne de istikrarlı bir karşı-devrimci gericilik ortamı kalıcılaşabiliyor.

"Siyasal süreçlerde kilitlenme" tespiti komünistler tarafından '93 yılı sonunda yapılmıştı. Aradan geçen 5,5 yıllık süreçte, tanımladığımız bu olgunun en anlamlı iki örneği, Susurluk ve '96 Zindan Direnişi süreci oldu.

Düzen, Susurluk vesilesi ile kontr-gerilla örgütlenmesini daha ileri düzeyde örgütlemeyi ve merkezileştirmeyi, dahası düzenin temel kurum ve kuruluşlarını, orduyu, tekelci sermaye basını, kontra yargısını ve burjuva partilerini aklamayı hesaplamıştı. 2,5 yıldır değişik ara aşamalardan geçerek ilerleyen bu süreçte, rejimin esasta bir engelle karşılaşmadığı ve politikalarını adım adım uyguladığı söylenebilir. Peki bu sürecin sonunda ulaşılan nedir? Bütün sahte (şeriat-laiklik) kamplaşmalara, solun yer yer "ılımlı"laştırmasına rağmen, ortalama bir işçi-emekçinin nezdinde düzenin kendini pislikten temizleyebildiğini söyleyebilmek hayli zordur. İşçi ve emekçiler ciddi bir devrimci etkiyle karşılaştığı, kitle eylemi içinde özgücüne güven kazanabildiği koşullarda, devletin tümüyle bir kontr gerilla örgütlenmesine dönüştüğü gerçeğinin üstünü örtmek kolay olmayacaktır.

Bugün bile ortalama işçi-emekçinin bilincinde Susurluk'un yansıması şöyledir: Ortada sınırı aşanlara yasadışı yollardan uygulanan pervasız bir terör ve bunun yürütüldüğü bir örgütlenme var. Demek ki, onu yıkacak güçlere ulaşmaksızın, en sıradan hakların kazanımı için bile, bugünkü hareketin düzeyinde, geniş kesimlerin henüz ödemeye cesaret edemediği bir bedel var. Bu bugün kitle hareketliliğinin yükselmesini bir korku duvarıyla engelliyor. Ama tersinden, bütün saptırma ve ılımlılaştırma operasyonlarının zayıflığını da gözlerden gizliyor. Militer bir kitle hareketi yükseldiğinde, kuşkusuz ki Susurluk'taki devlet gerçeğini hatırlayacaktır.

Benzer bir olgu-süreç, zindan direnişi için de geçerlidir. Zindan direnişi, düzenin saldırısının püskürtülmesi ve bir zafer kazanılmasının ötesinde, işçi-emekçi kitlelerin bilincinde devrim, devrim için ölüme gitmekle ilgili derin izler bırakmasıyla

anılacaktır. Güncel sonucu devlet terörünü hissetmek noktasında olsa da, hem düzenle çatışmada bedel ödeme bilincinin gelişmesi, hem de bir kuşağın devrimleşmesi açısından çok önemli bir rol oynadığı görülecektir. Kitle hareketliliği açısından bedel ödeme bilinci, az-çok güçlü bir yükseliş içinde daha kolay gelişebilecektir.

Dikkat edilirse, her iki süreçte de güncel sonuçlar kitle hareketi üzerinde durgunlaştırıcı bir etki yapmıştır. Devrimci bir yükselişin yaşanmaması, bu durgunluğun ürünü bir toplumsal çürümeyi işaretlemektedir. Kardeş Kürt halkına karşı kirli savaş ve şovenizm, mafyalaşmış bir ekonomi, kontralaşmış bir devlet yapısı, emperyalist efendilere uşaklık ve jandarmalıktan oluşan bir tablo vardır. Buna politik bir kitle hareketliliği ile cevap veremeyen bir toplum, doğal olarak siyasetten kültüre bütün alanlarda bir çürüme ile yüzyüze kalacaktır.

'91 sonrası süreç, tersinden de olsa, bu toplumsal çürüme tehlikesini dağıtmanın ve siyasal süreçlerde kilitlenmeyi aşmanın, ancak politik bir işçi hareketliliği sonucu olabileceğini göstermiştir. Kürt ulusal hareketi ve kamu emekçileri '91 sonrası süreç boyunca, öğrenci hareketi ve varoşlar '95-96 sürecinde yükselişe geçmiştir. Bu hareketlilik devrimci, militan biçimler de aldığı halde, toplumu etkileyebilen belirleyici bir eğilim yaratmak bir yana, kendi niteliğini ve gücünü korumayı dahi başaramamıştır. Siyasal süreçlerde tıkanmayı devrim lehine bozabilecek tek güç sınıf hareketidir; onun politik, devrimci, militan, birleşik eylemidir.

'91 sonrası sınıf hareketi kendini mevzi direnişler ve merkezi-barışçıl (Ankara mitingleri, "genel grev"ler) genel eylemler olarak göstermişti. Bu süreçte kendi içinde dalgalanmakla birlikte, uzun süreli mevzi direnişler yalnız kalarak etkisizleşti, merkezi eylemler ise kendini aşma ve daha ileri biçimler içerisinde süreklileşme olanaklarını bulamadığı ölçüde, hava boşaltma sonucunun ötesine gidemedi.

Sınıf hareketi bu iki düzeyde de yeni ve daha ileri müdahale olanakları ve mücadele gücü bulma şansına sahip olmanın yanı sıra, daha önemlisi, bölge ya da işkolu düzeyinde kısmi-ara sınıf hareketi ölçeği, dalgalarını yaratmak ve oluşmaları etkilemektir. Zira sınıf hareketinin kitleselleşmeye, politikleşmeye ve militanlaşmaya nispeten açık olan ölçeği budur. Bu ölçek, hareketin politik ve militan yeniden üretimine daha çok olanak vermektedir. Mevzi direnişler birkaç yüz kişilik fabrikalarda militan biçimler kazansa bile, kendi dışını etkilemekte zayıf kalmakta, dahası son beş yılın bir eğilimi olarak, açık çatışma ve işgallerden uzun süreli beklemeye dayalı daha geri bir eylemliliğe evrilmektedir. Komünist basında bunu bir ölçüde "ezilme korkusu" olarak tanımlamıştık. Mevzi direnişlerde baskın eğilim, '94 Yurtiçi Kargo'nun militan işgali, Gebze Belediye işçilerinin polisle, '95'te Polisan işçilerinin jandarmayla çatışmalarından, Tıbset ve Makina Kalıp gibi uzun süreli barışçıl direnişlere doğrudur. Son dönemde işgal eylemlerinin yaygınlaşması ise, bu alanda yeni bir çıkış arayışının göstergesidir.

Mevzi direnişlerin nesnel zayıflığının tersine, merkezi eylemler, ortaya koyduğu mücadele gücünü bile akıtılabilecek örgütsel yapılar bulamaması yüzünden süreklileşememektedir. 20 Temmuz '94

genel uyarı eyleminden beri komünistler, onu gerçek bir mücadele aracı olarak ortaya koyabilecek örgütlenmelerden yoksunluk şartlarında, genel-merkezi eylemlerin farklı sonuçlara ulaşamayacağını belirtmektedirler. Dolayısıyla bu kanalın zayıf ve kendiliğinden olanaklarının yeni bir sınıf hareketinin sıçrama noktaları olmasını beklemek zordur.

Türk Metal'den eylemli istifa süreçlerinde olduğu gibi, bölgesel-sektörel işçi hareketliliği, hem potansiyel özne olanakları, politikleşme potansiyelleri, hem de nesnel etkileri açısından, sınıf hareketini etkilemede önemli olanaklar taşımaktadır. Son dönem mevzi direnişlerin yeni bir eylem düzeyine sıçrama sancılarında, Türk Metal sürecinin özel bir etkisi vardır. Dolayısıyla, ister Türk Metal sürecindeki gibi, ister birden fazla mevzi direniş-grevin birleşik bir hareketliliğe yönelmesi yoluyla olsun, bu tür işçi eylem dalgaları, sıçrama olanaklarını da taşımaktadır.

Her zaman ve her yerde böyle olmamakla birlikte, bugünkü mücadelenin daha ileri düzeyde örgütlenmesi için, devrimci önderlik boşluğunun doldurulması gerekmektedir. Bu, düzen ve devrim arası temel kamplaşmanın, güncel tabloyu belirlediğinin açık bir göstergesidir. Düzen reformist bir sol kanala, ancak bu devrimci nesnel olanaklar tehdidi altında ihtiyaç duymaktadır. Fakat ardarda gelen tasfiyeciler dalgalarına rağmen bu alanda kalıcı bir başarı elde edememiştir.

Devrimci önderlik boşluğu, parti ihtiyacıdır; ancak partinin rolünü oynaması yoluyla işçi dalgalarının daha ileri politik, militan, birleşik, örgütlü biçimler kazanması ihtiyacıdır. Devrimci önderlik, parti; verili hareketliliğe uygun devrimci politika ve araçlarla, onu daha ileri ölçeklerde büyütme sorumluluğudur.

Bu ister Türk Metal benzeri patlamaları önden görüp buna uygun konumlanmakla, ister bu tür bölgesel-sektörel patlama olanaklarını örgütlemekle olsun, özel bir politik yoğunlaşma görevidir. Kuşkusuz ki, kavranacak bu temel halkaya bağlı olarak, her bir mevzi direniş ve her bir merkezi genel eylem müdahaleye de, yeni açıklık ve perspektiflerle bakılmalı ve parti çalışmasına konu edilmelidir. Politik, birleşik, militan bir işçi hareketinin olanaklarının artışı, onun kendini ürettiği tüm alanlara "paralel" bir yüklenmeyi gerektirir.

Sınıf hareketinin son on, hatta yirmi yıldır biriktirdiği patlama dinamikleri düşünülürse, önemli olan bunun kendisini kontrolsüz bir tarzda dışavurup, boşaltması değildir. Bu dinamiklerin tam da örgütlü yapıların oluşmasına imkan verecek bir tarzda kendini dışavurabilmesidir. Ancak böylece kalıcı ve kendini sürekli daha geniş ölçeklerde üretebilen bir şekilde ortaya koyabilmesidir. Sınıf ve kitle hareketi ile devrimci önderlik, yani parti arasında, demek oluyor ki, devrimin nesnel ve özne olanakları/etkenleri arasında, birbirini besleyen bir ilişki kurabilmek, etkili bir devrimci yükselişin önkoşuludur.

Böyle bir yükseliş toplumsal çürüme ihtimali ve siyasal süreçlerde kilitlenmeyi ortadan kaldıracak, dengeli devrim lehine bozacak ve kapitalist sistemin krizi yönetme politikalarını boşa çıkaracaktır. Bu adımın sonrası, Türkiye'nin devrimci birikimin derinliğine ve partinin adını ne kadar hakettiğine bağlı olacaktır.

Parti ve devrim kazanacaktır!

Serbest sömürü bölgeleri

Bir ülkenin sınırları içinde tel örgülerle çevrilmiş, hiçbir yasa ve kuralın geçerli olmadığı, ama devlet imkanlarının da sonuna kadar kullanıldığı bu çalışma kamplarında temel kural, sınırsız sömürüdür. Sermaye sınıfı bugün birçok bölgenin yanı sıra, bu "sınırsız ve sorunsuz" kâr alanına Tuzla'yı da eklemek istiyor. Böylelikle işçi sınıfının bir ileri mevzisi de düşürülmüş olacak. Tuzla işçisi bu bilinçle hareket etmeli, sermayenin iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılarını, sınıfın birleşik militan eylemiyle karşılama perspektifiyle harekete geçmelidir. Mücadelesini, yanibaşında sürmekte olan Malazlar, Swisscard, Aymasan direnişleriyle birleştirebilmelidir. Ortak bir mücadele hattı örmek dışında yoğunlaşan saldırıları göğüsleme olanağı yoktur.

Dünyada ve Türkiye'de serbest üretim bölgeleri

1960'larda "serbest üretim bölgeleri" olarak formüle edilen sömürü kamplarının tarihi daha eskilere dayanıyor. Serbest ticaret bölgeleri ve organize sanayi bölgeleri adıyla kurulan sanayi bölgeleri, 1960'larda birleştirilerek "serbest üretim bölgeleri" adı altında yeni bir işleve kavuşturuldu. Bu projede önemli olan etkenlerden biri, 1960'lı yılların sonunda dünya ölçüsünde derinleşen ekonomik bunalımdır. Bunalımın yükünü geri kalmış ülkelere yıkmayı hedefleyen emperyalistler serbest üretim bölgeleri projesini geliştirdiler. Böylece sadece gümrüksüz ticaret ve depolama değil, ucuz emek gücüne dayanan vergisiz, kuralsız bir üretim hakkı da kazanmış oldular. Coğrafik konum ve derin limanlarıyla daha 1819'lardan beri İngiliz kolonisi ve aynı zamanda "serbest şehir" statüsünde olan Singapur'u dışta tutarsak, bu emperyalist sömürü politikası ilk defa İrlanda'da uygulandı. 1959 yılında İrlanda'nın Shannon Havaalanı'nda bir serbest bölge kuruldu. Ardından Malezya, Endonezya, Tayvan, Güney Kore, Meksika, Singapur, Filipinler, Hindistan, Dominik Cumhuriyeti, Brezilya, Karayip Adaları, Panama gibi bir dizi ülkede serbest üretim bölgeleri kuruldu.

Türkiye'de daha 1927'de serbest bölgelerle ilgili yasa çıkarılmış ve bu yasa çerçevesinde

1929 yılında Ford'a Türkiye'de satacağı otomobilleri monte etmek için serbest bölge hakkı verilmişti. Dünyada başgösteren krizden (1929) dolayı bu proje uygulanamasa da, sonraki yıllarda (1956) tekrar güncelleştirilecekti.

1960'larda yoğunlaşan serbest bölge tartışma ve girişimleri uzun bir sürece yayıldı. Serbest üretim bölgeleri Türkiye'de esas olarak 1980'den sonra kuruldu. 24 Ocak Kararları'yla, yabancı sermayeyi teşvik ve ihracata dayalı kalkınmacılık stratejisi çerçevesinde, serbest bölge çalışmalarına da hız verildi. 16 Temmuz 1981'de DPT tarafından Milli Güvenlik Konseyi'ne verilen "Türkiye'nin Ekonomik Durumu" konulu brifingde, "12 Eylül'ün yarattığı istikrarlı ortam etkisiyle geçmişe göre yabancı sermayede önemli bir artış görülmektedir. Yabancı sermayeden daha çok yararlanmak amacıyla serbest bölgeler kurulması ve madenlerin devletçe işletilmesini öngören yasanın iptal edilmesi" önerilmişti.

1927'lerden beri süregelen ve çeşitli sermaye çevreleri arasında it dalaşına dönüşen serbest bölgeler sorununa son noktayı ise 12 Eylül cuntasının başı Kenan Evren koydu. Uzakdoğu ülkeleri gezisinden dönen Evren, 26 Aralık '82'de, daha havaalanında yaptığı açıklamada, şunları söylüyordu: "Diğer ilginç bir konu, Endonezya'nın kauçuk, kahve ve madenler gibi ihraç mallarının Türkiye'de işlenmesi ve üçüncü ülkelere satılmasıdır. Katma değer yönünden Türkiye'ye önemli kazançlar sağlayabilecek bu yöntem Türkiye'nin serbest ticaret bölgeleri kurmasına bağlıdır. Bu yaklaşım, ziyaret ettiğim her ülkede görüşülen ve gerçekleştirmeye kararlı olduğumuz çok önemli bir husustur. Senelerden beridir bu serbest bölge konusu münakaşa edilip durulmaktadır. Türkiye'de bir türlü karar verilememiştir. Ziyaret ettiğim bütün bu ülkeler bu serbest bölgeleri ihdas etmişler ve bundan bir hayli fayda sağlamışlardır. Zannediyorum ki, bu konuda bir karar verme zamanı gelmiştir. *İlgililerle, sayın hükümetimiz erkânıyla bir*

karara kısa zamanda varıp bu serbest bölgeyi ihdas etmemiz halinde zannediyorum ki, Türkiye bundan çok kazançlı çıkacaktır."

Nihayet Haziran '85'de serbest bölgeler kanunu mecliste kabul edildi. Kanunun 1.

maddesi şöyleydi: "Bu kanun Türkiye'de ihracat için yatırım ve üretimi arttırmak, yabancı sermaye ve teknoloji girdisini hızlandırmak, ekonominin girdi ihtiyacını ucuz ve düzenli bir şekilde temin etmek, dış finansman ve ticaret imkanlarından daha fazla yararlanmak..."

24 Ocak Kararları'nın da öngördüğü yabancı sermayeyi teşvik stratejisi çerçevesinde formüle edilen bu kanunun gereği olarak, İskenderun'da başlamak üzere pek çok yerde peşpeşe serbest bölgeler kurulmaya başladı.

Türkiye'de halihazırda yirmi kadar serbest bölge faaliyet göstermektedir. Hükümetin kurma kararı aldığı 11 yeni serbest bölge ise şunlardır: Rize, Çatalca, Samsun, Kayseri, Adana, Yumurtalık, Iğdır, İstanbul kıyı bankacılığı, Laleli-Merter, SEKA Fidanlığı, Karadeniz sahili, Tuzla Organize Sanayii Bölgesi'nin tamamı, Bursa.

Ayrıca Sağlık Bakanlığı büyük havaalanlarını tıp sektöründe serbest bölge yapacaklarını açıklamıştır. Antep ve Trakya'nın bir bölümünün serbest bölge haline getirilmesi kararı da Resmi Gazete'de yayınlanmıştır.

Serbest bölgeler: emperyalist tekellere peşkeş çekilen birer sömürü cehennemi

Başta limanlar ve havaalanları olmak üzere ülkenin en verimli alanları holdinglere, tekellere ve emperyalistlere parselleniyor. Bununla da kalınmıyor, bu bölgelerde ihracat ve üretim için gerekli altyapı da bizzat devlet tarafından sağlanıyor. "Yeni istihdam alanları açmak ve yabancı sermaye ve teknoloji girişini hızlandırmak" gibi demagojilerle işçi sınıfı ve emekçi yığınlar sersemletilmeye çalışılsa da, esasta yapılmak istenen, ülkenin en verimli bölgelerinin ve giderek kimi kentlerinin holdinglere, mafyaya ve emperyalist tekellere peşkeş çekilmesidir.

15 Aralık '98 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanan Bakanlar Kurulu kararıyla, Karadeniz sahilindeki 123 bin dönümlük

arazinin EGS grubuna verilmesi, buna çarpıcı bir örnektir. Koç ve Ford ortaklığına peşkeş çekilen SEKA Fidanlığı'nın devamı olarak nitelendirilen ve "İpek Yolu Vadisi Serbest Şehri" denilen bu bölge, Türkiye'nin Hong Kong'u olarak tanımlanıyor. Karadeniz sahili ve Sakarya nehrini kapsayan bu proje ile, SEKA Fidanlığı'nı yağmalayan Koç ve Ford ortaklığının ürettiği araçlar ve otomobiller bu kanal ve nehir yoluyla İpek Yolu Vadisi Serbest Şehri'ne,

oradan gemilerle Karadeniz ülkelerine ulaştırılacak. Sadece Karadeniz sahilinde altı köyü arazisiz bırakan bu proje aslında tipik bir Singapur örneğidir. Emperyalistler ve sermayeye tanınan bu sınırsız sömürü özgürlüğü şöyle formüle edilmektedir:

- Gümrük vergilerinden muafiyet,
 - Gelirler ve kurumlar vergilerinden bağışıklık,
 - Yatırım mallarının ve diğer girdilerin vergilerinden bağışık ithali,
 - Yatırım özendirici ve dolaysız vergi bağışıklığı,
 - Yatırım ve girdilerin sübvansiyonu
- (Örneğin bölge içi fabrika inşaatı ve elektrik bedava, taşıma ve kiralama devletçe ödenmesi, iş gücünün devletçe eğitimi, ücretlerin devletçe ödenmesi gibi)

- Koşulsuz ve sınırlanamaz kâr transferi,
- İşçi haklarını kısıtlayan ve ortadan kaldıran düzenlemeler (örneğin ülke çapında geçerli olan pekçok hakkın serbest bölgelerde çalışanlara tanınmaması, asgari ücret uygulamasının dahi bu bölge içinde geçerli olmaması gibi)

- Sendikaların bölgeye sokulmaması, firmaların sosyal güvenlik primlerinden muaf tutulması.

Bir ülkenin sınırları içinde tel örgülerle çevrilmiş, hiçbir yasa ve kuralın geçerli olmadığı, ama devlet imkanlarının da sonuna kadar kullanıldığı bu çalışma kamplarında temel kural, sınırsız sömürüdür. Sermaye sınıfı bugün birçok bölgenin yanısıra, bu "sınırsız ve sorunsuz" kâr alanına Tuzla'yı da eklemek istiyor. Böylelikle işçi sınıfının bir ileri mevzisi de düşürülmüş olacak.

Serbest bölge saldırısı ve Tuzla deri işçileri

Türkiye Deri-İş sendikasının deri sektöründe çalışan kayıtlı ve kayıtsız toplam işçi sayısı hakkında verdiği tahmini rakam, yansı sendikalı olmak üzere, 115 bindir. İstatistikler ise, deri sektörünün, Türkiye'nin 1980 sonrasındaki ihracatı içerisinde, tekstil ve demir-çelikten sonra üçüncü sırada yer aldığını gösteriyor. Bunun içerisinde İstanbul Organize Deri Sanayii Türkiye'deki deri sanayinin toplam kapasitesinin yarısını oluşturmaktadır. 2800 sendikalı işçiyi barındıran Tuzla Organize Deri, hem örgütlülük düzeyi, hem de üretim kapasitesiyle Türkiye'de ham deri işleyen beş (İstanbul-Tuzla, İzmir-Menemen, Çorlu, Uşak, Bursa) organize sanayii içinde birinci sırada

yer almaktadır.

Kuşkusuz Tuzla'da kurulu olan organize deri sanayinin bizim için önem taşıyan yönü bu değildir. Tuzla'yı Türkiye'deki diğer organize deri sanayilerden ayıran, dostun olduğu kadar düşmanın da ilgisini üzerine çeken yönü, Tuzla deri işçisinin örgütlülüğü ve devrimci direngenliğidir. Tuzla'yı Tuzla yapan ve sınıfın diğer bölüklerinden ayrı bir yere koyan da budur. Sermayenin yoğun saldırılarına karşı sınıfın diğer bölüklerini harekete geçirebilecek bir itilim odağı olmasa ve kimi yönleriyle darlıklar taşısa da, Tuzla deri, halihazırda politik düzeyi ve örgütlülüğüyle Türkiye işçi sınıfının ileri bir bölüğü ve mevzisi olmaya devam ediyor. Sermaye sınıfının Tuzla işçisine yönelik yoğun saldırısının temel nedeni budur. Uzun bir süreden beridir Tuzla deri serbest bölge kapsamına alınmak isteniyor. Tuzla işçisinin direnişine çarparak gerileyen ve zamana yayılan bu saldırı bugün gündemdedir.

Bu saldırılarla hedeflenen, Tuzla deri işçisinin yılların mücadelesiyle başta sendika olmak üzere kazandığı hakları gaspetmek ve sermayeye devasa sömürü ve kâr olanakları sunmaktır.

Tuzla serbest bölge yapılırsa sermaye ne kazanır, işçi ne kaybeder?

Serbest bölgeler, hangi ülkede olursa olsun, o ülkenin iş yasaları ve yönetmeliğinin dışındadır. Serbest bölgenin kendi kuralları geçerlidir. Örneğin serbest bölgede işverenin işçiyi sigortalı çalıştırma zorunluluğu yoktur. İş kazalarında işçiye kaza primi ödeme zorunluluğu yoktur. Sekiz saat çalıştırma zorunluluğu yoktur, gerekirse 12-18-20 saat çalıştırır, mesai parası ödemez. İstedığı zaman işten atar, işçi resmi olarak hiçbir hak iddia edemez.

Bütün bunlara ek olarak devletin sermayeye sağladığı muazzam olanaklar sözkonusudur.

Örneğin;

- * %100 kurumlar vergisinden muafiyet
- * %100 gelir vergisinden muafiyet
- * Gümrük vergisinden muafiyet
- * Düşük faizli banka kredileri
- * KDV'siz mal satın alma
- * Minimum bürokrasi
- * Zaman ve nakliyat ücretinden tasarruf

Ve bütün bunların doğal sonucu olarak muazzam kârlar. İşçiler için ise bu, başta sendika olmak üzere (çünkü serbest bölgelere 10 yıl sendikanın girmesi yasaklanmıştır) bütün kazanılmış hakların yitirilmesi, düşük

ücretle yoğun çalıştırma, dolayısıyla azgın bir sömürü demektir.

Başta Tuzla deri işçisi olmak üzere işçi sınıfı sermayenin serbest bölge saldırısını püskürtmelidir

Serbest bölge saldırısının Tuzla işçisi ve işçi sınıfı için ne anlama geldiği açıktır. Tuzla işçisi ve işçi sınıfı bu saldırıyı püskürtmek zorundadır. Ancak bugüne kadar olduğu gibi, kendisiyle sınırlı ve içine kapanık bir direniş çizgisiyle Tuzla işçisinin bu saldırıyı püskürtemeyeceği de açıktır.

Türkiye'de deri sektörü inşaat sektöründen sonra sendikal örgütlülük oranı en düşük olan sektördür. Kayıtlı ve kayıt dışı olmak üzere 115 bin deri işçisi bulunmaktadır. Çalışma Bakanlığı'nın Temmuz '97 istatistiklerine göre ise, deri ve deri mamülü eşya sanayinde çalışan kayıtlı işçi sayısı sadece 59.712'dir. Yani deri sektöründe kayıt dışı çalışan 100 bini aşkın işçi vardır. Kayıtlı olan 59.712 işçiden ise sadece 16.838'i (%28.19'u) Türkiye Deri-İş (Türk-İş), 1721'i (%2.88'i) Deri-İş'te (DISK) örgütlüdür. %10 barajını aşamadığı için Deri-İş'in kayda değer bir faaliyetinin olmadığını düşünürsek, sektördeki tek sendika Türkiye Deri-İş'tir.

Sektörde sendikal örgütlülük düzeyinin bu kadar düşük olmasının temel nedenlerinden biri, yoğun olarak kayıt dışı işçi çalıştırılması; ikincisi, yoğun sirkülasyon; ve üçüncüsü ise, Menemen gibi büyük organize sanayilerinin serbest bölge kapsamına alınmış olmasıdır. Deri işkolu, birçok sektörle kıyaslandığında, uzun işgünü, düşük ücret, sağlıksız çalışma koşullarının yanısıra, emek gücü yoğunluklu üretim yapan bir sektördür. Bütün bunlar sömürünün katmerliliğini anlattığı gibi patlama dinamiklerini ve muazzam örgütlenme olanaklarını da anlatıyor.

Bugün Türkiye Deri-İş sendikasını birçok sendikadan ayırıp devrimci, ilerici bir konumda tutan da bu dinamiktir. Sendikanın omurgasını oluşturan Tuzla şubesi (1 no'lu şube) ve Tuzla işçisi bugün politik duyarlılığıyla sınıfın bugünkü düzeyinde ileri bir mevzidedir. Gerek '96 SAG ve ÖO sürecinde, Gazi yıldönümünde, Susurluk sürecinde ve Körfez krizi sürecinde aldığı politik tutum, ilerici ve devrimci bir tutum olabilmıştır. Ne var ki, Tuzla işçisi bu politik tutumunu sektörel bir tutuma ve yanibaşındaki sınıf kardeşlerine taşıyarak sınıfın ortak tutumuna dönüştürme çabasında zayıflıklar taşıdığı koşullarda, kendini tekrarlamaktan kurtulamayacaktır.

Sermaye devletinin bugün bu direniş mevzisine karşı yoğunlaştırdığı saldırı, sınıfa dönük topyekün saldırının bir parçasıdır. Tuzla işçisi bu bilinçle hareket etmeli, sermayenin iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılarını, sınıfın birleşik militan eylemiyle karşılama perspektifiyle harekete geçmelidir. Mücadelesini, yanibaşında sürmekte olan Malazlar, Swisscard, Aymasan direnişleriyle birleştirebilmelidir. Ortak bir mücadele hattı örmek dışında yoğunlaşan saldırıları göğüsleme olanağı yoktur.

Büyük Zindan Direnişi yıldönümü ve sermaye devletinin F Tipi saldırısı **F Tipi saldırısına karşı kampanya**

Eğer devrimci hareket '87, '91 ve '96'da olduğu gibi topyekün bir saldırı bekliyorsa, yanılıyor. Sermaye devleti yenilgilerinden yeterince politik dersler çıkarmış durumda. En azından F Tipleri denilen tabutluklara toplumda bir meşruiyet kazandırılana kadar, saldırıları daha ziyade örgütlü olmayan kesimler veya Mavi Çarşı eylemi gibi toplumda belli bir tepki görmüş eylemlerin "failleri" üzerinden giderek yürütüyor. Böylece genel bir saldırıya da zemin hazırlamak istiyor.
Eğer bu böyle kavranıp buna uygun konumlanılmaz ve anlamlı bir tepki ortaya konulmazsa, '96 Zindan Direnişi'nin anlam ve önemi de kavranmamış olacaktır.

Ardında 12 şehit, onlarca gazi bırakarak düşmana diz çöktüren '96 SAG ve ÖO direnişinin üçüncü yıldönümüne girmiş bulunuyoruz. '96 Zindan Direnişi, devrimci tutsaklar ile sermaye devleti arasında büyük bir irade savaşıydı. Bu irade savaşının simgesi ise tabutluklardı. '87, '91 ve '96'da olmak üzere, sermaye devleti üç kez tabutlukları açmış, her seferinde de devrimci tutsakların iradesi karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştır.

Ne var ki sermaye devleti bu emelinden hiçbir zaman vazgeçmedi. Her fırsatta hücre tipi, "oda tipi" ve en son da "F Tipi" cezaevleri demagojisiyle, tabutluklara toplumsal bir meşruiyet yaratmaya çalıştı. Nihayet Büyük Zindan Direnişi'nin üçüncü yılını geride bıraktığımız bugünlerde, 12 devrimcinin şehit, onlarcasında da kalıcı rahatsızlıklar kalmasına neden olan SAG ve ÖO eyleminin temel nedeni olan tabutluk politikası, yeniden fiilen hayata geçmiş durumda.

Saldırı ve uygulama zayıf ve dirençsiz kesimler üzerinden meşrulaştırılıyor

'99 Mart'ından beri Kartal F Tipi (hücre tipi) Cezaevi fiilen açılmıştır. Ancak öyle anlaşılıyor ki, sermaye devleti '96'da aldığı yenilgiden ciddi politik sonuçlar çıkarmıştır. Cezaevlerine saldırmak yoluyla veya yeni tutuklanan tüm komünist ve devrimcileri F Tipi'ne götürmek yerine, nisbeten daha örgütsüz kesimlerden başlayarak, F Tipi'lerine önce toplumsal bir meşruluk sağlamaya çalışıyor.

A. Öcalan'ın yakalanışından sonra Kürt ulusal hareketine karşı estirdiği şovenist dalgayı da arkasına alarak, Newroz'da tutuklanan Tuzla işçilerini Kartal F Tipi'ne koydu. Akabinde toplumun belli bir kesiminden tepki almış olan

"Mavi Çarşı eyleminin failleri", aynı şovenist histeri eşliğinde Kartal F Tipine (hücre) götürüldü. Böylelikle hem şovenist histeri kullanılarak, hem de PKK'nin zindanlardaki savunmacı politikasından cesaret alarak, öncelikle buradan başlanıp F Tipi cezaevlerine meşruluk sağlamaya çalışıyor.

Büyük bir ihtimalle belli bir süre daha bu politikayla hareket edilecektir. Görünen o ki, sermaye devleti, sınıf ve kitle hareketinin durgunluk yaşadığı böyle bir dönemde, '96'da olduğu gibi cezaevleri eksenli gelişip toplumun belli kesimlerinde sınırlı da olsa bir politizasyona neden olabilecek kapsamlı bir saldırı yerine, işi zamana yayma yoluna gidiyor. Böylece hem F Tipi cezaevlerine, hem de saldırıya toplumsal bir meşruluk kazandırmaya çalışıyor. Bunu PKK ve Newroz'a katılan Tuzla işçileri üzerinden yapmaya çalışması ise, tamamıyla döneme denk düşen politik bir tercihtir.

Kartal Hücre Tipi (F Tipi) Cezaevi'nin fiilen açıldığı bu üç aylık sürece bakılırsa, sermaye devletinin oldukça sonuç alıcı bir politika güttüğü de görülüyor. '96 Zindan Direnişi'ne anlamlı bir destek sunan Tuzla Deri işçileri bugün hücrelere atılıyor. Ne Tuzla Deri işçilerinden, ne devrimci hareketten, ne de sendika ve demokratik kitle örgütlerinden herhangi bir tepki söz konusu. Mavi Çarşı eyleminin "failleri" Kartal hücrelerine götürülüyor. Başta PKK olmak üzere devrimci hareketten hiçbir tepki yok.

Eğer devrimci hareket '87, '91 ve '96'da olduğu gibi topyekün bir saldırı bekliyorsa, yanılıyor. Sermaye devleti yenilgilerinden yeterince politik dersler çıkarmış durumda. En azından F tipleri denilen tabutluklara toplumda bir meşruiyet kazandırılana kadar, saldırıları daha ziyade örgütlü olmayan kesimler veya Mavi Çarşı eylemi gibi toplumda belli bir tepki görmüş eylemlerin "failleri" üzerinden giderek yürütüyor. Böylece genel bir saldırıya da zemin hazırlamak istiyor.

Eğer bu böyle kavranıp buna uygun konumlanılmaz ve anlamlı bir tepki ortaya konulmazsa, '96 Zindan Direnişi'nin anlam ve önemi de kavranmamış olacaktır. '96'da sermaye devleti ve biz devrimci tutsaklar arasındaki irade savaşının simgesi haline gelen tabutluklar ve tabutluk politikası yarın belli bir toplumsal meşruiyet kazanmış olarak karşımıza çıkacaktır.

F Tipi tabutluk politikasını teşhir ve buna karşı duyarlılık çağrısı

Biz TKİP'li tutsaklar olarak, bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek korumak perspektifi ile süreci değerlendiriyoruz. Sermaye devletinin Kartal F Tipi Cezaevi'ni fiilen açarak yeniden yaşama geçirdiği tabutluk politikasının da ancak böyle

parçalanacağını düşünüyoruz. Bu tabutluk saldırısına karşı komünist ve devrimci tutsakların ortaklaşacağı yegane zemin ve pratik eylem biçiminin de ancak bu olacağını düşünüyoruz.

Esasta sürece bu bilinç ve perspektifle bakmakla beraber, bugün ilk elden F Tipi tabutluklara karşı bir kampanya başlatıyoruz. '96 Büyük Zindan Direnişi'nin yıldönümüne denk gelen kampanyamız, 27 Temmuz '99'da (yani Büyük Zindan Direnişi'mizin zaferle taçlandığı gün) sona erecektir. Kampanyamız F Tipi tabutluk politikasına karşı kamuoyunda bir duyarlılık yaratmayı amaçlıyor. Bu çerçevede, cezaevlerinde bulunan tüm tutsak yoldaşlarımız, sendikalara (özellikle sendika şubelerine), Halkevleri'ne, İHD, ÇHD, Barolar, Tabipler Birliği, PSA Dernekleri vb. demokratik kuruluşlara, burjuva basının kimi köşe yazarlarına, aydın ve demokrat kişi ve yazarlara, uluslararası insan hakları kuruluşları vs. vs. gibi daha birçok kurum, kişi ve kuruluşa mektuplar yazarak, F Tipi tabutluk politikasını teşhir edecek ve buna karşı duyarlılık çağrısı yapacaklardır.

Aynı şekilde, her yıl olduğu gibi bu yıl da, '96 Zindan Direnişi'nin yıldönümü vesilesiyle parti örgütlerimiz de, sermaye devletinin F Tipi saldırısının geniş bir teşhirini yaparak, karşı saldırı çağrısı ve örgütlenmesiyle faaliyetlerini sürdüreceklerdir. Bu çerçevede gerek içeride (zindanlarda) gerekse de dışarıda, tüm parti güçlerimiz ve örgütlerimiz, mümkün oldukça öteki

devrimci çevrelerle devrimci bir dayanışma ve birlikte davranma kaygısı içinde olacaklardır.

**Tabutlukları kapattırdık,
hücreleri de başımıza
yıkacağız!
Devrimci iradeyi teslim
alamayacaksınız!**

**TKİP Cezaevi Merkezi
Örgütlülüğü
20 Mayıs 1999**

TKİP Belgeleri: Siyasal durum ü

Siyasal çizgi ve pratik

Siyasal süreçlerin temel özellikleri, mantığı, gelişme yönü vb. üzerine, yeniden okuduğumda bana hayli anlamlı ve açıklayıcı görünen değerlendirmelerimiz var. Yine bir dizi konuda, örneğin siyasal yaşamımızı ve Türkiye'nin siyasal gelişme süreçlerini yıllardır birinci derecede etkileyen Kürt sorunu ve Kürt hareketi üzerine temel önemde değerlendirmelerimiz var. Ama bakıyoruz, bunlar bir kısım ileri kadrolarımızda bile yeterince anlaşılmalı ve sindirilmiş değil. Bu kadrolar tarafından yayın organlarımıza sunulan yazılar, sorunlar üzerine tüm açıklıklarımıza rağmen, çok ciddi ideolojik bakış açısı ya da politik değerlendirme kusurları taşıyabiliyorlar. Sık sık ciddi perspektif ve değerlendirme kaymaları görülebiliyor. Dolayısıyla ben, siyasal sürecin, onun temel özelliklerinin ve eğilimlerinin anlaşılması çerçevesinde, bizzat kavrayışta problem olduğunu düşünüyorum.

Siyasal değerlendirmelerimiz vazgeçilmez eylem kılavuzumuz olmalıdır

Bayram: Cihan yoldaşın gündem çerçevesinde ortaya koyduğu soruna ve sorduğu sorulara ilişkin olarak konuşmak istiyorum. Gerek 3. Genel Konferans metinleri, gerekse politik yayın organı ve Merkez Yayın Organı'nda çıkan siyasal değerlendirme yazılarımız, içinden geçtiğimiz süreci olabildiğince nesnel ve başarılı bir biçimde yansıtıyor. Ayrıca dil örgüsü ve edebi olarak da nitelikli metinler bunlar. Yoldaşlarımızın metinleri çoğu zaman sadece bu yönüyle sınırlı olarak algılandıklarını zannediyorum. Hatta öyle oluyor ki, çoğu zaman belli söz kalıplarını kendi nesnelliklerinden ve canlı özünden koparıp onları işlevsiz birer tekerlemeye dönüştürdüklerini de görüyoruz ne yazık ki.

Oysa bir komünist militanın bunları kendi yaşamına somut yol gösterici metinler olarak algılaması gerekiyor. Diyelim ki bu metinler sorunlara dünya veya ülke ölçeğinden bakan değerlendirmelerden oluşuyor. Ama somut çalışma alanımızı (ilimizi, fabrikamızı vs.) kesen yanları da vardır. Bir militan, bu metinlerden birini önüne çektiği zaman, şöyle düşünmelidir: Bunu kendi ilimde ya da fabrikamda nasıl somutlayabilir ve uygulayabilirim? İl düzeyinde ya da birim düzeyinde böylesine

değerlendirmeler yapıp da bunun pratik-örgütsel düzenlemesini yapıyorsa, yapabiliyorsa o zaman bunlar boş metinler olmaktan çıkacaktır. Böylelikle kopukluğun giderilebileceğini, değerlendirmelerimizin işlevsel olarak kullanılabileceğini düşünüyorum.

Bu olmadıktan sonra, "güzel metinler, doyurucu metinler" demek birşey ifade etmiyor. Bu kırılması gereken bir alışkanlık. Elbette bunun, kendi içerisinde geçmişe dayanan nedenleri de vardır.

Değerlendirmelerimizin kimi zaman başka siyasal akımlarla tartışma ve polemik metinleri olarak algılandığı da oluyor. Bu nedenle siyasal faaliyetimize, bizzat önümüzdeki faaliyete yol gösterici birer kılavuz oldukları görülmüyor. Böyle olunca da doğal olarak onlardan devrimci siyasal çalışmada pratik olarak yararlanılamıyor. Benim ortaya konulan soruna ilişkin düşüncem bu.

Nadir: Ben Bayram yoldaşın bıraktığı yerden devam etmek istiyorum. Teoriyle pratik, perspektifle uygulama, teorik-ideolojik gelişme düzeyiyle pratik örgütsel gelişme düzeyi bu alanlar arasındaki uyumun, inşa örgütü süreçlerimizde hep sorun olduğunu biliyoruz. Bunun nesnel bir temeli de var. Teori, gerçek manada yükselen bir kitle hareketi koşullarında yaşama geçme olanaklarına kavuşur. Yine sınanma imkanını da böylesi bir sürecin içinde bulur. Somut olarak gelişen, yaygınlaşan, militan pratikte besleyen ve militan canlı teoriye ihtiyaç duymaya zorunlu hale getiren bir kitle hareketi dalgası olduğu koşullarda, devrimci teori gerçek işlevini de oynar.

Biz böylesi koşullardan yoksunuz. Sınıf ve kitle hareketinin bilinen istikrarsızlığı ve geri düzeyde seyretmesi koşullarıyla karşı karşıyayız. Dolayısıyla, bunun kendisi, teoriye duyulan ihtiyacı, ya da teorisinin pratik politikayı güçlendirmesine duyulan ihtiyacı, nesnel olarak zayıflatan bir rol oynuyor. Bu nedenle, teorimiz ile pratiğimiz arasındaki mesafenin öncelikle böyle nesnel bir temeli var.

Ama bu, eyleminde düşünce ve bilincin en yüksek düzeyini veri alan sınıf devrimcileri için durumu izah etmenin tek ve asıl gerekçesi yapılamaz. Tanımlanan sorun alanında, nesnellikle rasyonalize edilmeyecek bir mesafe olduğu, bence de tartışmasıdır. İşçi sınıfının öncü devrimci müfrezesini inşa etmek tarihsel ve siyasal sorumluluğuna soyunmuş devrimciler, nesnellüğün yarattığı güçlükler ile öznel faktörün yetersizliklerinden kaynaklanan zayıflıkları iyi ayırtabilirlerdir. Bu aradaki dengiyi isabetle gözetebilmelidirler. Teorisinin kılavuzluğunda başarılı bir pratik çabaya rağmen, nesnel koşullar, sahip olduğunuz öznel imkanlar, yine de, teorimizin gelişmişlik düzeyiyle pratik gelişmişlik düzeyi arasında belli bir mesafe bırakabilir. Bu böyle olduğu zaman çok özel bir tarzda rahatsızlık konusu da olmaz. Nihayet sizin oradaki teorik gelişme düzeyiniz, yarın yükselcek bir hareketi anında kucaklayarak sürükleyebilme ve daha ileri düzeye taşıyabilme imkanı da demektir. Siz donanımlı olduğunuz anlamına gelir bu. Ama bugün yakındığımız sorun, "biz donanımlı değiliz" sorunudur. Bence asıl tartışma, asıl sıkıntı, asıl sorunun kendisi de buradan çıkıyor. Nasıl

donanımlı değiliz? Eğer hareketin teorik-ideolojik gelişme süreçleri siyasal mücadeleniz açısından bir anlam ve önem ifade etmiyorsa, çizginiz saflarınızda içselleşmiş bir bilinç haline dönüşmemişse, o zaman sizin saflarınız donanımlı değildir. "Donanımlı değiliz" derken kastedtiğim şey budur.

İdeolojik-politik çizgimiz saflarımızda kolektif bir kimliğe dönüşmelidir

Dolayısıyla, öncelikli mesele, sınıf ve kitle hareketine bu perspektif temelinde ne kadar müdahale ettiğiniz değil, ideolojik-politik çizginizin saflarınızda ne kadar kimliğe dönüştüğüyle ilgilidir. Bu, eğer bir kimliğe dönüşürse, bir bakış açısına dönüşürse, sizin yaşamınızı, eyleminizi, davranışınızı belirleyen, düzenleyen bir kültüre dönüşürse, kendi pratik sonuçlarını da o ölçüde üretecektir. Dönüşmediği müddetçe de, ne kadar zorlarsanız zorlayınız, bunun belli sınırlarının olduğu tartışmasıdır. Belli sınırları mutlaka olacaktır.

'95 Mart'ında toplanan 3. Genel Konferansımızın döneme ilişkin bir değerlendirmesi var. Bu, herhangi bir olayın ya da güncel gelişmenin kendi içinde bir değerlendirilmesi değil, bir hareketin iki konferansı ya da kongresi arası döneme damgasını vuracak siyasal hattı çizen bir değerlendirmedir. Eğer örgüt temelde kendi gelişme süreçlerini, kendi pratik süreçlerini, örgütün en üst, en belirleyici iradesinin, konferans ya da kongresinin tayin ettiği hatta göre çizicekse, taktik politikası buna uygun olarak şekillenecekse, bu değerlendirmeler esas alınacaksa, bunların başucu kitabı olmalarından daha doğal birşey yoktur. Ama bizde ilgili değerlendirmelerin başucu kitabı işlevi gördüğünü söylemek çok zor.

Bu, geleneksel hareketten bize bulaşan bir kültürdür. Bunun sosyal nedenleri de vardır. Devrimci saflarda ya da devrim için mücadele eden saflardaki insanlarda bu açıdan bir körlük, bir kalıpcılık veya düşünce yoksunluğu denilen şey öteden beri vardır. Daha "EKİM bir kürsüdür!" makalesinden bu yana, ki bu '88 yılı oluyor, bunun aslında sol harekete bir kültür olarak yerleştirildiğini saptadık, eleştirdik.

Üstünlük alanlarımızdan birinin de bu alanda olması gerekiyordu. Çünkü biz darkafalılığa ve düşünce yoksunluğuna zamanında savaş açmış bir hareketiz. Daha ilk ortaya çıkışımızdan itibaren, harekette düşünsel zenginliği geliştirmek, bunu kurumlar üzerinde yükseltmek ve kökleştirmek yönünde temel önemde adımlar atmışız. Demek ki bizim sorunumuz yalnızca bununla sınırlı değil. Ama bu söylediğim çerçevede bizim sorunumuzu kesen, buna neden olan faktörler var, buna da bakmak gerekiyor. Düşünce zayıflığı ya da yoksunluğu gibi, düşünce gücü gösterememek gibi bir zaaf alanı var.

Daha temel bir sorunumuz vardı. 3. Konferans'a kadarki asıl zorlanma alanı, gerçek bir siyasal ve sosyal yaşamın içinde olamayıştıydı. Teorimizle politika pratiğimiz arasındaki mesafenin belirleyici olan yanı buydu. Sizin teoriniz sınıflar arası mücadelenin o genel ilişkisi düzeyinde kuruluyorsa ve

zerine değerlendirmeler/1

K çalışmanın sorunları

sizin teoriniz o genel ilişkinin güncel seyri doğrultusunda bir perspektif sunuyorsa, ama sizin pratiğiniz, sizin konumlanışınız buna uygun bir durumda değilse, teorinin orada işlevsiz kalmasından daha doğal bir şey yoktur. Örneğin, pratik süreçlerimiz irdelenecekse, irdelenmesi gerçekten en önemli sorunlardan biri de budur; hem saflarımızdaki bakış üzerinden, hem politik konumlanışımız üzerinden...

Pratik konumlanış! Bu, sizin, perspektif planında şu şöyle olmalıdır demenizden bağımsızdır. Program üzerine tartışmalarda Tuna yoldaşın bir belirlemesi vardı; "Geleneksel grupların bir resmi programları vardır, bir de fiili programları vardır. Bir resmi bilgi vardır, bir de pratiklerini belirleyen fiili perspektif vardır." Fiili perspektif; kişiye egemen olan, onu kuşatan, ona hakim olan perspektiftir. Bu onun sahip olduğu gerçek bilindir. Sorunu buradan irdeleyip tartışalım diyorum. Bu açıdan bu tartışmayı işlevsel de görüyorum.

Sorunla ilgili bir öteki hususa geçiyorum. Bakış açısında ve siyasal yaşamı kurmakta proletaryanın bağımsız sınıf konumundan sorunlara bakmak, hareket tarzını buna uygun saptamak, düşünce süreçlerini bu temel üzerinde örgütlemek ve derinleştirmek... İşçi sınıfının dar güncel istemlerinden söz etmiyorum. Proletaryanın tarihsel çıkarları ile güncel istemlerinin diyalektik bütünlüğünü pratikte kurmak diyorum. Sorunumuzu çözecek bir üçüncü halka da budur.

Bayram yoldaşın sözünü ettiği konuya, teorik metinlerin pratik çalışmanın yönünü ve yolunu aydınlatan birer kılavuz olarak görülmesi meselesine değinmek istiyorum. Sözgelimi, 3 Kasım gelecek. Ve siz, çürümüş düzenin çeteleşmiş devletine ilişkin yığınlara dönük propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyeti yürüteceksiniz. Ama bunu yalnızca o günün burjuva basınının ve çeşitli sol dergilerinin yazdıkları üzerinden yapmaya kalkışsanız, hem eksik ve yüzeysel kalırsınız, hem de yanlış yaparsınız. Doğru hareket noktası nedir burada? Cumhuriyetin 75. yılı nedeniyle TC'nin kuruluşunu, '23'teki cumhuriyet devletiyle bugünkü devletin farkını, süreç içerisindeki evrimini tahlil edip anlatmışsınız. Sözünü ettiğim başyazıdan olgular sayılmış. Sorunun ideolojik sınıfsal özü ve siyasal çerçevesi konulmuş. Yeni olguları alın, güncel gelişmeleri gözetin, bunları perspektifinizin süzgecinden geçirin ve günlük ajitasyonu siyasal teşhirle birleştirerek faaliyetinizi yürütün. Böyle bir faaliyet çok da başarılı olur. Teorinin yol göstericiliğinde bir siyasal pratik dediğiniz zaman, anlaşılması gereken budur.

Ama siz kendi birikiminizden bağımsız olarak aldığınızda, ya gerçekten kendinizi üretmez ve bir şey söyleyemez duruma gelirsiniz, ya da ortadaki beylik lafları tekrarlayanın ötesine geçemezsiniz.

Siyasal çalışmada mahalli inisiyatif ve mahalli araçları ayrıca tartışacağız. Ama bütün bunlardan bağımsız olarak bir kollektif mahalli inisiyatif ya da bireysel ataklık gösterebilmek mümkün mü? Bunun bağlantısını doğru kuramadınız mı, gerçek bir inisiyatifi de gösteremezsiniz. Neden? Çünkü

donanımlı değilsiniz. Donanımlı olmayan bir birimin ya da kadronun ataklığı ise genellikle bir yerlere çarpmasıyla sonuçlanır. Ya da o kadro/birim, atak davranma gücünü kendinde bulamadığı ölçüde, tersinden bu kez ataletle düşer.

Taktik çizgi ve örgüt çalışması bütünlüğü

Tuna: Bir partinin kongresinde taktik politikanın sorunlarını değerlendirdiğimizde, geçen dönemin bu alandaki zaafına ve önümüzdeki dönemde bu noktada neleri çözmek gerektiğine bakacağımıza göre, öncelikle bunların mevcut dönemle bağına kurmamız gerekiyor. Eğitim, yayımlar, yayınlarda bu konuların işlenmesi vb. sorunlar, bir örgütün gelişme süreci içerisinde çıkan sorunlar. Eğitimle ilgili bir sorunumuz varsa bunu tartışabiliriz. Eğitim sorunundan ayrılan yönlerini burada tartışmalıyız. Nesnellik denen yer, temel halkaları yakalamaktır. Politik alandaki ve politik değerlendirmelerimizdeki güçlülüğümüzün örgütsel çalışmamıza neden yansımadığını ayrıca tartışalım.

Temelde iki merkezi yayın organımız var. Politik yayın organımızın somut politika üretmekte çoğu kere zorlandığını, birçok durumda siyasal tahlil ve teşhir sınırlarında kaldığını söylüyor, bunu eleştiriyoruz. Peki bu niye böyle? Yayın organları üzerine yaptığımız tartışmalarda, yayın çizgisi ile taktik sorunların güçlü bir bağlantı içinde olduğunu söylemiştik. Dolayısıyla bunun, iki konferans arası dönemde, PYO'yla MYO arasında, illegal örgütle açık alan arasında politik organik bir birliğin yeterince kurulamaması dediğimiz zaafila doğrudan bir bağlantısı var. Politik yayına katkı yapan güçler, "örgütsel çalışmaya nasıl yolgösterici olacağız" üzerine bir tartışmaya dönmedikleri oranda, yazılanlar çoğu kere gerçekten siyasi tahlil yazıları olarak kalır. Kalem oynatmak sol harekete karşı ya da kamuoyuna karşı hareketimizin görüşlerinin ve perspektiflerini ortaya koymak olarak anlaşılır. Mesele böyle dışarıya yönelik bir perspektif anlatımı olduğu ölçüde de —bu da bir çarpık anlayış—, ne kadar çok tahlile girerse o kadar sonuç alıcı, o kadar iyi olduğuna dair bir yanlış anlamının tuzağına düşülüyor.

Diğeri, örgütün MYO'yu nasıl kullandığıyla ilgili bir tartışma. MYO daha çok (başyazılarını dışta tutarak söylüyorum) örgütsel sorunlara müdahale aracı olarak görüldüğü ölçüde, dolayısıyla orada döne döne varolan politikayla siyasal çalışma arasındaki bağ güçlü kurulamadığı ölçüde, benzer bir sorun bu sefer

Günlük kitle çalışmasıyla temel siyasal perspektif

arasındaki bağı yeterince güçlü bir şekilde

kurulamaması -bu, bizdeki sorunun bir yönüdür.

Bunun ötesinde, değerlendirmelerimizin sistematik

bir incelemeye tabi tutulması gerekiyor. Ben bu

anlamda bir zayıflığımızın olduğunu düşünüyorum.

Bunun günlük çalışmayı, günlük çalışmanın

kendisini ortaya çıkartan ihtiyaçlarını önceleyen bir

yönü vardır. Ve burada da bir zayıflığımız var, bunu

görmemiz gerekiyor. Bu zayıflık sınıf kitlelerinin

gündemiyle siyasal sorun ve görevler arasındaki bağı

kurmak noktasındaki zayıflığı da besliyor.

tersinden yaşanıyor.

Biz, hiç değilse son birkaç yıldan beridir, politika ancak güçle yapılır diyoruz. Güçlerimizin ve örgütsel düzeyimizin geldiği bir yerde, dönüp Susurluk'a müdahale sorununu tartıştığımızda, bizim değerlendirmemiz nasıl olursa örgütsel güçlerimiz tarafından anlaşılır, diye bakıyoruz. Düne kadar sadece propaganda ve ajitasyon çalışmaları yapan bir örgütte, bir eylem organize etmenin, bir eyleme müdahale etmenin, bir eylemde taraf olmanın sorunlarını yerellerde gündeme getirmeye çalışıyoruz. Doğal olarak biz buraya bir noktada geç ulaştık. Bu bizim 3. Konferans sonrası o ağır tempolu gelişimimizle doğrudan bağlantılı.

3. Konferans'tan çıktık ve bu örgütü özgül çalışmaya yönlendirdik. Sınıfın ekonomik istemlerle hareket ettiği bir yerde, bizim özgül çalışmaya yaptığımız vurgu; konferans değerlendirmesi içerisinde yer alan temel mücadelenin demokratik hak ve özgürlükler, Kürt ulusal sorunu, anti-emperyalizm gibi alanları ekseninde olması gerektiği gerçeğini ciddi biçimde boşlamaya yolaçabiliyor. Siz bunu propaganda düzeyinde, ajitasyon düzeyinde gene yapabilirsiniz. Ama bir örgüt çalışmasında teori ile politika arasındaki güçlü bağlantı propaganda düzeyinden kurulamaz. Kurulduğu zaman zaten kendi içerisinde gidercek amaçlaşacak. Doğal olarak örgütsel çalışmaya dönerek değil, yayıncılığa dönerek ideolojik alanı besler.

Aslında bizim, 3. Konferans sonrası süreçte bu eksikliğimizi çok hissetmediğimiz bir tablo da var. Politika yapmaktaki bu zayıflığın, merkezi kadroların çabası dışta tutulursa, örgüt tarafından hissedilmediği gibi bir tablo var.

Biz bu kongreden çıktığımızda da politika yapış sorununu bir eğitim kampanyası olarak önümüze koyarız. Ama biz politikayı hangi temele nasıl bağlayacağız? Yayınlar alanında anti emperyalizmle ilgili değerlendirmelerimizin örgütsel çalışmaya

yansıması arasında nerede bir bağlantı kuracağız? Bizim geldiğimiz örgütsel düzeyde ve bu ülkenin içerisindeki sınıf ve kitle eğilimleri gözönüne alındığında, bu soruya somut bir cevap verilmesi lazım. Çünkü 3. Konferans değerlendirmelerine bakarsanız, Gazi direnişinden hareketle, kent varoşları ve yoksul katmanlar üzerinden politik bir hareketliliğin önünün açıldığını söylüyoruz. Ama bu, bizim dönüp bu alanlarda bir örgütsel yapı kurmamızı anlatmıyor. Bu alanlarda oluşan eylemlere ilgisiz kalmamak, ama bulunduğumuz alanda dün Kürt ulusal sorununa karşı, bugün ise kent yoksullarına karşı sanayi işçilerine dayanan bir hareketliliğin öneminin, taşıdığı aciliyetin arttığına dair bir vurguyla birleşiyor. Bu, bulunduğumuz konumla o kitle eylemleri arasında var olan politik süreç arasında kurulan bir bağlantıdır. Başka bir yapı bu bağlantıyı başka kurar.

Dönüp son üçbuçuk yılımıza baktığımızda, “Nurtepe’yi, Okmeydanı gibi süreçleri niye yeterince değerlendirmedik, burada çok büyük bir politik bir zaaf var” diye tartışmıyoruz değil mi? Bu sadece varoş hareketliliğinin hızının kesilmesinden kaynaklı bir olgu da değil. Çünkü biz o hareketlilik benzer düzeylerde sürse bile, politika yapışımızın, örgütsel çalışmamızın temelinin hâlâ da sanayi işçileri olduğunu vurguluyoruz. Ama şimdi tartıştığımız şey, varoş hareketliliğini de besleyen demokratik hak ve özgürlükler gibi sorunların, çalışma yapacağımız alandaki sorunlarla bağlantılarını nasıl kuracağımız sorudur.

İdeolojik-politik çizgideki üstünlüğü pratik politikadaki üstünlükle ete-kemiğe büründürmeliyiz

Osman: Gördüğüm temel birşey var. Bu hareketin ideolojik-teorik temelleri açısından bir sorun yok. Buna rağmen bazı devrimci-demokrat ve liberal demokrat sol siyasal yapılar, süreçlere müdahalede bizden daha etkin ve atak olabiliyorlar. Bana göre bu etraflıca düşünülmesi gereken birşeydir. Temel değerlendirilmeler yapılıyor, biz bunları direktif olarak algılayabiliyor muyuz? Bölgemizde veya süreçlerimizde gelişen olaylara, tek kişi de olsak, bir örgüt gibi müdahale edebiliyor muyuz? Örgütsel maddi gücümüzün zayıflığından bahsediliyor. Doğrudur, ama örgütlüyüz diye bir söylemimiz var, üstelik iktidar perspektifine sahip bir örgütün birer neferiyiz. Lenin’in söylemiyle, bir kişinin on kişinin kapasitesine ulaştığı, on kişinin yüz kişinin kapasitesini gösterebildiği koşulları yaratabiliyor muyuz? Kısacası, günlük propaganda-ajitasyon faaliyetimizde, pratik-politik faaliyetimizde, bu hareketin ideolojik-politik çizgisindeki üstünlüğüne uygun düşen bir performansı hakkıyla sergileyebiliyor muyuz? Gücümüzün çok çok zayıf olduğu koşullarda bile önümüzden geçen olaylara müdahale edebiliyor muyuz?

Bana göre, partimizin acilen bu sorunları çözmesi gerekiyor. Ve bu en başta buradaki ileri kadroların, mutlaka ve mutlaka, buradan netleşerek ayrılımları gerektiği anlamına geliyor. Bunu yapabildiğimiz ölçüde, partimizin ideolojik-teorik kuvvetine denk düşen bir politik kuvvet yaratabilir ve geleceği gerçekten kazanabiliriz. Durum bana böyle gözüküyor.

Parti kuvvettir diyoruz. Bize politika yapmada belli kolaylıklar da sağlayacak. İşçi sınıfına artık parti kimliğiyle sesleneceğiz. Ama taktik politikada, pratik süreçlerin toplamında, sözü edilen zayıflıkları üzerimizden atamadığımız koşullarda, bu hareketin ideolojik-teorik zeminini dahi güvenceye alamayacağımızı düşünüyorum. Çünkü sonuçta ideolojik-teorik temel bir yönüyle o pratik faaliyetin nasıl olması gerektiğini içerdiği ölçüde, pratik

Kitle çalışmasını, kitlelerin eylemini örgütlemek, kitle eylemliliğine yeni kanallar açmak hedefiyle örgütlemek, bir başka önceliğimiz durumundadır. İşin esasına bakılırsa genel bir propaganda diliyle seslendiğimiz dönemden başka bir döneme geçiyoruz. Ve burada, kitlelerin eylemini örgütlemek, kitlelerin günlük mücadelesini örgütlemek (bakışta ve pratikte buna yönelebilmek), çok özel bir anlam taşıyor. Propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetini kitlelerin eylemini örgütlemek ve politik bir odak olarak öne çıkarmak hedefiyle örgütlemek, çok özel bir önem taşıyor.

uygulamada ortaya çıkan sorunlar, o teorik öngörülerin ne derece doğrulandığını ya da pratikte hangi bölümlerinin yaşam bulmadığını gösterecektir. İdeolojik-teorik temel bunun üzerinden gelişebilir ancak. Birbirini güçlendiren zeminlerdir bunlar. Bunu yapamadığımız koşullarda, bana göre, ideolojik zeminimizi, bu kuvvetimizi de güvenceye alamayız. Bu dönem, özellikle taktik politikadaki başarılarımızı mutlaka ve mutlaka ortaya koymak zorundayız diye düşünüyorum.

Nadir: Bizim tartıştığımız sorun mevcut güçlerimizin pratikte ne kadar koşturduklarıyla, ne kadar çabaladıklarıyla ilgili değil. Bu açıdan bizde esaslı bir sorun olduğunu zannetmiyorum. Yer yer ataletten, gerekli ataklığın gösterilememesinden yakındığımız durumlar elbette var. Ama biz gücümüz ve imkanlarımız ölçüsünde çalışan, çalışmayı başaran bir örgütüz. Bizim sorunumuz bu değil. Bizim sorunumuz, perspektif ve pratik uygulama arasındaki uyumu gereğince sağlayabilmektir. Perspektifi pratik mücadelenin silahına dönüştürmeyi başarabilmektir. Tartışmanın bu alanda sürdürülmesi kanımca daha işlevsel olacak.

Değerlendirmelerimiz sürekli ve sitemli bir incelemeye tabi tutulmalıdır

Cezmi: Pratik deneyimlerimden konuşmak istiyorum. Körfez’de savaş durumu ortaya çıkıyor. ABD’nin Irak’a müdahalesi gündeme geliyor. Bülten çıkarma ya da bildiri yazma ihtiyacı duyduğumuz andan itibaren, dönüp “Dünyada ‘Yeni Düzen’ ve Ortadoğu” kitabına bakma ihtiyacı duyuyoruz. Bu çerçevede ne söyleyeceğiz, nasıl söyleyeceğiz? Buradan yararlanmaya çalışıyoruz. Veya açıyoruz, politik yayın organında bu konuda daha önceden çıkmış çeşitli yazılara, yeniden dönüp bakma ihtiyacı duyuyoruz.

Konuşan yoldaşlar ifade ettiler. Günlük kitle çalışmasıyla temel siyasal perspektif arasındaki bağın yeterince güçlü bir şekilde kurulamaması –bu, bizdeki sorunun bir yönüdür. Bunun ötesinde, değerlendirmelerimizin sistematik bir incelemeye tabi tutulması gerekiyor. Ben bu anlamda bir zayıflığımızın olduğunu düşünüyorum. Bunun günlük çalışmayı, günlük çalışmanın kendisini ortaya çıkartan ihtiyaçlarını önceleyen bir yönü vardır. Ve burada da bir zayıflığımız var, bunu görmemiz gerekiyor. Bu zayıflık sınıf kitlelerinin gündemiyle siyasal sorun ve görevler arasındaki bağı kurmak noktasındaki zayıflığı da besliyor.

Diğer bir yön, yayınlar üzerinden yansıyan temel siyasal değerlendirmeleri, ortaya konulan taktik görevleri, sürekli bir şekilde günlük siyasal çalışmaya yol gösterici bir tarzda, orada güçleri donatıcı bir

tarzda işlememiz gerekiyor. Bu noktada da yetersizliklerimiz var. Bir de kitleler içindeki günlük çalışmanın sorun ve görevleri ile temel siyasal sorun ve görevler arasındaki bağı kurabilmek; sınıf kitlelerinin güncel sorunlarıyla, acil, yakıcı sorunlarıyla, temel siyasal sorun ve istemlerinin bağı kurabilmenin sorunlarına dikkat çekmek istiyorum. Bunları birbirinden ayrı alanlar olarak görmemek gerekiyor. Bu çerçevede, örgütsel çalışmanın bu doğrultuda kurulabilmesi büyük önem taşıyor. Sorunun asıl çözüm eksenini de budur.

Kitle çalışmasını, kitlelerin eylemini örgütlemek, kitle eylemliliğine yeni kanallar açmak hedefiyle örgütlemek, bir başka önceliğimiz durumundadır. İşin esasına bakılırsa genel bir propaganda diliyle seslendiğimiz dönemden başka bir döneme geçiyoruz. Ve burada, kitlelerin eylemini örgütlemek, kitlelerin günlük mücadelesini örgütlemek (bakışta ve pratikte buna yönelebilmek), çok özel bir anlam taşıyor. Propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetini kitlelerin eylemini örgütlemek ve politik bir odak olarak öne çıkarmak hedefiyle örgütlemek, çok özel bir önem taşıyor.

Politik çizginin hakkını veren kadrolar ve organlar

Temmuz: Tartıştığımız sorunun saflarımızda bulunan tek tek kadroların, yoldaşların soruna bakışları ve sorunu kavrayışları ve buna göre kendilerini aşmaları ve yeniden üretmeleri ile ilgili bir yönü var. Ve bu önemsiz bir yön değil. Komünist, öznedir. Komünist, söylenenleri anlayan ve buradan hareketle kendisini ve dünyayı değiştirmeye çalışandır. Teorik ve politik birikimimizin tümünün pratiğimize yön gösterecek bir doğrultuda kullanılması çerçevesinde yapılan çağrı, savaşan, düşünen, politik çizgi üzerinden kendini yeniden üreten kadrolara yapılan vurgunun bir başka biçimidir. Sorunun daha genel bir çerçevesi var derken, bunu küçümsemek için söylemedim.

Metinlerimiz okunduğunda, “bundan bana çıkan politik-pratik görevler ve eylem planı ne?” diye kendi kendine soran, bunu böyle anlayan bir kadro tipi yaratılması, kadrolarımızın, sempatanın çeperimizin böyle olması gerektiğine bir vurgu yapmak, bir ihtiyaçtır bence. Bir komünist, bir TKİP üyesi ya da sempatanın militanı metinlerimizi bu bakışla okuduğu zaman, onlardan devrimci sonuçlar ve görevler de çıkartabilir. Ben bölgemde ya da birimimde bunun için ne yapacağım veya bölgemde ya da birimimde benim yaptıklarımla yazılanların arasındaki bağlantı ne? Bölgemde yaptığım işe bir açıklık getirmiyorsa, bu işe yaramayan bir metindir. Bu metin neden yazılmış, benim pratiğime ışık tutan bir metin niçin yazılmıyor? diye dönüp tersinden soran bir kadro tipi yaratma ihtiyacıdır sorun. Zaten partili kadro yaratmak, bu çerçevede alınacak mesafeye de bağlıdır.

Biz bu sorunu, benim hatırlayabildiğim kadarıyla, ‘94’ten beri özel biçimde işliyoruz. ‘94 MK Değerlendirmeleri’nde var. Bizim değerlendirmelerimizi şu gözle döne döne incelemeyen, dahası bunu Marksizm-Leninizmin konuya ilişkin temel metinlerinin incelenmesiyle birleştirmeyenlerin EKİM’ciliği biçimseldir deniyor sözkonusu değerlendirmede. O zamanlar bu vurgu benim için çok çarpıcıydı. Bu vurguyu daha da güçlendirmemiz gerekiyor. Dahası, bunu şununla birleştirmemiz gerekiyor: Metinlerimizi okuyan her yoldaş ya da organ, “benim pratiğimde bunun karşılığı ne?” diye, her adımda dönüp dönüp kendisini yeniden sorgulamalı. Pratik bundan ayrı ilerliyorsa, “niye böyle oluyor?” diye bir kaygı haline getirmeli bu durumu. Bu ikisi arasındaki birliğin dönüp her aşamasında

bakmayı bilmeli. Kadro böyle birşeydir, kadro demek bu demektir, komünist demek bu demektir. Aynı şekilde, işlevsel ve başarılı organlar da ancak böyle oluşabilir ve oturabilir. Bu sorunun, kötü alışkanlıklardan, düzen kişiliğine has alışkanlıklardan kurtulmaya yapılan vurgudan çok daha temelli bir yanı var, bizim parti yaşamımızda. Politik faaliyetimizin ilerlemesi açısından bu yönüyle böyle bir vurgunun büyük anlamı var. Ama bu, sorunun daha özel yanı, yani komünistlerin bilincine seslenen meseleye nasıl bakmaları, meseleyi nasıl ele almaları gerektiğine seslenen bir yanı.

Asıl çözücü halka, böyle kadroları biz nasıl yaratabiliriz? sorusuna yanıt vermekten geçiyor. Şimdi elimizde böyle kadrolar sınırlı sayıdaysa ve varolan şurasından burasından aksıyorsa, biz böyle kadrolara, böyle bir örgüte, böyle bir siyasal çalışmaya nasıl ulaşacağız? Bizi partiye getiren birikimle verili kadronun olumluluklarının neresine yaslanacağız? İleri doğru nasıl adım atacağız? Bu soruları doğru yanıtlamalıyız. Bu soruya verilecek yanıtı hayata geçirecek insanlar topluluğu öncelikle bu platformda olan yoldaşlar olduğu ölçüde, bu sorunun çok daha özel bir önemi var.

Temel politik çizgimiz ortaya konmuşsa, başarılı bir taktik önderlik çizgisi varsa, bunu uygulamak, faaliyetin içinde olan yoldaşların sorun ve sorumluluğudur. Yerel örgütlerin, bizzat fabrikalarda olan yoldaşların sorun ve sorumluluğudur.

Meselenin anlaşılması açısından bir örnek de ben vereceğim. Susurluk vesilesiyle yapılmış kapsamlı değerlendirmemiz var. 3. Konferans değerlendirmelerinde konferans sonrası sürecin temel görevleri çizilmiş. Sınıf çalışmasının temel öncelikleri, siyasal propaganda-ajitasyon faaliyetimizin temel eksenleri açısından söylenmiş şeyler var. Şimdi bunlar bir veri. Niyahayetinde bu hareketin yükünü taşıyan, bu harekette çalışan kadroların belli bir kavrayışı da var.

Ama bu "bir dakika karanlık eylemleri" gündeme geldiğinde, hele bunun ikinci aşaması gündeme geldiğinde, bizim o dönemki açık güçlerimizle örgüt güçlerimizin tutumu arasında bir farklılaşma yaşandı. Örgüt herşeye rağmen bir refleks gösterdi, ama sürecin önünü açmaya güç yetiremedi. Açıkta kiler ise, "bunlar varoşlarda gündeme gelen şeyler, bu yönüyle bizim çok yapabileceğimiz birşey yok, hem anladık da yok", diyebildiler. Yani bir parça küçümseyen bir tutum vardı, "gidersek de gözlemci olarak gideriz", denebiliyordu. Bu değişik bölgelerde bize böyle yansiyordu. Açıkta bir sempatanımızla yoldaşlarımızdan biri eylemde karşılaşıyorlar. Başka gruplardan birileri; "Eylem komitesinde yer almayacak mısınız? Siz buraya geliyorsunuz şu kadar kişi" diyorlar. "Biz gözlemci olarak geliyoruz, ancak gözlemci olarak geliriz" diye yanıt veriliyor. Bu, o kişinin düzeyinden, eksikliklerinden kaynaklı bir sonuç olabilir, ama tam böyle değil. Bu bir politika. Biz bunun genel bir sorun olduğunu değişik vesilelerle gözlemledik.

Konuya ilişkin temel metinlerimiz şimdi yeniden baktım. Deniyor ki, temel sanayi birimlerinde yürütülen çalışmalardan alınan güçle, değişik alanlardaki hareketliliğe müdahale etmek hedeflenmelidir. Bu temel bir vurgu. Bunun pratik karşılığı nedir? Biz çeşitli bölgelerde şöyle şöyle pankartlarla (örneğin Cevizli'de Cevizli'den tekstil işçileri pankartı, bilmem ne fabrikası işçileri pankartıyla vb.) katılma üzerine fabrikalarda ve semtlerde özel bir çalışma yaparak, eylemlere yüklenip bu perspektifin pratik karşılığını yaratabildik. Bu gösteriler yaygın olabilir, ille de tümüne yetişecegiz diye bir kural yok. 2-3 özel yeri yoğunlaşma alanı olarak seçeriz. Bütün örgütümüz

Siyasal gelişme süreçlerini değerlendiren son birkaç yıla ait bazı temel belgelerimizi elden geçirmeden bu konuda konuşmak istemedim. Hala da böyle düşünüyorum. Bu, yakın dönemde yaptığımız bu değerlendirmeleri irdelemek bakımından da gerekli. Biz süreçleri ve eğilimleri ne kadar doğru değerlendirebilmişiz, gelişmeleri ne denli önden görebilmişiz? Dönüp bu gözle bakmakta büyük yarar var. Yakın döneme ait değerlendirmeleri dikkatle gözden geçirmek öncelikle bu bakımından gerekli ve önemli. İkincisi; yapacağımız yeni değerlendirmeleri, daha önceki değerlendirmelerimizdeki isabetli noktalar üzerinden, onları hareket noktası olarak geliştirmek bakımından da gerekli ve önemli böyle bir çaba.

buna uygun davranacak diye bir karar aldığımız ve bunu uygulamaya geçtiğimiz aşamada (geç kalınması ve bunun ne kadar sonuç ürettiği biraz ayrı bir sorun), o döneme ilişkin tutumumuzu pratikte böyle yeniden ürettiğimiz yerde ancak, alttaki güçlerimizin bunu üretebildiğini bugün biliyoruz.

Canlı bir sınıf hareketi üzerinden, dipten gelen bir inisiyatif üzerinden bölge örgütlerimiz sarsılsa, gerekli refleks gösterip taktik tutumları üretmediği (daha güncel taktik tutumlardan bahsediyorum) yerde, daha merkezi yapılarımız (İl komiteleri vs.) dipten gelen dalgayla sarsılsa, bu sorun daha kolay çözülür. Ama bizim bugün inisiyatife ilişkin tartışmalarımızda da bu vardı. Ancak biz böyle bir aşamaya ulaştığımızda, dipten böyle bir inisiyatif alanı açtığımızda, sorunumuz kalıcı olarak çözülecek. Ama bugün inisiyatifin hala da önemli ölçüde yukardan aşağıya işlediğini biliyoruz.

O zaman bizim temel değerlendirmelerimizin her düzeyde (merkezi, yerel ve fabrika düzeyinde) böyle üretilmesinin bir sorumluluk işi olduğunu ve bugün bunun imkanlarına bir dönemdir giderek daha fazla ulaştığımız biliniyor. Tartışmalarımızda hep söyleriz; bir yıl önceden beri bu sorunları bir şekilde tartışıyoruz, bunun asgari de olsa adımlarını atmaya çalışıyoruz. "Barış Treni" çerçevesinde yürütülen kampanya buna örnektir, 1 Mayıs kampanyası başka bir yönden örnektir. ESK ile ilgili düzenlenmeye çalışan bir kampanya var, bunun başka sorunları var. Bunlar hep, bizim temel perspektiflerimiz çerçevesinde tartışmalar yapıp, politikayı somutlaştırmak, güncelleştirmek üzerinden atılmış adımlardır.

Önümüzdeki dönem teorik-ideolojik gelişmemizin, politik çizgimizin hakkını veren bir siyasal faaliyet, bir örgüt, bir kadro yapısına ulaşmanın sorunları gerçekten kapsamlı. Bunu, kadroların bilincine yapacağımız çağrının önemini küçümsemek için söylemiyorum. Yoldaş bir parça süreçlerin dışından ifade etmenin kaygısıyla belli yerlerine kayıt düştü. Ben o kaydın bir karşılığı olduğunu düşünüyorum. Muhakkak aksayan bir sürü şey var. Daha geçenlerde PYO'nun orta sayfasında partili kadro üzerine bir yazı yayınlandı. Partili kadro nasıl olur? diye bir yazı. Bu yazının bir işlevi yok mu? Bu yazının bir işlevi var. Partinin kadrolarına sesleniyor. Buradaki ekip çevresindekileri yanına alıp böyle kadroları nasıl yaratacak? Hem ilk soruya, hem de bu soruya yanıt vermemiz gerekiyor. Biraz daha geniş bir kapsamı kesiyor derken bunu kastediyordum.

Görüş ve değerlendirmelerimiz saflarımızda yaratıcı bir kavrayışa dönüşüyor

Cihan: Ortaya koyduğum sorun ve bu çerçevede sorduğum sorular pek anlaşılmadığı için beklediğim Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tartışma da tam olarak yaşanmadı. "Politika doğru, peki niye hayata geçirilemiyor?" Tartışılan daha çok bu oldu. Bu, çok önemli bir sorun olmakla birlikte, bambaşka bir şey. Ben böyle bir şey söylemedim ve böyle bir tartışma önermedim. Konuyu açarken de söyledim; ben dosdoğru gündeme girebilir ve bir siyasal durum değerlendirmesiyle başlayabilirdim, ama bunu yapmadım. Siyasal gelişme süreçlerini değerlendiren son birkaç yıla ait bazı temel belgelerimizi elden geçirmeden bu konuda konuşmak istemedim. Hala da böyle düşünüyorum. Bu, yakın dönemde yaptığımız bu değerlendirmeleri irdelemek bakımından da gerekli. Biz süreçleri ve eğilimleri ne kadar doğru değerlendirebilmişiz, gelişmeleri ne denli önden görebilmişiz? Dönüp bu gözle bakmakta büyük yarar var. Yakın döneme ait değerlendirmeleri dikkatle gözden geçirmek öncelikle bu bakımından gerekli ve önemli. İkincisi; yapacağımız yeni

değerlendirmeleri, daha önceki değerlendirmelerimizdeki isabetli noktalar üzerinden, onları hareket noktası olarak geliştirmek bakımından da gerekli ve önemli böyle bir çaba.

Kongrenin peşpeşe gelen yoğun gündem çalışması çerçevesinde kişi olarak bu hazırlığı gereğince yapamadığım için konuşmamı ertelemek istiyordum. Bu nedenle bu oturumu biraz farklı bir biçimde değerlendirmeyi önerdim. Bu çerçevede, siyasal durum üzerine yapılacak değerlendirmelerle de bağlantı içerisinde, nedenlerini merak ettiğim ve hep yadırgadığım bir durum hakkında bazı sorular sordum. Niye bu doğru politikalar, bu isabetli politikalar, bu açık görevler hayata geçirilemiyor, demedim. Ben bunu dersem, bir yoldaş da kalkar der ki; yoldaş, bu bir örgüt sorunudur, kadro sorunudur, bu bir çalışma tarzı sorunudur, bu MK'nın örgütün gündelik pratik yaşamını etkili biçimde planlaması ve düzenli olarak yönlendirmesi sorunudur. Ve bu yanıt karşısında bu tür bir soru olduğu gibi askıda kalır. Zira buna ilişkin gündemlerimiz olduğunu, dahası bunların bir kısmının zaten tartışılmış bulunduğunu ben de biliyorum.

Ben başka bir şey söylüyorum: Siyasal süreçlerin temel özellikleri, mantığı, gelişme yönü vb. üzerine, yeniden okuduğumda bana hayli anlamlı ve açıklayıcı görünen değerlendirmelerimiz var. Yine bir dizi konuda, örneğin siyasal yaşamımızı ve Türkiye'nin siyasal gelişme süreçlerini yıllardır birinci derecede etkileyen Kürt sorunu ve Kürt hareketi üzerine temel önemde değerlendirmelerimiz var.

Ama bakıyoruz, bunlar bir kısım ileri kadrolarımızda bile yeterince anlaşılmış ve sindirilmiş değil. Bu kadrolar tarafından yayın organlarımıza sunulan yazılar, sorunlar üzerine tüm açıklıklanımıza rağmen, çok ciddi ideolojik bakış açısı ya da politik değerlendirme kusurları taşıyabiliyorlar. Sık sık ciddi perspektif ve değerlendirme kayımları görülebiliyor. Dolayısıyla ben, siyasal sürecin, onun temel özelliklerinin ve eğilimlerinin anlaşılması çerçevesinde, bizzat kavrayışta problem olduğunu düşünüyorum.

Mesela ben Kürt sorununa ilişkin yazılara bakıyorum, gerçekten ciddi kavrayış problemleri görebiliyorum. Kürt sorunu ki, bizim üzerine üç kitap yazdığımız, çok boyutlu olarak irdeleyip tartıştığımız bir konu. Biz bir takım şeyleri bu kadar derli toplu, açık, anlaşılır şekilde koyduğumuz halde, bu neden kadrolarımız için berrak bir bilinç olmuyor? Ya da onlarda olayların sonraki seyrini konusunda berrak ve yaratıcı bir kavrayış oluşturmuyor? Neden ancak pek az yoldaş bunun istisnası olabiliyor?

Benim üzerinde durulması, irdelenmesi ve tartışılması gerektiğini düşündüğüm sorun buydu.

(Devam edecek...)

Zonguldak seçim deneyimi

18 Nisan seçimleri sermaye iktidarının varlığını sürdürebilmek için yürüttüğü çok yönlü tahkimatın bir parçası olarak gündeme geldi. Ordunun 28 Şubat operasyonu, 18 Nisan seçimlerine de damgasını vurdu.

Düzenin kontr-gerilla aygıtları, beşli çetesi, partileri, medyası vb. kurumları, Kriz Yönetim Merkezi tarafından ihtiyaca göre yeniden konumlandırıldı. Seçimlerde, MGK siyaset belgesiyle sınırları çizilen düzen politikasının iki temel argümanı önplandaydı. Bunlar Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı şovenizm ve şeriata karşı laiklik idi. Seçimlerde bu temelde işçi ve emekçilerin zihinlerinin çok yönlü olarak kuşatmaya alınması, böylece düzen politikalarına yedeklenmesi hedeflendi. Böylece IMF-TÜSIAD yıkım programlarını uygulayacak bir "siyasal istikrar" ortamı yaratılmak isteniyordu. Fakat seçim sonuçları düzen cephesinden yeni bir istikrarsızlık tablosu çıkarmıştır. Bununla birlikte, şovenizm ve irtica tehdidi propagandasıyla işçi ve emekçilerin zihinlerinde belli gediklerin açıldığı ve bu anlamda düzenin belli mesafeler aldığı da bir gerçektir.

Ancak bir başka gerçek daha var. Düzenin her türlü tahkimat operasyonunu bozacak, işçi sınıfı ve emekçilerin düzene karşı devrimci eylemini geliştirecek politik çizgi ve bu çizginin belli somut adımları da, yine bu seçimlerde ve komünistler tarafından atılmıştır. Sınırlı da olsa bağımsız sosyalist seçim platformlarıyla atılan bu adımlar, devrimci bir kitle hareketinin geliştirilmesi doğrultusunda saptanacak doğru bir politik çizginin, ne gibi imkan ve kazanımlar yaratabileceğini de göstermiştir. Bu açıdan seçim çalışması, önemli politik deneyim ve derslerle doludur. Bu nedenle bu deneyimi değerlendirmek ve geleceğe ilişkin sonuçlar çıkarmak oldukça önemlidir. Biz burada böylesi bir değerlendirmeyi şimdilik daha dar bir alanla, Zonguldak'la sınırlı tutacağız.

Seçim çalışmamızın amaç ve hedefleri

Zonguldak'ta örgütlediğimiz devrimci seçim platformumuz, yerel ve özgül sorunlar arasındaki doğru ilişkiyi kurma çabası üzerinden ele alındı. Bu çerçevede, merkezi ve yerel araçların birlikte, sistemli ve planlı bir tarzda kullanılması ve sınıf hareketini devrimcileştirme hedefi doğrultusunda örgütlendi.

Sermaye iktidarının çok yönlü saldırılarının işçi ve emekçiler içinde büyük bir hoşnutsuzluk oluşturduğu bir gerçektir. Ancak düzene, onun parti ve politikalarına karşı oluşan bu hoşnutsuzluk, bağımsız bir ideolojik politik ve örgütsel çizgide değerlendirilmek durumundadır. Böyle olmadığı koşullarda, bırakın işçi ve emekçilerin siyasal sorunlara ilgi göstermesini, günlük sorunlar karşısında bile tam bir kayıtsızlık noktasına savruldukları da görülmektedir. İşte seçim platformumuz, bağımsız sosyalist aday çıkartmakla, bir yandan, işçi ve emekçileri kendi adayları üzerinden sınıfa karşı sınıf ekseninde tavır belirlemeye çağırıştır. Öte yandan ise, somut bir takım araçlarla, işçi ve emekçileri kendi bağımsız platformlarında birleştirmeye çalışmıştır. Geniş işçi ve emekçi yığınları düzene karşı devrimci alternatifini göstermek; bu zemin üzerinden partinin, düzenin ve onun partilerinin karşısında devrimci programını tanıtmak; işçi ve emekçilerin ileri öncü unsurlarıyla bağlar kurmak hedeflenmiştir. İşçi ve

emekçi hareketi içerisinde varolan bağları geliştirmek, onları bulundukları alanlarda sınıf kimlikleri üzerinden seferber etmek, böylesi bir süreç üzerinden örgütlü bağlar geliştirebilmek, faaliyetimizin esasını oluşturmuştur. Bu anlayış üzerinden planlanan faaliyetin bir yanı da, reformist partilerin etkisindeki ileri işçileri etkilemek, reformizmin onlar üzerindeki etkisini kırmak, sınıfa karşı sınıf ekseninde saflaşmalarını sağlamak olmuştur.

Örgütlü ve tempolu bir çalışma

Seçime az bir süre kala başlayabildiğimiz seçim faaliyeti için, öncelikle bir komite oluşturuldu. Bu komite, bir bütün olarak siyasal çalışmanın planlanmasından pratigine kadar, her yanıla sorumluk üstlendi. Komite yaptığı ilk toplantıda, günlük çalışmayı genel hatlarıyla belirleyerek, görev paylaşımını gerçekleştirdi.

Günlük program şöyleydi: Sabah maden ocaklarına dönük, öğlen 12-13 arası çarşı dağıtımı, akşamüstü yine maden ocaklarına dönük dağıtım yapılacaktı. Akşam semt dağıtımı ve afişleme çalışması, gece ise günün değerlendirmesi ve bir sonraki günün planlanması ile devam edilecekti. Ayrıca komite içerisinde ayrı bir grup da kahve ve ev toplantılarının örgütlenmesiyle görevlendirildi. Bu grupta yer alanların belirlenmesinde, ajitasyon, propaganda ve örgütçü yanları gelişmiş olan ve insanlarla rahat ilişki kurabilenlere öncelik tanındı.

Bülten, aday bildirisi ve afişi gibi, yerel sorunların genel sorunlarla içiçe ele alındığı ve düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm eksenine oturan genel araçlarımızın yanısıra, merkezi seçim bildirgesi, afiş, pul, kuş ve parti tanıtım afişlerimizin onbinlercesi, düzen partilerinin kadar yaygın olamasa da, yoğun ve sistemli bir biçimde kullanıldı. Dağıtımlarımız, genel dağıtımlarımız da dahil, sözlü ajitasyon ve propagandamızla, işçi ve emekçi kitlelerle yüzyüze gelmeye, ilişki kurmaya özen gösterilerek yapıldı. Belediyede birimler tek tek gezilerek, bildiri ve bülten dağıtımı sohbetlerle birlikte yürütüldü. Yüzü aşkın ev ve otuz kadar civarında kahvehane ziyaret edildi. Bazı ev ve kahvehanelerde fiili toplantılar yapıldı. Çalışmanın ilerleyen günlerinde, bir maden işçisinin iş saatleri dışında arabasıyla birlikte seçim platformumuza katılarak destek vermesi çalışmamıza ek olanaklar sağladı. Dört gün boyunca, araçtan Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

marşlarımız ve propaganda ve ajitasyon konuşmalarımızla, geniş bir alana seslenme imkanı bulduk. Böylece çalışmada belli bir rahatlatma imkanı sağladık.

Ortaya koyduğumuz politik çizgi ve tarz, belli ileri çevreler tarafından sempatiyle karşılandı. Bunlardan en anlamlısı, ilerici yerel güçlerin yayınladığı haftalık "SUSMA" gazetesinin sunduğu destek oldu. "SUSMA" gazetesi, başyazısını bağımsız sosyalist adaya ayırarak, destek çağrısında bulundu. Geçmeden belirtelim, bağımsız seçim platformumuzun yaptığı basın açıklaması, hemen hemen bütün yerel gazeteler tarafından da yayımlandı.

Bazı sorunlar ve yetersizlikler

Zonguldak devrimci seçim platformumuz, temel önemde bir takım sorunlarla da karşı karşıya kalmıştır. Çalışmamız yer yer aksatan ve istenilen dereceye ulaşamamamızda payı olan bu sorunları irdelemek ve

ileriye doğru dersler çıkarmak durumundayız.

İleri işçilerden oluşacak ve platformun örgütlenmesinde görev alan komite ile paralel bir şekilde çalışacak ikinci bir komite oluşturamamamız, çalışmanın eksik kalan en önemli yanıydı. Böylesi bir komitenin olmayışı sınıf hareketi içerisinde derinleşme olanaklarımızı zayıflatmış, dolayısıyla genel etkimizi de sınırlamıştır. İleri işçilerden aldığımız katkı da bu nedenle dağınık kalmış ve süreklileştirilememiştir. Bültenin kendisi, ileri işçiler üzerinden doğallığında bir merkezileşmeyi sağlamıştır. Fakat bu, bağımsız seçim platformu üzerinden gerçekleştirilecek bir birlikteliğe ulaşamamıştır. Bu çalışmanın önemli bir kaybıdır.

İkinci önemli sorun, oy pusulalarının basılmasında yaşandı. Bastırılan oy pusulası, varolan toplam seçmen sayısının ancak %22.25'ine tekabül ediyordu. Oy pusulalarının baskısı için gerekli maddi kaynağın yerelden sağlanamaması (ki bunun bir nedeni yukarıda bahsettiğimiz sorundan kaynaklanmaktaysa, bir diğer nedeni de oldukça kısıtlı olan zamandır), bazı zaafırları ve tereddütleri kolaylaştırdı. Bağımsız sosyalist seçim platformumuza destek verme noktasında belli bir çabası olan bazı işçi ve emekçiler, oy pusulalarının eksik basılmasını gerekçe göstererek, katkılarını asgari düzeye çektiler. Bu işçi ve emekçiler çevrelerine bağımsız aday yanında tavır aldirtmalarının maddi zeminin ortadan kalktığını dile getirdiler. İşçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme düzeylerinin burjuva parlamentosunu aşamadığı bir süreçte, bağımsız sosyalist adaylar üzerinden işçi ve emekçilerin bağımsız platformlarda örgütlenmesinde oy üzerinden bakma yanlışlığını yeterince anlatamadık.

Önemli kazanımlar ve deneyimler

Herşeye rağmen, on günlük kısa bir süreye sığdırılan Zonguldak devrimci seçim çalışmamız geriye zengin bir deneyim bırakmıştır. Elde edilen yeni mevziler ve varolan mevzilerin genişlemesi ve

güçlendirilmesi anlamında, önemli kazanımlar sağlamıştır.

İlk olarak; seçim faaliyetimizin çok yönlü, sistematik ve yoğunlaştırılmış bir tarzda örgütlenişi, işçi ve emekçi yığınlar üzerinde genel bir devrimci etki yaratmıştır. Düzen partileri ve sosyal reform partilerinin politikalarının karşısında devrimci-sosyalist bir alternatifin varlığı, kendini dosta düşmana duyurmuştur. Kendisini somut bir ağırlıkta hissettirmiştir. Yine böylesi bir etkinin yanı sıra, işçi ve emekçilerle sıcak ilişkiler yakalanmış, seçim faaliyetimizin toplamından genişleyen bir ilişki ağı doğmuştur.

İkinci olarak; özgül sınıf faaliyetimizin bir aracı olarak çıkartılan işçi bülteni, gündemini seçim süreciyle birleştirerek, bir yandan belirli sayıdaki ileri öncü işçiyi doğal bir şekilde çalışmamızın bir bileşeni haline getirmiştir. Diğer yandan ise, özgül çalışmamızın dağınık ve parçalı öncü işçi birikimini birleştirme yönündeki çizgisinde, önemli bir mesafe alınmıştır. Bülten ve seçim faaliyeti, doğallığında, bu işçileri bir araya getirmiş, daha ileri birlikteliklerin zeminini düzlemiştir. Bunun dışında dikkat çekici önemli bir olgu daha var. Bu, direkt olarak ulaşamadığımız pek çok işçi ve emekçinin doğal bir tarzda platformumuzu sahiplenerek, bu doğrultuda çalışmış olmalarıdır. Bu durum herşeyden önce, örgütlü güçlerimizin tuttukları alanı çok çok aşan büyüklükteki bir politik etki alanı anlamına gelmektedir.

Üçüncü olarak; bütün güç ve tecrübe yetersizliklerimize rağmen, kendilerini parlamentarist bir tarza uygun olarak örgütlemiş bulunan reformist partiler kadar etkinlik gösterilmiştir. Hatta, düzen parti ve politikalarından bağımsız devrimci duruşumuz ve bununla birleşen pratiğimiz, düzenle bağları güçlü ve konumları sallantılı bu partilerin tabanlarındaki bazı işçilerin platformumuza destek vermeleri sonucunu doğurmuştur. Bu işçilerin bir kısmının, ÖDP ve İP listelerinde aday olmalarına rağmen böylesi bir tavır içerisine girdikleri düşünülürse, yaşanan durumun önemi daha iyi anlaşılacaktır. Zonguldak seçim deneyimi, böylece bir kez daha, partinin reformizmle politik-pratik mücadele konusunda koyduğu ilkesel tutumun doğruluğunu pratikte kanıtlamıştır. İşçi ve emekçilerin devrimleştirilmesi pratik çabası üzerinden kendini konumlandıran bir devrimci önderliğin, doğru bir politik çizgi ve tarzla, reformizmin sınıf üzerindeki etkinliğini kırarak sınıfa partiye kazanmaması için hiçbir neden yoktur.

İlk ikisini kesen **dördüncü bir sonuç** ise şudur; seçim faaliyetimiz, daha önce aklımıza dahi getiremediğimiz farklı yöntem ve araçların kullanımı sonucunda, çalışmada büyük bir zenginlik yaratmıştır. Bu demektir ki, bir faaliyetin kapsamı, varolan örgütlü güç ve ilişkilerimizin niceliği tarafından belirlenemez. Esas olan niteliktir, önderlik iddiası ve cürettir, devrimci pratik girişkenliktir. Kitle hareketinin ihtiyaçlarına yanıt verebilen doğru bir politik çizgi, genel ve özgül politikalar üzerine kurulan doğru bir ilişki inisiyatifi temel önemdedir. Bu, sistemli ve enerjik bir çaba ile de birleştirildiğinde, kitle hareketi içerisinde devrimci karşılık bulur ve düşündüğümüzden kat be kat daha anlamlı sonuçlara yolaçar. Zonguldak seçim faaliyetlerinin deneyimleri ışığında, bundan kuşku duyulmamalıdır. Bu parti tarzıdır. Ve kendi doğruluğunu Zonguldak bağımsız sosyalist seçim platformu deneyimi üzerinden bir kez daha kanıtlamıştır.

Zonguldak İşçi bülteni

Çıkarken...

Bu ilk sayımızla size merhaba derken, yeni bir başlangıcın ilk tohumlarını atmanın coşkusunu duymaktayız.

Yeni bir başlangıç diyoruz, çünkü artık yılların getirdiği suskunluğu yırtarak ortaya çıkıma iddiasındayız. Bugün varolan manzara hiç de iç açıcı değil. Hepimizin belleklerinde yer etmiş olan bir madenci fırtınası arkasından derin bir suskunluk ve dolayısıyla tam bir yıkımla karşılaştık. Suskunluk sermayenin yılları bulan azgın saldırıları ve sendika ağalarının bizlerle alay edercesine gösterdikleri ihanetçi pratik karşısında yaşandı ve '90'da "emeğin başkenti" Zonguldak, bugün sermayenin "sömürü cenneti"ne dönüştü.

Yeni bir başlangıç dedik, iddiamızı yılları bulan bir suskunluğa ve hareketsizliğe son vermek, örgütlü işçiyi, mücadelecii, hakkını dişediş savunan, ekmeği ve geleceği için dövüşen işçiyi yaratabilmek üzerinden koyduk. Yeni bir başlangıç geçmiş ve onun ışığında bugünü anlamak ve aşmaktan geçer. Ancak böyle yapılabilirse gerçekten yeni bir başlangıç olmanın hakkı verilebilir.

'90'da Türkiye'yi sarsan büyük madenci direnişimiz aslında tüm Türkiye işçi sınıfının yılları bulan mücadele birikiminin en üst noktası olmuştur.

12 Eylül askeri darbesi arkasından yaşanan karanlık süreç, '86, '87 ve '89 bahar cylemlilikleriyle değişmeye başlamaktaydı. İşçi sınıfı 12 Eylül'le birlikte gaspedilen ekonomik-sosyal haklarıyla örgütlülüklerine yeniden sahip çıkmaya ve kendini saran cendereyi kırmaya başlıyordu. Mücadele sendikaların başındaki ağalar tarafından değil, bizzat taban inisiyatifleriyle, işyerlerinde kurulan taban örgütlülükleri aracılığı ile gelişmekteydi. Böyle bir durumda sendika ağalarının önünde tek yol kalıyordu; hareketin önüne geçmek ve onun altını oyarak önünü kesebilmek.

Bu süreç Zonguldak'ta da etkisini göstermekteydi. 12 Eylül'ün kölece çalışma ve yaşam koşullarının biriktirdiği öfke, '90 TİS görüşmeleri öncesinden işyerlerinde komiteler kurulmuş, işçiler toplu sözleşme sürecine işyerlerinden doğru ve bu taban örgütlülükleri aracılığı ile aktif bir tarzda katılmakta idiler. Bu katılımın gerek TİS taslağının hazırlanmasında, gerekse görüşmeler sürerken, sendikaya kitlesel ziyaretler, yürüyüşler, gösteriler vb. şeklinde gerçekleşmekteydi. Tabandan gelen dalga o kadar güçlüydü ki, GMİS bürokratlarını da geri durdukları ölçüde ezebilecek bir sonuç doğurabilecekti. Bu nedenle Ş. Denizler maden işçilerinin iplerini elinden bırakmamak için öne çıkıyor, hava boşaltmaya çalışıyor, ancak hava boşaltmak için kullanılan her söz dahi tersten tepki veriyor ve mücadeleyi yükseltiyordu. Ve hareket Mengen'e kadar bu dinamik üzerinden geldi. Geldiği yerden ise gerek sendikal bürokrasiyi aşacak gerekse de Zonguldak işçisini diğer sınıf bölükleriyle birleştirerek mücadeleyi üst bir boyuta sıçratacak önderliğin, bir sınıf partisinin noksanlığı karşısında yenilgiyle karşılaştı. Mengen barikatından geri döndü. Mengen'deki yenilgi ruh hali

ise sonraki döneme damgasını vurdu. Bir dönem hareketin yükünü omuzlayan öncü işçi birikiminin büyük bir kısmı, ya sendikanın bürokratik mekanizmalarında kayboldular, ya da yenilgi ruh haliyle sınıfa ve kendilerine karşı güvenlerini yitirip öncü kimliklerini kaybederek tasfiye oldular. Sonuçta büyük grev arkasından gelen sermayenin azgın saldırılarına ve sendikal ihanete karşı anlamlı bir çıkış ortaya konulamadı. Konulmadığı gibi sınıfın mücadelecii işçi birikimi hem fiziki bir tasfiye yaşadı hem de tüm moral ve kendiliğinden dinamiklerindeki bozulma derinleşti, birlikte hareket eden öncü işçi kuşağı dağıldı. Peki gelinen yerde önümüzde böyle bir manzara dururken bizlere, ileri, öncü işçilere ne gibi sorumluluklar ve görevler düşüyor, şimdi bunlara bakalım.

Bugün öncelikle '90'daki gibi birbirine kenetlenmiş bir öncü işçi kuşağından söz edemeyiz. Ancak yılları bulan azgın saldırı dalgası, ileri çıkma çabası gösteren yeni bir ileri işçi kuşağı yaratmıştır. Hali hazırda '90'dan bu yana kendini koruyabilmiş ve o dönemin deneyimine sahip bir işçi birikimi de önümüzde durmaktadır. Sermayenin azgın saldırılarına cevap vermek ve sendikal ihanetten hesap sorabilmek için öncelikle dağınık ve parçalı duran bu birikimi "sınıfa karşı sınıf" perspektifiyle biraraya getirebilmek ve bu çizgide mücadeleyi adım adım örebilmek gerekiyor. Tabandan doğru örgütlenerek mücadeleyi yükseltecek bir işçi hareketi sermayenin bizler için açlık, sefalet ve yıkım anlamına gelen saldırısını püskürtebilir ve sendika yönetimine aktif katılımı ve basıncıyla sendikasını yeniden kendi örgütü haline getirebilir.

Bugün sendika bürokratlarının ihaneti ve işbirlikçiliği ortadadır. Fakat işçi sınıfının mücadele örgütleri olması gereken sendikaların bu durumu karşısında umutsuzluğa kapılınmamalıdır. Sendikal ihaneti her yerde sistematik olarak teşhir etmek, ancak sermayenin azgın saldırıları karşısında da sınıf tavrıyla bir mücadele pratiğini örgütlemek, tüm öncü ve ilerici işçilere düşen görevdir. Aksi bir tutum "sendikal muhalefeti" aşamayan bir çizgi olacaktır ki bu da masa başlarında, genel kurullarda, kapalı toplantılarda kalmaya mahkumdur. Ve yeni bürokratların oluşmasının zeminidir. Bu anlamda '90'daki öncü işçi pratiği hatırlanmalıdır. Bu hem ağalardan hesap soran ve sendikasına sahip çıkan ve hem de mücadeleyi birimlerden doğru ören ve önderlik eden bir pratiktir. Adından çokca bahsettiğimiz '90 ruhu da burada yatmaktadır.

Bu başlangıç aynı zamanda bir çağrıdır; örgütlenmeye, mücadele etmeye, sessizliği yırtmaya ve hesap sormaya çağrı. Çağrımız Zonguldaklı işçi ve emekçilerdir.

Bu çağrıya kulak verelim, ses katalım ve bir cığlığa dönüştürelim... Cığlığı da ülkedeki tüm kardeşlerimizden bir yankıya...

(Zonguldak İşçi Bülteni'nin Mart '99 tarihli 1. sayısının çıkarken yazısıdır.)

Emperyalizmin Balkanlar'daki çıkmazı derinleşiyor

Balkanlar'da NATO'nun birleşik savaş aygıtının sonuç alamaması üzerine, başını esas olarak Viktor Çernomirdin, Strobe Talbott ve Martti Ahtisaari'nin çektiği uzlaşma diplomasisi de çıkmaza saplanmış durumda. Gelinen yerde yaşanan tam bir fiyaskodur. Savaşın, kara savaşını kasteden NATO generallerinin deyişiyle, "sallana sallana gezme" benzemediği açıktır ve bunu herkes itiraf etmektedir. Büyük bir militarist koalisyon, iki ay aşkın bir süredir yoğun bombardımana tutulan, yakılıp yıkılan 12 milyon nüfuslu bir ülkeyi işgal etmeye cesaret edememektedir.

ABD emperyalizmi Balkanlar'da savaşla elde edemediği sonucu bu kez politik entrikalarla, Rusya'yı bir koltuk değneği olarak kullanarak elde etmeye çalışmaktadır. Ancak sorun öylesine hassasiyet kazanmış ve iğrenç hesaplar, ikiyüzlülükler o denli suyuüne vurmuştur ki, Rusya Balkanlar'da ABD politikasına uşaklık yapmaya sınır koymak zorunda kalmaktadır. ABD'nin müttefikleri olarak hareket eden diğer emperyalist güçler de fırsat buldukça gidişata çomak sokmaktan geri durmamaktadırlar.

NATO'nun tam hizmetindeki medyanın söylediklerine bakılırsa, birliğini fire vermeden koruyan emperyalist koalisyon hedefe adım adım yaklaşmaktadır. Buna göre; mülteci akını Yugoslav rejiminin Kosova'da bir soykırımı uyguladığını göstermekte; üç Amerikan askeri serbest bırakıldığında, 'Yugoslavya can çekiyor, Miloseviç sinyal veriyor, bize göz kırptıyor' denilmekte; Vuk Draskoviç'in bunu yalanlayan açıklaması, 'çatlak büyüyor' diye tanımlanmakta; Yugoslavya'da Belgrad rejimi aleyhinde bir-iki laf eden insana raslandığında, bu dalga dalga yayılan dev bir rejim aleyhtarı gösteri olarak sunulmakta; Sırp ordusunun nerdeyse toptan firar ettiği iddia edilmektedir, vb...

Ama, bu iddialara başka göstergelerle birarada bakıldığında ortaya çok daha farklı bir tablo çıkmaktadır. Regis Debray'dan sonra Yugoslavya'ya giden ciddi gözlemcilerin tanık oldukları gerçeklerin başında, Sırp halkının NATO güçlerine karşı direnme kararlılığı gelmektedir. Emperyalistleri kudurtan da zaten budur, Balkanlar'da emperyalizme karşı direniş geleneğinin yeniden yeşermesidir. 19 devletin ortaklaşa sürdürdükleri savaş karşısında 12 milyonluk bir halkın kararlılıkla direnmesini akilları almamakta, bu onları daha da saldırganlaştırmaktadır.

Tankı ve topu ile Yugoslavya'ya giremeyenler, fiyaskolarını diplomatik çözüm girişimleriyle gizlemeye çalışıyorlar. Rusya'nın Belgrad üzerindeki nüfuzunu kullanarak amaçlarına ulaşmak, böylece onurlarını kurtarmak istiyorlar. Esas amacın Kosova'yı askeri olarak işgal etmek olduğu açıktır. Bunu bileklerinin gücü ile başaramadılar, diplomatik yolla sonuca ulaşmak istiyorlar. Rusya'nın pazarlıklarda arabuluculuk yapması, tarafların konumlarını yakınlaştırmak biçimde bir arabuluculuk değildir. Taraflardan herbiri Rusya'ya kendi çıkarlarına göre rol oynamaya çalışmaktadır. Söz konusu çıkarlar taban tabana zıt olduğu ve Rusya birçok rolü aynı anda oynamakta zorlandığı için, Viktor Çernomirdin sık sık tökezlenmekte, başkentler arasında mekik dokumaya devam etmektedir.

Rusya'dan talep edilen rolleri şöyle özetlemek mümkün:

Belgrad rejiminin neden başlangıçtan bu yana

Rusya'yı Balkan krizine bulaştırmak için çaba sarf ettiği açıktır. Miloseviç Sırp-Rus dostluğuna sığınarak üzerindeki baskıyı hafifletme, bu nedenle Rusya'dan manevi destek alma uğraşısı içindedir. Rusya'nın da konumu itibarıyla böyle bir denge sağlamaya yatkın olduğu bilinmektedir.

ABD'nin Rusya'da talep ettiği arabuluculuk, Miloseviç'i pazarlık masasına oturtmak, onu taviz vermeye, G-8'in Bonn toplantısında hazırlanan taslağı kabullendirmeye zorlamak değildir. Kamuoyuna sorun böyle sunulmaktaysa da, işin içinde başka hesaplar vardır. ABD'nin Rusya'ya karşı izlediği politika değişmemiştir ve özetle şöyledir: Biz IMF ve Dünya Bankası'na gerekli krediyi verdiririz, bunun karşılığı olarak işimize karışmayın, yeri geldiğinde ne istersek onu yapmaya çalışın. İşte bu ilişki ve mantık çerçevesinde Rusya Balkan savaşına politik çözüm bulma sürecine dahil edildi ve görüşmelerde başı çekmektedir.

Ancak ABD'nin Rusya'ya Balkanlar'da oynamak istediği rolün iki boyutu vardır. Bunlardan ilki ve en ivedisi; "içinde bulunduğumuz askeri rezalete bir çıkış bulun!" olarak tanımlanabilir. İkinci boyutu ise çok daha önemlidir. ABD Moskova'nın yardımıyla Kosova'yı askeri olarak işgal etmek istemektedir. Rus birliklerinin de içinde yer aldığı fakat tali bir konumda olduğu, esas çekirdeğini NATO güçlerinin, yani ABD'nin oluşturduğu bir askeri güç Kosova'ya yerleştirilmek istemektedir. Böyle olunca, ABD askeri olarak giremediği Kosova'ya Rus birliklerinin gölgesinde barış gücü olarak girme ve bölgedeki en stratejik mevzilere yerleşme olanağını elde etmiş olacaktır. Sorunun özü ve pazarlıkların iki de bir tıkanmasının nedeni budur.

Avrupalı diğer emperyalist güçlerin Rusya'dan beklentileri çok daha farklıdır. Onlar ABD'yi Balkanlar'da dizginleyebilmek için Moskova'ya sarılmaktadırlar. Rusya'nın ABD'yi dengelemesi durumunda Balkanlar'da bu güçlere düşen söz hakkı daha fazla olacaktır. Zira henüz kendileri ABD karşısında bu rolü oynayamıyor, niyetlerini açıkça ifade edemiyorlar. Örneğin Fransa diyor ki, ancak Rus dostlarımız gelirlerse biz Kosova'ya onlarla birlikte asker göndermeye razı oluruz. Kosova'da ABD yürüncesinde hareket etmek zorunda oldukları için, karaya asker çıkartılmasından yana değiliz, sorunu

Birleşmiş Milletler Örgütü'ne teslim etmek gerekir demek; ABD UÇK'yı destekleyip silahlandırırken, bunlar Ibrahim Rugova'yı gezdirmektedirler. Ancak Rusya ABD'nin kendisinden talep ettiği rolü oynamakta zorluk çekiyor. Boris Yeltsin'in bazı sert çıkışlarını saklı tutarsak, Kremlin'e çöreklenmiş asalaklar şebekesi bu rolü oynamaktan rahatsız olmaz. Kaldı ki görünürde Rusya, hem mali rüşvet karşılığı

ABD'yi çıkmazdan çıkartmaya, hem de Balkanlar'da kendisine özgü bağımsız bir rol oynamaya çalışmaktadır. Geçtiğimiz günlerde Boris Yeltsin'in Rus birliklerinin maden ocaklarının bulunduğu yöreye yerleşmesini talep etmesi sıradan bir açıklama değildir. Ama sorun Kremlin'in iradesini aşan bir niteliktedir. Rusya zaten Balkanlar'da yeterince rezil bir konuma düştü.

Çernomirdin'in son temasları bu durumu kısmen gizleyen bir işlev görse de, bu gerçek değişmiyor. Eğer Rusya bir de ABD işgaline paravanlık yaparsa çok farklı bir süreç başlar, Kremlin karşısında Rus halkını, muhtemelen Rus ordusunu ve dünya kamuoyunu bulur. Diplomatik

temaslarda anlaşmazlığın Kosova'ya yerleştirilecek olan askeri gücün bileşiminden ve komutasından kaynaklandığı söylenirken, gizlenmeye çalışılan bu karmaşık ve kirli hesaplardır.

Sonuç olarak, Moskova'nın ABD işgaline garantörlük yapmayı göze almaması Washington'un Balkanlar'daki konumunu daha da zorlaştırmaktadır. Askeri fiyaskonun ardından diplomatik çözümün yokuşa sürülmüş olması, ABD'yi ne yapacağını bilemez bir konuma düşürmekte, askeri baskıyı artırarak çözüm kapılarını zorlamaya yöneltmektedir. NATO'nun Brüksel'de görevli sivil sözcüsü Jamie Shea'nın NATO'nun stratejisini tanımlarken başvurmak zorunda kaldığı cambazlık, gerçekte ABD'nin çaresizliğini göstermektedir. NATO'nun stratejisinin değişmediğini iddia eden Jamie Shea, "Hava saldırılarının sonu gelmedi. Gelinen aşama sonun başlangıcı da değildir. Diyelim ki daha ziyade başlangıcın sonudur. Yugoslavya Federal Cumhuriyeti giderek tecrit olmuş durumda, zira komşularının hepsi şu anda bizden yanadırlar." demektedir.

Kısa sürede elde edilmesi düşünülen askeri zafer umutları suya düşen ABD emperyalizmi, Sırbistan'ı Lübnanlaştırmayı, eğer bunu da başaramazsa Irak'laştırmayı planlamaktadır. Bölgeye yapılan ek askeri yığmaktan, 45- 50 bin askerin seferber edilmesinden bu sonuç çıkıyor. Emperyalist güçler ve bölgenin gerici devletleri zamanında Lübnan'a müdahale ederek, ülkeyi bölgelere ayırarak, onbeş yıl süren iç savaşı ya doğrudan ya da yerel piyonları aracılığı ile sürdürmüşlerdi. Kosova'da iki ay aşkın süredir sürdürülen ama sonuç vermeyen hava saldırıları ile ufukta beliren seçeneklerden biri budur. İkincisi ise, Körfez Savaşı'nın sonuçlanmasından bu yana yıllardır ABD emperyalizminin, arasıra İngiltere'yi de yanına alarak, İncirlik'likten hareketle düzenlediği saldırılardır.

Bölgede bu her iki seçeneğe elverişli bir ortam ve deyim yerinde ise bir kör döğüşü örgütlemenin tüm aktörleri mevcuttur.

NATO “yanlışlıkla” vurmaya devam ediyor

Emperyalist barbarlığın acısını halklar çekiyor

Sonu gelmeyen “yanlışlıklar” dizisi

5 Nisan: Alenisaç’a düzenlenen hava saldırısında lazer güdümlü bir bomba hedefini tutturamayınca, bir yerleşim bölgesini vurdu. 17 sivil öldü. Pentagon olaydan bir ABD uçağının sorumlu olduğunu açıkladı.

9 Nisan: NATO Prisüina’daki bir telefon şebekesini bombalarken sivil hedefleri de “yanlışlıkla” vurduğunu kabul etti.

12 Nisan: Belgrad’ın yaklaşık 300 km. güneyindeki Grdelica Klisuara’da bir köprüyü bombalayan NATO uçakları, Kosova’daki iki mülteci konvoyu’nu vurdu. 75 kişi öldü.

28 Nisan: Sırbistan’ın eki Surdilica kasabasında sivil hedeflerin “yanlışlıkla” vurulduğu, NATO tarafından açıklandı. 20 kişi öldü.

1 Mayıs: NATO uçakları Priştina’nın kuzeyindeki Luzane’de bir köprüyü bombalarken, bir yolcu otobüsünü ve yardıma giden ambulansı vurdu. Çoğunluğu kadın, çocuk ve yaşlı olan 60 kişi öldü.

4 Mayıs: Elektriklerin kesilmesine neden olan bombardımanın 111 prematüre bebeğin yaşamını tehdit ettiği bildirildi.

7 Mayıs: NATO Niş kentinde hastane ve market bombalandı. 10 kişi öldü, 50 kişi yaralandı.

8 Mayıs: Belgrad Çin Büyükelçiliği bombalandı. İki gazeteci 3 kişi öldü.

“Temiz savaş” aldatmacası

Emperyalizm savaş oyununu halklara, sivil ve masum insanların zarar görmeyeceği yalanıyla kabul ettirmeye, gelişen tepkilerin önünü bu şekilde almaya çalışmaktadır. “Akıllı bombalar, teknoloji harikası silahlar, hedefi şaşırmayan füzeler” üzerinden, gerçekte silah tekellerinin reklamları yapılmakta, böylece kârlarına kâr katılmaktadır. Bu yeni teknolojiler ise halkların üstünde denenmektedir. Emperyalist savaşlar tek kârlarının azamileştirilmesi için pazar kavgalarıdır. Bu egemenlik ve paylaşım savaşlarının bir tek mantığı vardır: Kâr daha fazla kâr; dünyanın daha fazla kesimine, pazara sahip olma, rakiplerini alt etme.

Yugoslavya’ya dönük olarak başlatılan saldırı,

Balkanlar’ın emperyalistlerin isteği doğrultusunda yeniden düzenlenmesidir. Bu saldırı da, tıpkı Körfez Savaşı’nda olduğu gibi, barış, istikrar, insan hakları gibi söylemlere dayandırıldı. Oysa bu savaşta da Irak’ta olduğu gibi sivillerin katliamı sürüyor. NATO yetkilileri “yanlışlıkla oldu” diyerek özür dilemekle yetinmiyorlar. Bu arada “yanlışlıkla” yapılan katliamlar ise tüm hızıyla sürdürülüyor. Binlerce insanın öldüğü, yüzbinlerce insanın yerinden yurdundan edilip mülteci haline getirildiği bu emperyalist savaşı savunmak ve meşru göstermek için, emperyalistler ve NATO şefleri her türlü yalana ve aldatmacaya başvuruyorlar.

50 yıl önce sosyalizm tehdidine karşı emperyalist saldırganlık aygıtı olarak kurulan NATO, SSCB’nin dağılmasıyla birlikte yeni bir kimlik tanımlaması yaptı. Dönemin ABD Başkanı Bush, 13 Nisan 1991’de Maxwel Havaüssü savaş okulunda yaptığı konuşmada, Yeni Dünya Düzeni’ni “başarılarımızın yolaçtığı sorumluluk” olarak niteliyordu. “Bizi Amerikalı yapan bir toprak parçasına ya da kan bağına olan bağlılığımız değildir. Bizi Amerikalı yapan insanların her yerde özgür olması fikrine bağlılığımızdır.”

Bush’un burada ortaya koyduğu Yeni Dünya Düzeni anlayışı soğuk savaş sonrası kaybedilen kimliğin yeniden oluşturulması, SSCB şahsında kaybedilen baş düşmanın Saddam Hüseyin, Miloseviç vb. kişilerin şahsında yeniden tanımlanmasıdır. Bu tanımlama bununla sınırlı değildir. Emperyalistler arası rekabette ABD’nin egemen rolünü sürdürme çabasının bir ifadesidir. Emperyalistler arası rekabetlerin pazar savaşlarının yerel savaşlar düzeyinde sürdürülmesidir. Yugoslavya’da süren savaşın hava saldırıları tarzında devam etmesinin ve kara hareketine cesaret edememelerinin mantığı da burada gizlidir.

Halkların üzerine tonlarca bomba ve sanal savaş oyunu

Emperyalistler kendi halklarını, faturası kendilerine çıkacak, kendilerini de vuracak bir savaşa ikna edememektedirler. Sivillerin zarar görmediği teknolojik savaş safsatalarıyla uyuttukları kendi kamuoylarını, savaştan tabutlar dönmeye başladığında, eskisi gibi uyutamayacağını bilmektedirler. Vietnam deneyimi bu konuda yeterince öğretici olmuştur.

‘90’lı yıllarda ortaya konan Yeni Dünya Düzeni; barış, insan hakları vb. söylemlerle, Amerikan hegemonyasının tüm dünyaya ve

halklara dayatılmasıdır. Körfez Savaşı sırasında seyirlik oyun haline getirilen savaşın halklarda yolaçtığı acıların üstü örtülmüştü. İnsanlara, atılan füzelerin gökyüzünde oluşturduğu “muhteşem” görüntüler televizyonlarından izlettirilmiş, ama o bombaların insanların üstüne düştüğü gerçeğinden uzaklaştırılmıştı. Akıllı füzelerin sadece askeri hedefleri vurduğu, bunun milimetrik ve hatasız olarak hesaplandığı yalanıyla uyutulmuştu. Irak halkının üzerine yağın tonlarca bomba, sanal savaş görüntüleri olarak sunulmuştu bize.

Emperyalistler için “insan hakları” kendi egemenlik ve sömürü haklarıdır

Yugoslavya’da bir daha açığa çıktı ki, emperyalistler için insan hakları kendi sömürü haklarıdır. Emperyalistler için barış, onlara boyun eğilmesi, onların siyasal ve ekonomik boyunduruğuna teslim olunmasıdır. Emperyalistler için özgürlük, onların sömürü, soygun, savaş ve katliamlarının özgürlüğüdür. Onlara göre, bunlara hangi nedenle olursa olsun karşı çıkmak, dünyanın ya da bölgenin istikrarını bozmaktır. Bu durumda istikrar, bombalar eşliğinde ve insan hakları, özgürlük ve barış adına yeniden sağlanacaktır. Faturası ise halklara katliamlar, göçler ve kendi aralarında oluşan onulmaz düşmanlıklar olarak çıkacaktır. Halklar arasındaki bu düşmanlıklar ise, emperyalistlerin egemenliklerini pekiştirecekleri en verimli topraktır. İstedikleri zaman kışkırtıp birbirini boğazlatacağı ve sonra da insan hakları adına müdahalesini meşru göstereceği bir zemindir.

Halklar emperyalistlere karşı verilmesi gereken cevabı onlarca yıllık deneyimlerinden bilmektedirler. Balkan halkları İkinci Emperyalist Savaş sırasında emperyalistleri ve kendi burjuvazilerini başlarından defetmişler, aralarında kalıcı ve kardeşçe dostluklar kurmuşlardı. Bugün de yapılması gereken, halkların birleşmesi ve kendi sömürücüleriyle birlikte emperyalistleri başlarından defetmesidir.

Hollanda’da savaşa karşı eylem

Hollanda’da Yugoslavya’ya karşı yürütülen emperyalist savaş protesto etmek için bir dizi eylemler örgütlendi. Bundan böyle her perşembe belli bir yerde Kosova’daki haydutluk protesto edilecektir. Eylemleri örgütlemek için bir komite, NATO Savaşına Hayır Komitesi, oluşturuldu.

İlki 20 Mayıs’ta, ikincisi ise 27 Mayıs’ta gerçekleştirilen eylemlerde pankartlar açılmakta, bildiriler dağıtılmaktadır. Birçok insanla canlı tartışmalar gerçekleştirilmektedir. Sayısız genç işçi ve öğrenci bu tür bir gösteriyle belki de ilk defa karşılaşmaktadır.

Balkanlar’daki emperyalist savaş bütün barbarlığıyla sürerken, bu barbarlığı ve haydutluğu teşhir etmek büyük bir önem kazanmıştır.

TKİP taraftarları/Hollanda

“Sizin esiriniz olmaktansa ölümü tercih ederiz.”

Fransız günlük gazetesi Le Parisien' nin muhabiri Jean Nicolas'ın röportaj yaptığı Bayan Leposava Miliseviç, beş yıldan bu yana Yugoslavya sağlık bakanıdır. Bayan Leposava Miliseviç, aynı zamanda, Slobodan Miloseviç'in eşi Mira Miloseviç'in partisi olan Yeni Sol'un da önde gelen sorumlulardan biridir.

J. N.: Ülkenizin bombalanmasının 55. gününde ufukta henüz bir çıkış kapısı görünmüyor....

L. Miliseviç: Her türlü tartışmaya açığız. Ama koalisyon Miloseviç'i öldürmek istiyor. Ancak NATO'ya karşı duran sadece bir kişi değil, ülkenin tamamıdır. Eğer Miloseviç Kosova'yı bir başka güce teslim etmeyi kabul ederse, halk onu öldürür.

J. N.: Vuruşların bilançosu nedir?

L. Miliseviç: Bugüne kadar bin sivil öldürüldü ve 2 bini ağır olmak üzere 6 bin kişi yaralandı. Ağır yaralılar yaşamaya devam etseler bile, ömür boyu sakat kalacaklar. (...)

J. N.: Sırp güçlerinin Kosova'da yaptıkları dehşet verici işler hakkındaki anıların sonu gelmiyor...

L. Miliseviç: Bu gerçek değildir. Bosna dönemindeki manipülasyonun aynısı söz konusu.

J. N.: Kosova'da paramiliter güçlerin olmadığını iddia ediyorsunuz?

L. Miliseviç: Evet. Kosova'da paramiliter güç yoktur. Arkan burada, Belgrad'da rahat duruyor. Savaşa gidenler bizim çocuklarımız, kardeşlerimizdir. Onları mı cani göstermek istiyorsunuz?

J. N.: Peki, binlerce mültecinin anlattığı aynı suçlara ne demek lazım?

L. Miliseviç: Bunlar aynı yalanlarını anlatmaları için gezdirilenler hep aynı insanlar. Onlara bunun için para verilmektedir. Dünyada asla yaşanmamış olan manipülasyonun en büyüğü söz konusudur.

J. N.: Jacques Chirac Moskova'da Sırbistan'ın yabancı askeri güçlerin Kosova'ya girmelerine razı olduğunu ima etti.

L. Miliseviç: Biz herkesin barış içinde birarada yaşamalarını kabul ediyoruz, Ay'da yaşayanlar da dahil. Ama kimsenin bizim ülkemizi almak istemeye hakkı yoktur.

J. N.: Bir pazarlık savaştan iyidir...

L. Miliseviç: Ülkemizin işgalini kabul eden bir şeyi asla imzalamayız! Mümkün değildir. Ve eğer bizim davranışımızdan memnun değillerse, NATO bizi bombalamaya devam edebilir. Ayrıca NATO'nun amacı bizi imha etmektir. Burada Miloseviç'i sevmeyen insanlar dahi NATO'dan nefret etmektedirler.

J. N.: Boyun eğmesi gereken Belgrad değil midir?

L. Miliseviç: Savaşı durduracak olan biz değiliz, çünkü başlatan biz olmadık. Savaşa son verecek olan NATO'dur.

J. N.: Neden?

L. Miliseviç: Çünkü bu savaş NATO'ya çok pahalıya mal olacaktır. Ve öyle olacağını çok sayıda batılı politikacı yakında anlayacaktır.

J. N.: Sizin katılığınız bombalar karşısında dayanamaz...

L. Miliseviç: Hükümet ortağı olan benim partim, Yeni Sol, barıştan yanadır. Biz demokrat insanlarız. Bizi esir almak istiyorsunuz. Size söylüyorum: Sizin esiriniz olmaktansa ölümü tercih ederiz.

J. N.: Bu sizin görüşünüz, ama Sırp halkı ne düşünüyor?

L. Miliseviç: Belgrad sakinleri ile yoğun ilişki içindeyim. Hükümetimiz onların rızası olmadan hiç bir şey yapamaz.

J. N.: Gerçekten, savaşı durdurmak için hiç birşey yapmıyorsunuz?

L. Miliseviç: Yalan. Çok inisiyatifte bulunuyoruz. Mültecilerden geri dönmelerini istiyoruz. Kosova'daki askeri güçlerimizin önemli bir bölümünü geri çekiyoruz.

J. N.: Sizin partiniz, Yeni Sol halen Miloseviç'i destekliyor mu?

L. Miliseviç: Evet, şimdi öyle.

J. N.: Yani bu hükümetle dayanışma içindesiniz?

L. Miliseviç: Elbetteki evet. Ben bu hükümetin içinde yer alıyorum.

J. N.: NATO'nun beş maddelik koşullarının bir bölümünü kabul edebilir misiniz?

L. Miliseviç: Eğer NATO tavrını değiştirirse, taviz verirse, bir uzlaşmaya varabiliriz.

J. N.: Gerçekten batılılarla pazarlık yapmayı istiyor musunuz?

L. Miliseviç: Evet. Ama ülkemizden çıkmamıza dahi müsaade edilmemektedir. Bu koşullarda batılılarla nasıl karşılaşalım ki?

J. N.: Eğer batılı önderler Belgrad'a gelirlerse onları karşılar mısınız?

L. Miliseviç: Kendi adıma evet. Ama hükümetin diğer üyeleri adına konuşamam. Bizim için en zor olan bu ülkelerin politikacılarından nefret edememektir. Onlardan nefret etmemek için elimden geleni yapıyorum.

J. N.: Birleşmiş Milletler Örgütü'ne ve özellikle de Kofi Annan'a güveniyor musunuz?

L. Miliseviç: Bana bu adamdan bahsetmeyin. Kofi Annan bir piyondur.

“Artık 1899'da yaşamıyoruz!”

Başını ABD'nin çektiği NATO'nun Yugoslavya'daki Çin elçiliğine karşı skandal niteliğindeki canı saldırısı ülkeyi yıktı, dünyayı sarstı. Şu anda Yugoslavya'da kan akmaya devam ediyor; köprüler, yollar, evler, okullar, hastahaneler yıkılmakta, evsiz-yurtsuz insan sayısı sürekli artmakta. Çok sevdikleri vatanlarını terk etmeye zorlanan mülteciler arasında bebeklerini emziren anaları, süt bekleyen çocukları görmekteyiz. 670 bin kişi, yiyecek ve giyecekten yoksun durumdadırlar.

Buna rağmen ABD'nin yönettiği NATO, aynı açıklamayı yüksek sesle tekrarlamaya devam ediyor: “Bombalamaları durdurmak asla söz konusu değildir!” Üstelik NATO, savaşta seferber edilen uçak sayısını arttırmaya, yani yeni bedeller pahasına yeni silahlarını denemeye devam edeceğini açıklamaktadır. Bunlar kendilerine boyun eğmeyenleri nasıl bir kadere mahkum ettiklerini dünyaya kanıtlamak için, barışsever işçilerin başı üstünde bomba sesleri yankılatmaktadır.

Açıktır ki başını ABD'nin çektiği NATO, onun hümanist duygu ve insan hakları maskesinin son kalıntısını da yırtmış bulunuyor. Böylece onun gerçek yüzü, yani sömürgeci, savaş manyağı, dünya üzerinde hegemonya kurmak isteyen gücü, özgürlüğün ve demokrasinin sahte taraftarı yüzü, dünya halklarının önünde tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmaktadır. Bu hem iyi hem de kötü bir şeydir. Başta ABD olmak üzere NATO grubu, iğrenç hareketleriyle herkese bir ders vermiş oldular. Batı'da insan halkları ve demokrasi konusunda hayallerle avutulan herkese verilecek olan dersin en anlamlısını verdiler.

NATO baylarının tarihin tekerleğinin geriye doğru çevrilemeyeceğini anlamaları gerekir. 1999 yılında yaşıyoruz, 1899'da değil. 1899 yılında, ABD, çıkar paylaşımı adına, Çin'in rıza gösterip göstermediğine bakmaksızın, ülkenin tüm etkinlik alanlarının kendi vatandaşlarına açılmasını talep etmekteydi. Biz artık bu dönemde, 1860'da yaşamıyoruz. 1860'da batılı güçler, Fransa ve İngiliz imparatorluğu yazlık sarayını ateşe verdiler, Hong Kong'a ve Makao'ya el koydular. Biz artık Çan Kay Şek hanedanlığının Çin'de hüküm sürdüğü, yozlaşmış Qing hükümetlerinin iktidarda oldukları dönemde yaşamıyoruz.

Günümüz Çin'i ayakta duran bir Çin'dir. Japon faşizmini bozguna uğratmış bir Çin, Kore Savaşı'nda ABD ile boy ölçüşmüş ve savaştan muzaffer çıkmış bir Çin'dir. Çinliler aşağılanmalarına müsaade etmeyeceklerdir. Çin'in onurunun ve egemenliğinin tecavüze uğramasına seyirci kalamayız. Çin halkının atardamarlarında elli yılı aşkın bir süredir emperyalizme karşı mücadele eden yiğit savaşçıların kaynayan kanı akıyor.

ABD'nin yönettiği NATO bunu asla unutmamalıdır.

(Han Zhongkun ,Halkın Günüğü, Pekin)

Komünistler festivalde etkin bir biçimde yer aldılar

Almanya'da Gençlik Festivali

İki yılda bir yapılan Gençlik Festivali'nin dokuzuncusu 22- 24 Mayıs tarihleri arasında "Gençlik gelecek istiyor, tüm dünyada" şiarı altında Almanya'nın Gelsenkirchen kentinde gerçekleşti.

Festival'in ön hazırlıkları aylar öncesinde başladı. Biz bir ay öncesinden planlamamızı yaptık ve hazırlıklara başladık. Son bir hafta öncesinde ise yapılan geniş katılımlı bir toplantıda birçok sorunu çeşitli cephelerden ayrıntılarıyla tartıştık, hazırlıklarımızı gözden geçirip somut planlamalara gittik ve görev dağılımı yaptık. Festival'de göstereceğimiz politik ve kültürel etkinlik için komiteyle ilişki kurduk. Uluslararası durum ve gençlik konulu iki ayrı seminer vereceğimizi ve gençlik koromuzla da müzik etkinliğinde bulunacağımızı bildirdik. Taleplerimiz kabul edildi ve bunlara TKİP etkinlikleri olarak merkezi programda ve dağıtılan program bildirisinde yer verildi. Bunların dışında göstereceğimiz başka faaliyetler için materyallerimizi ve hazırlıklarımızı tamamladık. Festivalin yapıldığı kentin yürüyüş güzergahını, festival alanını ve girişini üç ayrı afişlerimizle süsledik.

Festival günü saat 10:00'da üç binin üzerinde kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Farklı uluslardan parti ve örgütlerin katıldığı yürüyüşte savaş karşıtı şiarlar ön plana çıktı ve coşkulu geçti. Bizim kortejimiz ise kızıl bayraklarımızla, Almanca dört ayrı pankartımızla, sloganlarımızla ve katılımımızla coşkuluydu ve kortejimizin görselliği ilgi topluyordu. Yürüyüşün bitiş alanına gelindiğinde örgüt, parti ve çeşitli kurumların temsilcileri kısa konuşmalar yaptılar. Türkiyeli gruplardan sadece TKP/ML ve TKİP temsilcileri olmak üzere, çeşitli ülkelerden parti ve örgütlerin temsilcileri alkışlar ve sloganlar arasında kitleye takdim edildi. Yürüyüş bittikten sonra otobüslerle

festival alanına gidildi. Bazı otobüslerin ön camlarına afişlerimiz asıldı.

Geniş bir alanda gençlik, kadınlar, çocuklar, enternasyonal ve uluslararası işçilerin birliği adıyla çadır köyler oluşturulmuştu. Büyük ve her yönüyle başarılı bir organizasyon dikkat çekiyordu. Bizim çadırımız ve çevresi kızıl bayraklarımız, pankartlarımız ve enformasyon standımızla, kimliğimize uygun bir görsellik sunuyordu.

Çadırımızda "Dünyada ve Türkiye'de durum", "Gençlik, sorunları ve mücadelesi" konulu kitleye açık iki ayrı konferans verdik. Türkçe verilen konferansın Almanca çevirisi yapıldı, ve tartışmaya sunuldu. Diğer çadırlarda verilen panel ve seminerlerde bulunduk.

Almanca ve İngilizce materyallerden oluşan 20 adet dosya hazırladık ve bunları çeşitli uluslardan örgüt ve partilere verdik. Genç yoldaşlardan oluşan bir grup, hemen tüm çadırları ziyaret ederek farklı ulustan devrimci örgütlerle tanıştılar ve partimizi tanıttılar. Başka bazı parti temsilcileriyle görüşmeler yapıldı ve daha yakın ilişkiler geliştirmek amacıyla görüşme tarihleri saptandı. Genç yoldaşlarımız çeşitli ülkelerdeki (Yunanistan, İran, Endonezya, Filipinler vb.) devrimci partilerle röportajlar yaptılar. Çeşitli yanlarıyla bazı önemli kusurlar taşımakla ve bazı imkanları değerlendirememekle birlikte, politik kimliğimiz üzerinde anlamlı sayılacak bir performans ortaya koyduğumuza inanıyoruz.

Paris Gençlik Koromuzun açık havada verdiği konser de politik bir etkinliğe dönüştü. Gençlik koromuz programını Fransızca enternayonal söyleyerek açtılar. Enternasyonal okunduğunda kitle ayakta, yumruklar havadaydı. Sahnede yer alan koronun arkasında ve dinleyici kitle arkasında parti amblemlerimizin yer aldığı onlarca kızıl bayrak "yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganları eşliğinde dalgalanıyordu. Programını Fransızca, Kürtçe ve Türkçe marşlar söyleyerek sürdüren gençlik koromuz, tekrar Fransızca enternasyonal marşını okuyarak tamamladı. Büyük bir coşku yarattı ve ilgi topladı.

Üç gün süren ve kitlesele bir katılım gerçekleşen gençlik festivali canlı ve coşkulu geçti. Kültürel etkinliklerin yanısıra yoğun bir politik etkinlik ortaya konuldu. Günün hemen her saatinde ve bütün çadırlarda konferanslar, seminerler ve tartışmalar yapılıyor, örgütler kendilerini ve ülkelerini tanıtıyor, görüş alış verişinde bulunuyor ve sıcak ilişkiler geliştiriyorlardı. Birçok ülkede parti ve kurumların katıldığı, açık havada

yapılan büyük bir dinleyici kitlenin bulunduğu NATO'nun Balkanlar'a yönelik saldırısını konu alan panel ilgi topladı.

Genç yoldaşlarımız önemli bir inisiyatif ortaya koymayı ve etkinliği sahiplenmeyi başardılar. Festival'de ortaya konulan performans ve orada alınan güçle yurtdışı gençlik çalışmasında bir atılım sağlamak ve giderek özerk bir gençlik çalışmasına ulaşmak, genç yoldaşların önünde bir görev ve sorumluluk olarak duruyor. Bir çok olgu birarada gösteriyor ki, bu görev ve sorumluluğun üstesinden gelebilecek potansiyele ve imkanlara sahibiz. Bu sadece gençlik güçlerimiz ve çalışmamız için değil, yurtdışı örgütümüz ve yurtdışı çalışmamız için de geçerlidir. Planlı, hedefli bir çalışma ve güçlerin seferber edilmesi durumunda birçok şeyin başarılacağı, festival somutunda görülmüş ve anlaşılmıştır.

Zaaflarımızı, eksiklerimizi ve güçlüklerimizi görmezden gelmiyoruz. Fakat biz yeni dönemde toplam yurtdışı ve gençlik çalışmamıza daha çok olanaklarımız, imkanlarımız ve güçlü yanlarımız üzerinden bakmasını ve bunların güce dönüştürülmesini bilebilmeliyiz. Planlı, hedefli, disiplinli ve enerjik bir çaba yolumuzu düzleyecektir.

Bunun için gerekli olan inat, sabır ve ısrar ortaya konulmak zorundadır. Görev ve sorumluluklarımıza daha büyük bir güç ve enerjiyle sahip çıkacağız.

**TKİP Yurtdışı
Örgütü**

Devrimci Gençlik Hareketi

Genişletilmiş 2. Baskı

Yargılananlar yargılıyor!..

TKİP davasından yargılanan Ümit Altıntaş'ın DGM sorgusundaki ilk savunmasından...

Çürümüş sermaye cumhuriyeti er ya da geç yıkılacaktır! Yeni cumhuriyet sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır!

Bu son 40 yılın tarihi incelenirse, üç şeyin hiç değişmediği ve sürekli arttığı görülecektir. Birincisi, bütün sosyal devlet, refah toplumu, sınıf uzlaşması yalanlarına rağmen, tekelleşmenin korkunç boyutlardaki artışıdır. İkincisi, devrim ve sosyalizm güçlerinin devrimci sınıf mücadelesinin, tüm gel-gitlere rağmen süreklileşmesidir. Her yenilginin ardından bir kez daha bilinçlenmiş, bir kez daha mücadeleye geçebilecek güçlerini büyütmüş olarak, devrimin kaçınılmaz ayağa kalkışıdır. Üçüncüsü ise, devrimin olanaklarının bu artışının tersten bir ispatı olarak, faşist diktatörlüğün tahkimatının sürekli artışı ve sonuçta, sermaye devletinin toptan bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüş bulunmasıdır.

Mahkemeniz hukuk dışı ve gayri meşrudur!

Ben bilimsel sosyalist görüşlere bağlı bir devrimciyim. Sermaye iktidarı şartlarında ise bu kadarı polis takibine uğramam, yalancı tanıklarla suçlu gösterilmeye çalışılmam, polis tarafından işkence görmem ve savcılık tarafından tutuklanmam için yeterli görülüyor. Şimdi de mahkemeniz bütün bu yalan, iftira, komplo ve terör uygulamalarını temel alarak yürütüldüğüne göre, gerçekte hukuk dışı ve gayri meşru sayılmalıdır.

Ama bütün bunlara karşın beni idam cezasıyla yargılamakta olan mahkemeniz, gerçekte bu toplumdaki esas suç ve çürüme odağının sermaye

iktidarı olduğunu bilmelidir. Bir hukuk kurumu bu işi yapamayacağına göre, cezalandırma işini işçi ve emekçilerce günü geldiğinde yapılacağı da unutmamalıdır.

**Çürümüş ve kokuşmuş düzeniniz
yıkılmayı bekliyor**

76 yıllık cumhuriyetiniz, son 35-40 yıldır iyice çürümüş ve kokuşmuştur. artık yıkılmayı bekliyor. Kendini tamamen tüketmiş olan sisteminiz, bu yüzden terör ve yalanla ayakta duruyor. Ve tam da bu yüzden, ayakta çürüyor. '50'lerde hızlanan kapitalist gelişme, en sonunda bu yıkımın nesnel etkenlerini en ücra köşelere dahi taşıyarak ve artık dayanılmaz boyutlara getirerek, kendi mezarını kazacak işçi sınıfını toplumsal mücadele alanına çekmiş ve yıkılışına kadar değişmez kabusu olarak kalacak olan devrim ve komünizmi bu topraklarda gerçek kılmış bulunuyor.

Bu son 40 yılın tarihi incelenirse, üç şeyin hiç değişmediği ve sürekli arttığı görülecektir. Birincisi, bütün sosyal devlet, refah toplumu, sınıf uzlaşması yalanlarına rağmen, tekelleşmenin korkunç boyutlardaki artışıdır. İkincisi, devrim ve sosyalizm güçlerinin devrimci sınıf mücadelesinin, tüm gel-gitlere rağmen süreklileşmesidir. Her yenilginin ardından bir kez daha bilinçlenmiş, bir kez daha mücadeleye geçebilecek güçlerini büyütmüş olarak, devrimin kaçınılmaz ayağa kalkışıdır. Üçüncüsü ise, devrimin olanaklarının bu artışının tersten bir ispatı olarak, faşist diktatörlüğün tahkimatının sürekli artışı ve sonuçta, sermaye devletinin toptan bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüş bulunmasıdır.

**Sermaye devleti toptan bir kontr-gerilla
aygıtına dönüşmüştür**

'60'ların devrimci hareketi, öncelikle, '50'ler boyunca tarımın makinalaşması, pazar için üretim yapması ve kapitalistleşmesiyle birlikte, işçileşmeye başlayan ve ağırlıkla kente göçen yoksul emekçi köylülüğün kent yoksullarına dönüşmesiyle bir taban buldu. Dönemin öğrenci hareketi de, bu göçü ve yıkımı en ağır yaşayan kesimlerin çocuklarının omuzları üzerinde yükseliyordu. Böylece, bir yanda

toprak işgalleri, bir yanda süresiz ders boykotları, gecekondulaşma ve yıkıma karşı semt direnişleri, 6. Filo protestolarıyla çok boyutlu geniş bir toplumsal muhalefet oluştu. Bu geniş toplumsal muhalefete, Kürt halkının uyanışı ve Kürt illerindeki kitlesel mitingleri ve nihayet, sonunda sistemi bir askeri faşist darbeye mecbur bırakan. Kavel, Zonguldak, Demirdökümlü, Paşabahçe ve Alpagut direnişlerini 15-16 Haziran'da dev bir işçi direnişine çeviren sınıf hareketini eklemeliyiz. Sistem faşist bir sermaye diktatörlüğü olduğu ölçüde, yükselen devrimci hareketin karşısına yasal sınırlardan çıkmakla yetinemezdi, böyle bir niyeti de yoktu. İlk elden kontr-gerilla, doğrudan ülkücü faşist ve dinci gerici komünizm ve devrim karşıtlığı üzerinden örgütledi ve katliamlara girişti.

ABD askeri işgal donanmasını protesto eden gençlere saldıranlar ve Kanlı Pazar'ı örgütleyenler, kontr-gerilla ve onun dinci gerici sivil uzantılarıydı. Aynı dönemde, resmi devlet polisi de keyfi öldürmelerle yasadışı görevini yerine getiriyor ve bu kirli kontra işlerinin ihtiyacının artışıyla birlikte, daha geniş bir kontr-gerilla örgütü ihtiyacı da doğuyordu. Dahası, sınıf hareketi devreye girdikçe, burjuvazi de en büyük vurucu gücü orduyu devreye sokuyor; Zonguldak'ta ve 15-16 Haziran'da işçileri katlediyor; tankları ve uçaklarıyla, gökleri işçilerden geri almaya çalışıyordu. En sonu, 27 Mayıs sonrası '61 Anayasası ile güvenceye alınmış tüm demokratik haklar 12 Mart darbesiyle ortadan kaldırılıyordu. Her türlü kontra yöntemi, devletin biricik uygulaması haline getiriliyordu. Bunların bir kısmı idamlarla, bir kısmı keyfi yerinde infazlarla, bu kısmı işkencelerde katletmelerle, uygulamaya konuluyordu.

**'71 Hareketi'nin manifestosu:
Sistem yıkılacak, devrim kazanacak!**

Ne var ki düzen devrimci hareketi yargılayamadı. Devrim Kızıldere'de Mahir Çayanlarla bir manifesto yazdı. Kaypakkaya ise işkencede yargılanamazlığını ilan etti. Ve Deniz Gezmişlerin idamında hükmünü verdi: Sistem yıkılacak, devrim kazanacak!

Sistem yendiğini sandığı devrimci hareketi iki-üç yıl içinde yeniden karşısında gördüğünde ise

şaşırmamalıydı. Zira nasıl '50'lerin hızlı kapitalistleşmesi modern sınıf savaşımını doğurduysa, aynı şekilde; '60'larda bunun derinleşmesi, Türkiye'de ağır sanayi kuruluşu yönündeki adımlar, kapitalist sanayileşmenin gelişmesi, buna bağlı olarak kırdaki sınıfsal farklılaşma ve çözülmenin hızlanması, kentleşmenin artışı ve tüm bunların biriktirip üstüste yığıldığı sorunlar temeli üzerinde, daha güçlü bir devrimci hareket doğması da doğal ve kaçınılmazdı.

Büyüyen devrim ve tahkim edilen diktatörlük

Böylece '70'ler, Şahin Aydın ve Kerim Yaman'ın faşist tetikçilerce katledilmesine karşı dev anti-faşist kitle gösterilerini, Koca Mustafapaşa sokak çatışmalarını, barikat günlerini, 1 Mayıs Mahallesi direnişlerini, işçi sınıfının DGM'leri ortadan kaldıran siyasal genel grevlerini, süresiz okul işgal ve boykotlarını, işçi sınıfının görkemli 20 Mart faşizme ihtar eylemini, Tarih yollarında silahlı çatışmaları, Dersim'de sığınaklarda hazırlanan silahlı 1 Mayıs gösterilerini, Taksim'in birkaç yıl peşpeşe yüzbinlerce işçi ve emekçiyle fethini, DİSK genel başkanının katledilmesini izleyen büyük anti-faşist eylem ve gösteri dalgasını, Kürdistan illerinde yer yer feodal Kürt ağalarına kök söktüren Kürt özgürlük savaşımını gördü.

Sayılamayacak kadar çok örnekleriyle devrimci hareketin bu güçlenişi, burjuvaziye kontr-gerilla örgütünü daha sistemli kullanmak ve büyütme zorunda bıraktı. Binlerce kişiyi katleden ülkücü-faşist ve dinci-gerici hareketler, bu kontra aygıtının organik bir parçası haline getirildiler. Maraş, Çorum gibi kitle katliamları böyle örgütlendi. Bütün sivil faşist tetikçiler, Çatlılar, Kırıcılar, Ağcalar doğrudan kontr-gerillanın resmi yapısında örgütlendiler. Kuşkusuz, kontr-gerilla sadece bu kesimler üzerinden değil, resmi bir devlet örgütü olarak da tahkim edilmeye çalışıldı. 1 Mayıs '77 kitle katliamı doğrudan devlet tarafından örgütlendi. Hukuk dışılığı ve gayri meşru oluşunu açıktan bu kontra yapılanmasının bir parçası olmaktan alan DGM'lerin '70'lerdeki kuruluşu, ancak işçilerin genel siyasi greviyle önlenemedi.

Sonunda kontr-gerillanın beyni ve yönetici gücü ordu, sadece güçlü bir kontr-gerillanın yetmediğine, tüm devlet yapısının kontr-gerillaya göre örgütlenmesi gerektiğine karar verdi ve bunu 12 Eylül askeri faşist darbesiyle yaşama geçirdi. Bu devrimle tehdit edilen tekeller kapitalizmin zorunlu

ve ancak orta vadeli bir çözümüyüdü.

Yurtta savaş bölgede savaş!

Nitekim '80'den beri kontr-gerilla cumhuriyetinin her alanda tahkimatı, mafya ve rant ekonomisinin güçlenmesi ve tekelleşmenin artışı elele gidiyor.

Sermayenin devlet partisi ve kontr-gerillanın asıl beyni orduya bakın. Kontr-gerilla olarak her türlü uygulamasını, BCG, MGSB ve brifingleri ile resmileştiriyor. Veli Küçük gibi üyelerine dokundurtmuyor.

Afganistan'dan Avrupa'ya uyuşturucu trafiğini bizzat zırhlı araçları ile yürütüyor. Ve OYAK adıyla, sadece Türkiye'nin değil, bölgenin de sayılı tekellerinden birini oluşturuyor. Bugün de ÖHD ve ÖKK gibi örgütlenmeler şahsında kontra örgütlenmesini tahkim ediyor. Sözde kavgalı olduğu faşist-gerici çeteleri Bosna'da bizzat silahlandırıyor, Azerbaycan'da darbe düzenlemeye yolluyor ve bunu finanse ediyor. Tabi ki bunlar dış politikanın tamamına yayılınca, bu kontra dış politikasını da en saldırgan emperyalist ülke ABD'nin taşeronluğu ve en terörist ülke İsrail'in kontrolünde yürütüyor.

Kontr-gerillanın esas besleyeni olan tekeller burjuvazi, bütün bu yapılanmayı, ayakta kalmasının tek şansı olarak görüyor. Kriz içindeki kapitalist ekonominin hergün daha da fazla rant, uyuşturucu-mafya ekonomisi haline gelmesi, doğal olarak bu ekonominin koruyucularını da kontra işlere yöneltiyor. Dahası bu mali-ekonomik zayıflık ancak talan ve savaş politikacılığı ile yeni imkanlar yaratabileceğinden, sadece içte işçi ve emekçilere karşı değil, dışta da bölge ülkelerinin işçi ve emekçilerine karşı bir terör politikacılığı zorunluluğunu doğuruyor.

Çeteleşmiş devletin sözde çete temizliği halkın aldatılmasıdır

Sözde temizlik ile en çok üzerine gidilen kesimlere, polis kurumu ve M. Ağar gibi kliklere ise dokunulmuyor. Bu kesimler, içte devrimcilere ve

Nitekim '80'den beri kontr-gerilla cumhuriyetinin her alanda tahkimatı, mafya ve rant ekonomisinin güçlenmesi ve tekelleşmenin artışı elele gidiyor. Sermayenin devlet partisi ve kontr-gerillanın asıl beyni orduya bakın. Kontr-gerilla olarak her türlü uygulamasını, BCG, MGSB ve brifingleri ile resmileştiriyor. Veli Küçük gibi üyelerine dokundurtmuyor. Afganistan'dan Avrupa'ya uyuşturucu trafiğini bizzat zırhlı araçları ile yürütüyor. Ve OYAK adıyla, sadece Türkiye'nin değil, bölgenin de sayılı tekellerinden birini oluşturuyor. Bugün de ÖHD ve ÖKK gibi örgütlenmeler şahsında kontra örgütlenmesini tahkim ediyor.

Kürt yurtseverlerine karşı gününbirlik kontra uygulamalarının yöneticileri olmak konumuyla daha çok yıprandıkları ve hiyerarşi bakımından zayıf bir kurum olduğundan mafya ekonomisinin kazançlarından daha büyük paylar aldıkları için, doğal olarak üzerlerine en çok gidilenler oldular. Polis teşkilatı ve burjuva partiler bu süreçte kontr-gerilla hiyerarşisine uyum çerçevesinde hizaya getirildiler. İhale yolsuzluklarının üzerine gidilmesi sermaye devletinin en büyük gelir getiren mafya ekonomisini düzenlenmesi ihtiyacının ürünüydü. Bu şartlarda Türkbank yolsuzluğu, Çakıcı temizliğinin sınırları anlaşılır hale geliyor.

DGM'lerle yasallaştırılmış kontra-yargı bütün bu süreçten ayrı düşünülemez. Hepsinden öte yargının sözde temizlik vesilesiyle dokunabildiklerine bakarsanız, onun işlevinin alt çete memurlarına dönük usul yargılamaları olduğunu görürsünüz. Ama bu aynı yargı devrimcilere ve ilericiilere yöneldiğinde, en ağır cezalara hem de kişilerin gıyaplarında karar vermektedir.

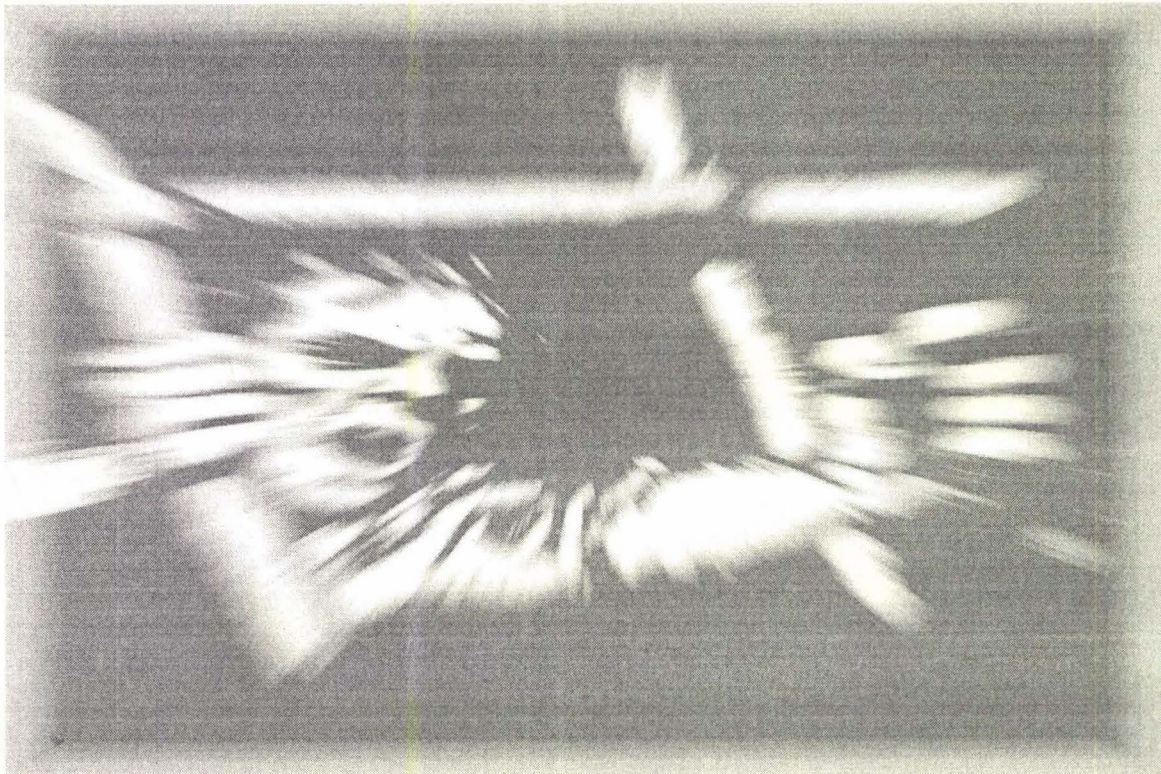
Çürümüş sisteminiz kirli ve aşağılık itirafçılık kurumundan medet umuyor

Son olarak, bu yargılamaların en kişiliksiz yanını oluşturan itirafçılık kurumuna değineceğim. Bu kirli sistemin en pis işleri itirafçılara yaptırılır ve işleri bittiğinde üstünde tepinilir. Bu toplumda, alt sınıflardan insanların beyinlerinin yıkanmasıyla üretilmiş sivil faşistlerden birkaçı, hiç değilse görüntüyü kurtarsın diye idam edildi. Devrimcilerin onurla çıktıkları idam sehpalarında faşistler korkudan ölüyorlardı. Kürt ulusal hareketine karşı kullanılan itirafçılar, her gün uyuşturucu rantı için birbirini öldürüyor, birbirlerinin karı-kızlarının ırzlarını geçiyorlar. Mustafa Duyar yeni itirafçılar için çırpınırken bir başka çete tarafından öldürüldü. Sermaye basını, bunca zaman kullanılmasına ve devletin kabul ettiği samimi itiraflarına rağmen, onu aşağılamayı tercih etti. Çürümüş bir sistemde başka türlü bir vefa olabilir miydi?

Sistem yeni Ağcalar, Çatlılar üretmeye başladığına göre, bu toplum onları er-geç temizleyecektir. Sistemin temizlik kampanyası göstermelik olduğuna göre, pisliği ancak devrim temizleyebilir. 76. yılında çoktan çürümüş olan sermayenin kontr-gerilla cumhuriyeti er ya da geç yıkılacaktır. Yeni cumhuriyet proleter bir cumhuriyet, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır.

**Ümit Altıntaş
Merkez Kapalı Cezaevi,
Ulucanlar/Ankara**

(Ümit Altıntaş'ın mahkeme sorgusunda yaptığı savunmanın başlık ve ara başlıkları yayın esnasında tarafımızdan konulmuştur.)

Suçlu adaletsiz sistemin kendisidir!

Burjuva toplumbilimciler suç ve suçlu kavramını açıklarken suça ilişkin olarak şu tanımları yaparlar:

"Suç, toplumun işleyişine, örf, adet, gelenek, görenek ve ahlak yapısına uygun olmayan, toplum işleyişinde aksaklıklara yol açan söz veya eylemdir."

Bu durumda suçlu da doğal olarak bu söz veya eylemi gerçekleştiren kişi olmaktadır. Bu tanımların dayandığı nokta, toplumun örf, adet, gelenek, görenek ve ahlaki yapısıdır.

Yaşadığımız topluma biraz dikkatli baktığımızda, bu tanımlamanın tam tersi bir gerçeklikle karşılaşırız. Burada tanımlanan suç ve suçlu kavramının, yaşadığımız toplumun temel gerçeklerine ve işleyişine uymadığını görürüz.

TCK (Türk Ceza Kanunu) incelendiğinde görülecektir ki, kanunun toplum yapısından insan yapısına kadar birçok yönü temelden çarpıktır. Bu kuşkusuz, söz konusu ceza kanununun sömürü sisteminin çıkarlarına göre hazırlanmasından kaynaklanmaktadır. Yani sömürü sisteminin (kapitalizmin) işleyişine ve çıkarlarına aykırı davranan, yaratmak istediği insan tipine uymayan bireyler, sistem tarafından yasa yoluyla suçlu olarak tarif edilirler. Bu anlayış, sömürücülerin sisteminin devam etmesi için gereklidir.

Görülüyor ki, suç kavramı belirlenirken bireylerin ya da toplumun çıkarlarına uygunluk değil, sistemin, yani kapitalizmin ve tabi ki kapitalistlerin çıkarlarına uygunluk önemlidir.

TCK'da, mülk aleyhine işlenen cürümler, insan hayatına karşı işlenen cürümlerden çok daha ağır cezalarla cezalandırılır.

Kapitalizmde ceza yasaları sermaye sahiplerini ve sermayeyi/mülkiyeti korur. Bir örnek verecek olursak; alkollü araç kullanırken bir çocuğa çarpıp ölümüne sebebiyet veren birisinin cezası, karnını doyurmak için fırından ekmek "çalıp" kaçan bir insana verilecek cezadan çok daha hafiftir. Bu örnek, sistemin insana göre değil, özel mülkiyete göre ceza yasası oluşturduğunu çok iyi göstermektedir. Bu mantık, o çok gelişmiş ve sözde demokratik Avrupa ülkelerinde de, dinci gerici rejimlerde de aynen geçerlidir. İdeolojik-siyasal üstyapıları farklı olsa da, özel mülkiyet, bu temel üzerinde sömürü ve eşitsizlik, bu düzenlerin ortak paydası, ortak altyapısıdır.

Bugün insanların büyük bir bölümü, aslında tarihsel anlamda suç olmayan, ancak kapitalizmin çıkarlarına ters düşen fiillerden, yani mülkiyete kastettiklerinden dolayı cezaevindeyler. Örneğin çalıştığı yerde parasını vermeyen patrona karşı zor kullanarak hakkını almaya çalışan bir insanın bu fiili, gasp suçu kapsamına girer ve alabileceği en ağır hapis cezalarından birini alır. Diğer taraftan bu kişi devletin mahkemelerine başvurarak hakkını almağa çalıştığında, mahkeme yıllar boyu sürer ve büyük bir olasılıkla da, "yeterli delil olmadığından" hakkını alamaz.

Bu örnek aslında mülkiyete ve paraya dayalı , hukuk ve ceza sisteminin sınıfa göre değiştiğini de

göstermektedir. Yani parababası patronların mülkiyetini ve hakkını koruyan mahkeme, işçinin hakkını almasına izin vermez.

Kanunları yapan ve uygulayan egemen sınıf ve onların sistemi, kişiyi dolaysız olarak suça itmektedir. Egemenler aynı zamanda ikiyüzlüdürler. Bir taraftan toplum düzenini sağlama iddiasında bulunurlarken, diğer yandan kanunları kendi çıkarlarını korumak için hazırlarlar; adalet kavramını da kendi egemenliklerini geliştirmek için kullanırlar. Kapitalizmde, insanın toplumsal olarak çıkarları ile egemenlerin çıkarları, uzlaşmaz karşıtlık biçiminde karşı karşıya gelmiş durumdadır. Bu, şu anlama geliyor: Toplumun ortak çıkarları sistemin devam etmesine ters düşmektedir ve bu nedenle de sistem yıkılmak zorundadır.

Bir de "suçlu"ların cezalarını çekmek için gönderildikleri yerlere, yani cezaevlerine bakalım. Cezaevlerinin durumu sistemin ne olduğunu daha net bir şekilde gözler önüne seriyor. Cezaevlerinde devlet tarafından uygulanan politika; bireyi tamamen kişiliğisizleştirip, yozlaştırmak üzerine kurulmuştur. Suçlu olarak görülen insanların kendisinin yanında, ailesini ve çevresini de cezalandırmak yoluna gidilmektedir. İnsanın onuruna ve sağlığına aykırı yapıda her türlü baskı cezaevlerinde uygulanmaktadır. Cezaevlerinde yaşam koşullarından görevlilerin tutum ve davranışlarına, en insani ihtiyaçların engellenmesine kadar her şey, sistemin istediği bireyler oluşturmağa yöneliktir.

Cezaevlerinin işlevinin, sistemin şöyle veya böyle dışına çıkan "asi"leri, "kuzu"ya çevirmek olarak tanımlanır. Fakat gerçekte bu süreç, neredeyse bilinçli bir devlet politikası olarak, tersine işletilir. Cezaevine suçuza giren bir insan cezaevinin suçlu üreten yapısı içinde rahatlıkla potansiyel bir suçlu olarak dışarıya çıkabilir.

Devletin cezaevlerindeki rolü de bu genel tanımlamalarla uyum içindedir. Aslında tüm bu koşulları sistem, ihtiyaç duyduğu insan tipini yaratmak için bizzat kendisi yaratmaktadır. Devlet bu koşulları hem uygulayan, hem de denetleyendir.

Bu politikalar, özellikle sömürü düzenini yıkmak için mücadele eden devrimciler ve komünistlere yönelik bireyselleştirme, kişiliğisizleştirme, inançlarından soyutlama ve pişman etme, olmadığında imha etme şeklinde uygulanırken; adli tutsaklara yönelik olarak da, burnunu sürtme ve şiddetle, aşağılayarak ezmek, insan olmadığını kabul ettirmeye çalışmak olarak kendini gösterir.

Cezaevlerinde adli tutsakların kendi aralarındaki

hiyerarşisi ise tam anlamıyla sistemin kopyasıdır. Adli tutsaklar içerisinde zengin olanlar ayrıcalıklı bir yaşama sahiptir. Bu aynı zamanda cezaevi idarelerinin de bu kesime karşı çıkarları gereğince olanak sağlaması demektir. Parası olmayanlar, yoksul olanlar ise, cezaevi yaşamı boyunca ayak işleri yapmaya, cezaevinin tüm angaryalarını yüklenmeye mecburdur. Yoksul adli tutsaklara, zengin ve "ağa" diye tabir edilen adli tutsakların ve cezaevi idaresinin yaklaşımı, köleci toplumda köle sahiplerinin kölelerine karşı yaklaşımını aratacak tarzıdır. Yoksul ya da "arkası" olmayan adli tutsağın bahsettiğimiz angarya işleri yapmaması demek, şiddetli bir dayatma, hatta ölümü göze alması demektir.

Diğer yandan cezaevlerindeki adli koşullar idarenin adamı olan "ağalar", cezaevi idaresi ve bir kısım gardiyan için tam bir rant kaynağıdır. Koğuşlardan "ağa" tarafından toplanan haraçlar, cezaevi idaresi ile "ağa" arasında pay edilir. Vermemek ise yine yukarıda bahsettiğimiz "cezalandırma" sistemiyle karşı karşıya gelmeyi göze almak demektir. Yani cezaevlerinde de ilişkiler, tıpkı dışardaki sömürü düzeni gibi, mülkiyet ve kaba güç ilişkileri üzerine kurulmuştur.

Sonuç olarak "suçlu kim" diye soracak olursak, cevabı da oldukça net olarak ortaya çıkıyor.

-Suçlu; sömürü düzenini devam ettirmek için her türlü kirli yöntemi kullanan bu sistemdir.

- Suçlu; devam ettikçe suç ve suçlu üreten bu sistemdir.

-Suçlu; toplumun çıkarını değil, bir avuç sömürücünün çıkarını savunmak için kanunlar yapan bu sistemdir.

-Suçlu; insana ve insani olan herşeye yabancı olan bu sistemdir.

Suç ve suçlular ise, tek tek onları yakalayıp cezalandırarak değil, fakat tanı da suç ve suçlu üreten bu adaletsiz sistem yıkılarak ortadan kaldırılabılır.

**TKİP taraftarı bir adli tutsak
Ankara Ulucanlar Cezaevi**

Nurhaklar'da yakılan ateş sönmeyecek!

'71 devrimci kopuşu, devrim tarihimizdeki önemli köşe taşlarından birini oluşturur. Dönemin kitle hareketliliğinin en önemli bileşeni olan gençlik hareketi, reformist TİP ile cuntacı MDD'den kopmakla aslında parlamentarizm ve darbecilikle yollarını ayırmış oldu. Aynı dönem net ve çok sağlam bir ideolojik hat oluşturmaya da ilk devrimci örgütlerin gençlik hareketinin bağrından doğduğu yıllardı. '71 kopuşu bir bakıma gençliğin düzenden kopuşunu ve devrime olan inancını ilan etmesi oldu.

'71 devrimci kopuşu ve yükselen kitle hareketi 12 Mart darbesiyle karşılandı. Kuşkusuz darbenin yöneldiği hedeflerden biri de gençlik hareketinin bağrından çıkan devrimci örgütlenmeler ve gençlik hareketinin bizzat kendisiydi.

Karşı-devrimin terörü karşısında devrimci tutum, devrim tarihimize önemli ve çok değerli gelenekler kazandırmıştır. Öyle ki Denizler'in yakalanması karşısında THKO ve THKP-C savaşçıları devrimci dayanışma geleneğinin en güzel örneklerini yaratmışlardır. Devrim savaşçıları, devrim için tereddütsüzce ölme kararlılığını devrim tarihimize kanla yazmışlardır. Karşı-devrimin terörü 12 Mart darbesini izleyen günlerde yoğunlaşarak devrimci önder ve savaşçıların büyük oranda fiziki olarak yok edilmesini koşulladı. Devrim fiziki olarak yenilmişti ancak geleceğe büyük bir direniş mirası bırakmıştı. Bu zengin mirasa dağlarda, kuşatmalarda, işkencehane ve darağaçlarında adım adım varıldı.

İşte Nurhak direnişi, devrim tarihimizde tayin edici bir rol oynayan ve birkaç yıl içersinde yeni bir devrimci kitle hareketinin, yeni devrimci akımların, yeni savaş geleneği ve değerlerinin doğmasını sağlayan bu direniş destanının önemli bir sayfasıdır.

Tarih 30 Mayıs 1971'dir. Bir süredir kır gerillası hazırlıklarını sürdüren ve Denizlerin yakalanması sonrası devrimci bir eylem için harekete geçen THKO'lular, bir ihbar sonucu Nurhaklar'da pusuya düşerler ve üzerlerine ateş açılır. Bunun üzerine THKO'lular düşmanla çatışarak çekilmeye çalışırlar. Ancak açık bir arazi olduğu ve düşman dört bir yanda mevzilendiği oranda çekilmeyi başaramazlar. Birkaç saat sonra yerde askerlerin arasında üç devrimcinin çırılçıplak soyulmuş cesedi teşhis edilir: Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga. Nurhak direnişi, Maltepe'den Diyarbakır Zindanları'na, Cevahir'den Kaypakaya'ya uzanan bir uzun türkünün en anlamlı ezgilerinden birini oluşturmuştur. Tabii ki Kalaşnikof sesleri eşliğinde.

Diğer bütün şehitlerimizi olduğu gibi Sinan'ı, Alp'i ve Kadir'i anmak da ancak yıllardır dağlarda, kuşatıldıkları evlerde, işkencehanelerde, zindanlarda bu türküyü tereddütsüzce sahiplenilenlerin hakkıdır. Daha önce de söyledik, yine söylüyoruz: Onlar sosyalizme aittirler ve onları anmak, düşkünlere, liberal demokratizmin sınırlarında yaşayanlara, kısacası bu türküyü yaşamayı sürdüremeyen ve asla da sürdüremeyecek olanlara yakışmıyor.

Onları devrim mücadelemizde yaşıyoruz. Yarattıkları direniş destanını da...

**Devrimciler ölür, devrimler sürer!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Kaybedenler kaybedecek!

1998 yılında toplanması gerekirken, Filipinler devletinin baskıları nedeniyle ertelenen 3. Uluslararası Kayıplar Kurultayı, Kayıplar Haftası 17-31 Mayıs tarihleri arasında, Filipinler'in başkenti Manila'da toplandı. Çeşitli ülkelerden delegelerin katıldığı Kurultay Filipinler'de gözaltında kaybedilenlerin çocukları tarafından hazırlanmış kültürel etkinliklerle açıldı. ICAD'ın doğuşu ve kayıplar sorununa ilişkin konuşmaların ardından Kurultay etkinliği sokağa taşındı. Araç konvoyuyla uzun bir turlamadan sonra kent meydanında bir yürüyüş düzenlendi.

Ellerinde kayıpların resimleriyle ABD elçiliğine doğru yürüyüşe geçen 300 civarında ICAD delegesinin temel sloganı "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların uluslararası dayanışması!" idi. Kayıplar Kurultayı kapsamında anti-emperyalist bir gösteriye yer verilmesinde, emperyalizmin artan saldırganlığının yanı sıra, Filipinler devletinin ABD ile imzalamaya hazırlandığı yeni bir kölelik anlaşmasının da etkisi bulunuyordu. Ve hiç kuşkusuz, gözaltında kayıpların tetikçisi kontr-gerilla çetelerinin tüm dünyada CIA tarafından örgütlenip finanse edildiğinin bilinmesi bile, kayıplara karşı mücadeleyi anti-emperyalist bir bilinçle güçlendirmeye yetmeliydi.

Türkiye: Kayıplara karşı mücadeleyi bastırma çabaları Kayıplar Haftası'nda da sürdü.

Kayıplar diyarı Latin Amerika'da, kontr-gerilla Kayıplar Haftası'nda da işbaşında:

Kolombiya'da kontraların, Marksist gerillaları açıkça desteklemekle suçladığı İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Senatör Piedad Cordoba, Medellin kentinde 15 silahlı adam tarafından kaçırıldı. Filipinler'in başkenti Manila'da 3. Kayıplar Kurultayı'nın toplandığı Kayıplar Haftası'nda gerçekleşen olayı, Kolombiya'nın en "ünlü", en kanlı kontr-gerilla örgütlerinden Kolombiya Birleşik Kendini Savunma Güçleri (AUC) üstlendi. Kontra şefi Carlos Castana'nın yerel bir radyoda yaptığı açıklamaya göre, CIA'nın yan kolu bu faşist çetenin, hükümete bayan Cordoba'nın başı üzerine koştugu şartlardan biri, Ulusal Konsey'in FARC ile yaptığı kontra örgütlerin dağıtılması anlaşmasından vazgeçmesi idi.

Hatırlanacağı gibi, iki yıl önce Kolombiya'da yapılması planlanan 2. Uluslararası Kayıplar Kurultayı, Kolombiya devletinin baskıları yüzünden Kayıplar Haftası'nda toplanamamış, ancak Temmuz ayında yapılabiliyordu. Kolombiya, kayıplar diyarı Latin Amerika'da CIA beslemesi kontra çetelerinin binlerce kayıptan sorumlu olduğu bir ülke.

İlk Uluslararası Kurultayı'nın düzenleyicisi ve ICAD'ın kurulmasında önemli pay sahibi Cumartesi Anneleri, Kayıplar Haftası'nı da kaybedenlerin kuşatmasında geçirdi.

İstanbul'da hafta kapsamındaki etkinliklerden biri, İHD Kayıplar Komisyonu'nun 18 Mayıs günü Hasan Ocak'ın ailesini ziyaretiydi. Bir diğer etkinlik ise, Ocak ailesinin Hasan Ocak'ın ölüm yıldönümü vesilesiyle Gazi Cemevi'nde verdiği yemeğin ardından yapılacak mezar ziyaretleri idi. Ne var ki sistemin kayıpların anılmasına dahi tahammülü yoktu. Sermayenin kolluk güçleri mezar ziyaretlerine yasak koydu. Ve anmalar Cemevi önünde gerçekleştirildi.

Kayıplar Haftası İzmir'de de İHD etkinlikleriyle geçti. 17 Mayıs günü Hasan Tahsin anıtı önünde yapılan basın açıklamasında, gözaltında kayıp olaylarının sınıfsal çelişki ve çatışmalarla ilişkisi anlatıldıktan sonra, İzmir'deki son kayıplar olan Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaç ve M. Ali Mandal anıldı.

İHD raporlarında Nisan ayının bilançosu şöyle:

Mart başında yoğunlaştırmaya başladığı ve geniş kitlelere doğru yayarak sürdürdüğü baskı-yasak ve saldırılarıyla devlet, bütün bir Bahar sürecini işçi-emekçilere zehir etti. Bir sendikacı, Süleyman Yeter gözaltında katledildi.

Faili meçhul cinayetler:	15
Yargısız infaz, işkence ve gözaltında	ölümler:24
Çatışmada ölenler:	86
Sivillere yönelik eylemler:	3 ölü, 20 yaralı
Kayıp savı:	1
İşkence görenler ve işkence savı:	44
Gözaltına alınanlar:	7078
Tutuklamalar:	256
Saldırıya uğrayan, baskı ve tehditlere maruz kalan:	84
Boşaltılan-yakılan köy ve mezra:	-
Cezaevinde tutuklulara saldırılar:	7 yaralı
Çalışma yaşamına yönelik ihlaller:	842 kişi işten atıldı
Bombalanan ve kundaklanan yer:	62
Kapatılan siyasi kuruluş	ve yayın organı: 21
Baskına uğrayan siyasi kuruluş	ve yayın organı: 37
Toplatılan ve yasaklanan yayın:	19
İstenen hapis ve para cezaları:	33 yıl 6 ay hapis
Verilen hapis ve para cezaları:	220 yıl 2 ay hapis ve 503 milyon TL.
Cezaevinde bulunan	"düşünce suçluları": 148

Yargılananlar yargılıyor!..

*TKİP davasından yargılanan Ümit Altıntaş'ın
DGM sorgusundaki ilk savunmasından...*

Sistem yıkılacak, devrim kazanacak!

- ✓ Mahkemeniz hukuk dışı ve gayri meşrudur!
- ✓ Çürümüş sisteminiz kirli ve aşağılık
itirafçılık kurumundan medet umuyor!
- ✓ Sermaye devleti toptan bir kontr-gerilla
aygıtına dönüşmüştür!
- ✓ Çeteleşmiş devletin sözde çete temizliği
halkın aldatılmasıdır!
- ✓ Çürümüş ve kokuşmuş düzeniniz
yıkılmayı bekliyor!

Çürümüş sermaye cumhuriyeti er ya da geç yıkılacaktır!

Yeni cumhuriyet sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır!